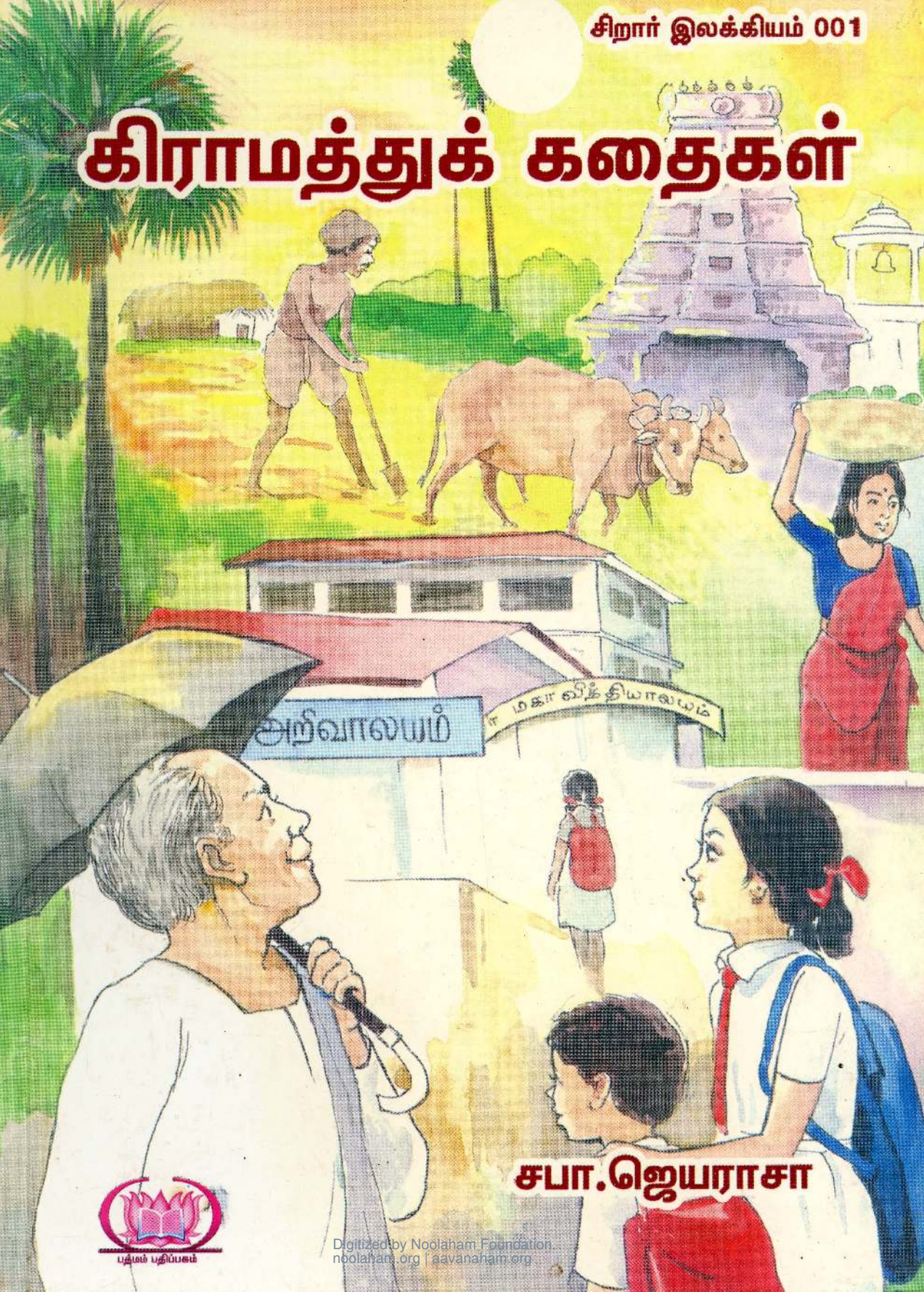


# கிராமத்துக் கதைகள்



சபா.ஜெயராசா



புத்தம் புதிப்பம்

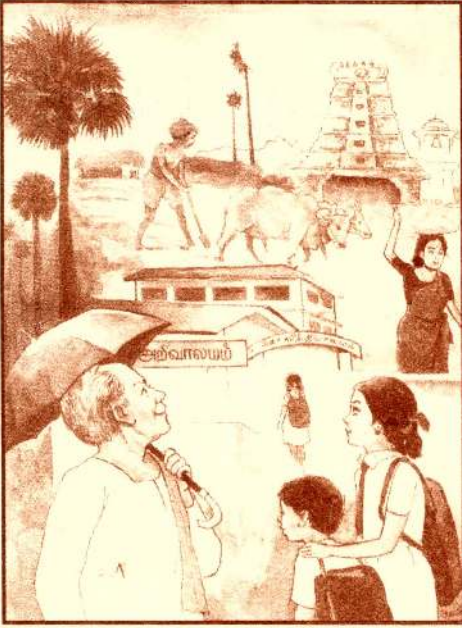




சிறார் இலக்கியம்  
**சிராமத்துக் கதைகள்**

சபா.ஐயராசா





கிராமத்துக் கதைகள்  
© சபா.ஐயராசா எழுதியது

பதிப்பாளர்: சத்ய.பத்மசீலன் (2010)

வெளியீடு: பத்மம் பதிப்பகம்  
180, 1/48 ஷிப்பள்ளி பார்ட்,  
கொழும்பு-11,  
தொ.பே: 071-2726778

அச்சு: ஔசமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு -11  
தொ.பே: 077 7345 666  
E-mail : pathmampathippakam@gmail.com  
Web: www.chemamadu.com



# முன்வாசல்

நாம் கதைகளால் நிரம்பிய உலகத்தில்தான் வாழ்கின்றோம். நமக்குக் கதையென்பது காலத்தின் தொல்வடிவங்களுள் ஒன்றாகும். நமக்குக் கதையைச் சொல்வதும் கேட்பதும் வெறும் பொழுதுபோக்கு அல்ல. அது ஒரு வாழ்வியல் சார்ந்த உயிர்ப்பான தருணங்களாகும். நமது ஆத்ம ஈடேற்றத்தின் சடங்காக வாழ்முறைக்கான வளமான கூறுகளாக அடையாளம் காட்டும் களஞ்சியம். மானிட வாழ்வில் இந்தக் கதைகள் பண்டமாற்றம் போல் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன. இந்தப் பரிமாற்றம் பன்முக ரீதியில் இன்றுவரை தொடர்கிறது.

கதை சொல்லலும் கேட்டலும் தொடர்ந்து கதை புனையும் பண்பையும் வளர்த்தெடுத்தது, கதையெழுதும் மரபையும் கண்டுபிடித்தது. ஆக கதைகள் நமது மகிழ்வுக்குரிய சாதனம். பொதுவில் கதைகள் எங்கும் நீக்கமற ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இதனால் மானிட வளர்ச்சியின் உயிர்ப்புத் தளமாகவும் கதைக்களம் இடம்பெறுகின்றது.

பன்னாட்டுப் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் கதைகள் நீட்சி பெறுகின்றது. கதையின் வழியே நமக்கான வாழ்வியல் மதிப்பீடுகள் கருத்தேற்றம் செய்யப்படுகின்றது. தனிமனிதனின் ஆசைகள் விருப்புகள், இரகசியங்கள், மகிழ்ச்சியின்மைகள், இயலாமைகள், தோல்விகள், வீரம், துணிச்சல், நகைச்சுவைகள் போன்றவைகள் கதைகள் வழியே பரிமாறப்படுகின்றன. இதைவிட சமூகத்தின் மீதான தனிமனிதனின் கோபம், இயலாமை மற்றும் அதிகாரத்தை மறைமுகமாக பரிசீலிப்பது போன்றவையும் கதைவழியேதான்

நமக்குச் சாத்தியமாகின்றன. இதனால்தான் சிறார்களுக்கான கதைகள் தமிழில் அதிகம் வெளிவரவேண்டியுள்ளது.

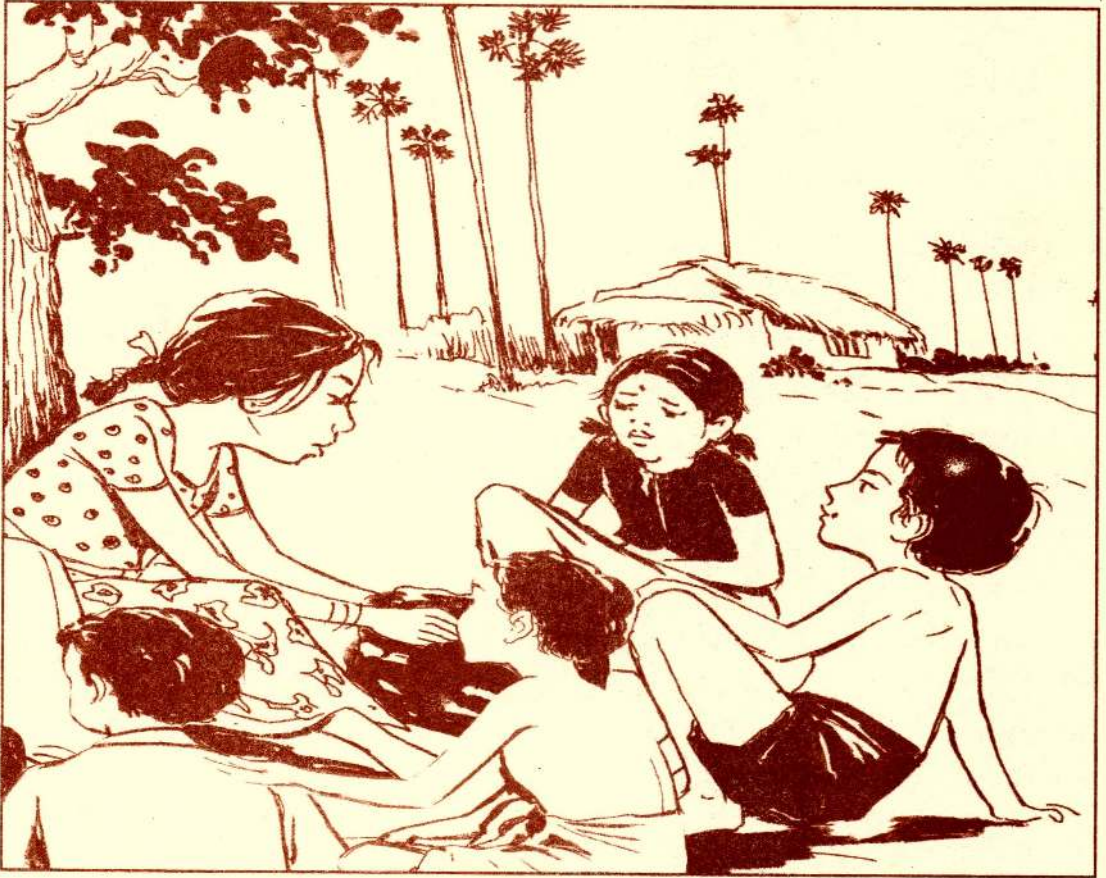
இன்றுவரை கதைகள் மூலம் தன்னையும் சமூகத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்கான விசாரணைகளை மேற்கொள்வதற்கான கதைக்களம் எம்மிடையே நீண்டு கொண்டிருக்கிறது. கதையை நாம் எதிர்கொள்ளும்போது கதையின் பகுதியாகவே நாம் மாறிவிடுவதோடு கதை சொல்லிகளாகவும் நாம் தொடர்ந்து அலைந்து திரிகின்றோம்.

“கிராமத்துக் கதைகள்” என்னும் இத்தொகுப்பு சிறார் இலக்கியத்தில் புதுவரவு. இந்தக் கதைகளில் கதை சொல்லப்படும் சூழல் மற்றும் கதைசொல் முறை போன்றவற்றில் புதுமையும் புத்தாக்கமும் இழையோடுகின்றது. எமக்கு புதுக்கதைகளை இயற்றும் பண்பையும் கற்றுத்தருகின்றது. இந்த ரீதியில் இந்த ஆக்கம் வெற்றிகரமான படைப்பென்றே கூறலாம்.

தெ.மதுசூதனன்



# கதை சொல்லி பேசுகிறார்



சிறுவர் இலக்கியங்கள் மொழியின் எழுத்துரு தோன்றுவதற்கு முன்பே ஆக்கம் பெற்றுவிட்டன. வாய்மொழிக் கையளிப்பாக சிறார் கதைகளும் பாடல்களும் இடம்பெற்று வந்தன. சமூக வளர்ச்சியின் போது அடுக்கமைப்பின் உயர்நிலைப்பட்டோர் வரன்முறையான கல்வியை மேற்கொள்ளலாயினர். அவர்கள் எழுத்துரு சார்ந்த சிறார் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட சமூகத்தின் அடிநிலை மாந்தர்களிடத்து வாய்மொழி மரபு தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

கிடைக்கப்பெறும் ஆவணங்களை அடியொற்றி நோக்குவோமாயின் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டளவிலே தான் சிறுவர் இலக்கிய



எழுத்துரு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அல்டுகெம் என்ற புலமையாளர் அந்த முயற்சியை முதலில் மேற்கொண்டார். அந்த ஆக்கம் இலத்தீன் மொழியில் எழுதப் பெற்றது. "திரட்டல்" நூலாக அது அமைந்தது. கிறிஸ்தவ சமயப் பனுவல்களின் அடிப்படையிலே "ஏழாம் இலக்கத்தின் சிறப்பு" ஆசிரியருக்கும் மாணவருக்குமிடையே நிகழும் உரையாடல், புதிர்கள், நொடிகள் முதலியவற்றின் திரட்டலாக அந்நூல் அமைந்தது.

அவ்வாறு "திரட்டி எழுதும்" மரபு தொடர்ந்த வண்ணமிருந்தது. பிடே (கி.பி.673-735) அல்குவின் (கி.பி 735-804) முதலானோர் அந்த மரபை மேற்கொள்ளலாயினர். வரன்முறையான கல்வி வளர்ச்சியின் ஒரு சிறப்பார்ந்த நோக்கமாக அறவொழுக்கங்களைக் கற்பித்தல் சிறப்படைந்தது. விலங்குகள் பறவைகளின் கதைகள் வாயிலாக அறக்கருத்துக்கள் சிறாரிடத்துக் கையளிப்புச் செய்யப்பட்டன.

அராபிய இரவுக் கதைகள் ஈசாப் கதைகள் முதலியவற்றின் தொகுப்பு சிறார் இலக்கிய வெளியீட்டின் ஒரு சிறப்பார்ந்த படிநிலையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. வில்லியம் கக்ஸ்டன் (1422-1419) அவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். ஆங்கில மொழியின் உலகளாவிய பரவலைத் தொடர்ந்து அக்கதைகள் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் பரவலாயின.

அச்சுக்கலையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியும், சிறார் கல்வியில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களும் சிறார் "தாமாகவே தமது பொறுப்பில்" வைத்திருக்கும் நூலாக்களைத் தோற்றவித்தன. சிறார் கையாளும் பொழுது கிழிந்துவிடாத அமைப்பைக் கொண்ட "ஹோர்ண் புத்தகங்கள்" (*Horn Books*) பதினேழாம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கம் பெற்றன.

கல்வியியலாளர் கொமீனியஸ் (1592-1670) மேற்கொண்ட சிறார்க்குரிய பாடநூலாக்க முயற்சிகள் சிறார் இலக்கிய ஆக்கங்களிலும் வெளியீட்டு முயற்சிகளிலும் பெரும் விசைகளை உருவாக்கின. அக்காலத்திலே வளர்ச்சி பெற்றிருந்த கற்பித்தற் கலை நுட்பங்களைப் பயன்படுத்திப் படங்களுடன் கூடிய நூலாக்கங்களை



அவர் மேற்கொண்டார். அந்த வகையிலே “படங்களில் உலகம்” என்ற நூல் அவரால் முதன் முதல் வெளியிடப்பட்டது.

கொமினியசைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கக் கல்வியியலாளரும் சிறார் கல்விக்குரிய நூலாக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்ளலாயினர். மெசகூட்சில் வாழ்ந்த பென்ஜமின் ஹரிஸ் (1673-1713) என்பார் அவ்வாறான வெளியீட்டு முயற்சியை மேற்கொண்டார். அரிச்சுவடியைப் பாடல் வடிவிலே கற்பிக்கும் முயற்சியை அந்நூல் முன்னெடுத்தது.

அவற்றைத் தொடர்ந்து சிறாருக்குரிய நூலாக்கங்கள் துறைகளாக வளர்ச்சி கொள்ளலாயின. கற்பிப்பதற்குரிய நூலாக்க முயற்சிகள் ஒரு துறையாகவும், சிறாருக்குரிய ஆக்க இலக்கிய நூலாக்கங்கள் இன்னொரு துறையாகவும் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கின. டானியல் டிபோ (1660-1731) எழுதிய ரொபின்சன் குருசோ, ஜோன்டைடன் சுவிப்ற் (1667-1745) எழுதிய “கலிவரின் பயணங்கள்” சார்ல்ஸ் பேரோல்த் (1628-1703) எழுதிய “தாய்த்தாராவின் கதைகள்” முதலியவை சிறார்க்கான ஆக்க இலக்கிய நூல்களாக எழுச்சி கொண்டன.

சிறார் தொடர்பான ரூசோவின் (1712-1778) இயற்கை நிலைச் சிந்தனைகள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், சிறார் தொடர்பான நேர்முக அணுகுமுறைகளை முன்னெடுப்பதற்கும் பெரும் விசைகளாயின. சிறார்கள் தாமாகக் கற்றுக்கொள்ளல், தாமாகவே முயன்று அனுபவங்களைத் திரட்டிக்கொள்ளல், இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்தல், தலையீடு இல்லாத வளர்ச்சி முதலிய கருத்துக்களை ரூசோ வலியுறுத்தினார்.

சிறாரைச் சுரண்டலில் இருந்து விடுபடவைப்பதற்கு கார்ல்மார்க்ஸ் முன்வைத்த வைராக்கியமான கருத்துக்களும் சிறார் இலக்கிய ஆக்கங்களைப் பொறுத்தவரை புதிய யுகத்தைத் தோற்றுவித்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே விரைந்து வளரத் தொடங்கிய பாடசாலை முறைமையும், அச்சுக்கலை வளர்ச்சியும், பன்முகமான கருப்பொருள்களை உள்ளடக்கிய சிறார் இலக்கியப்



புனைவுகளை முன்னெடுக்கத் தூண்டின. அதாவது சிறார் இலக்கிய ஆக்கத்திலே “பல்வகைமை” (Variety) வளர்ச்சி பெறலாயிற்று. சில எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு.

பழைய புராணக் கதைகளை சிறார் மொழிநடையில் மீளச் சொல்லல்.

பெருங் காவியங்களையும், இலக்கியங்களையும் சிறாருக்கு எடுத்தியம்பும் ஆக்க முயற்சிகள்.

வீரர்களைப் பற்றிய கதைகள்

விநோதமான நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய கதைகள்

புதிய நாடுகள் பற்றிய கதைகள்

சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியையும் நற்பண்புகளையும் வளர்க்கும் கதைகள்

விடாமுயற்சியை வலியுறுத்தும் கதைகள்

வரலாற்றுக் கதைகள்

நகைச்சுவை கதைகள்

அறிவியற் கதைகள்

சமூகத்தில் நிகழும் அநீதிகளைச் சுட்டிக்காட்டும் கதைகளும், நீண்ட நெடுங் கதைகளும், சிறார் சஞ்சிகைகளும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கின. ஜாக்கொப் அப்போட் (1803-1879) என்பார் இருநூறுக்கு மேற்பட்ட சிறார் நூற்றொகுதிகளை வெளியிட்டமை அக்காலச் சிறார் கல்வி வளர்ச்சி, வாசிப்பு வளர்ச்சி, ஆக்க முயற்சி ஆகியவற்றின் மேம்பாடுகளைப் புலப்படுத்தும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் சிறார் இலக்கிய வளர்ச்சி மேலும் எழுச்சி கொண்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே “சிறார் இலக்கியம்” தனித்த ஓர் இலக்கிய வகையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இலக்கிய ஆக்கங்களிலும், நூற்பதிப்புக்களிலும் உளவியல் நேரடியான செல்வாக்கை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது. சிறார் நூலகங்கள் சிறார்



புத்தக வாரம் முதலியவை கால்கோள் கொள்ளத் தொடங்கின. அவர்களுக்குரிய சொல்லியங்கள், (Dictionaries) கலைக்களஞ்சியங்கள் முதலியவை தயாரிக்கப்படலாயின.

சிறார் நூல்களுக்குப் பரிசில் வழங்கும் முறைமை 1922ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அந்தப் பரிசில் "ஜோன் நியுபெரிபதக்கம்" எனப்பட்டது. குழந்தை நூல்களுக்குப் படம் வரைபவர்களுக்குரிய பரிசில் வழங்கல் 1956ஆம் ஆண்டிலே ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு "ஹன்ஸ் கிறிஸ்டியன் அண்டர்சன் பதக்கம்" என்று பெயரிடப்பட்டது.

விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியும், விண்வெளி ஆய்வுகளின் வளர்ச்சியும் அறிவியல் சார்ந்த சிறார் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குரிய அறிகை விசைகளை வழங்கின. அதன் விளைவாக "அதீத விஞ்ஞானக் கற்பனைகள்" தொடர்பான ஆக்கங்கள் ஒருபுறம் வளரலாயின. மிகையான சூரத்தனங்களும், நடப்பியல் தழுவாத புனைவுகளும் ஒருபுறம் வளர்ச்சி பெற்றுவரும் நிலையிலே நடப்பியல் வாழ்வுடன் ஒன்றிணைந்த சிறார் இலக்கியங்களும் ஆக்கம் பெற்று வருகின்றன.

தமிழ் மரபிலே வளமான சிறார் இலக்கிய ஆக்கங்கள் நாட்டார் மரபுகளிலே காணப்பட்டன. எழுத்துவடிவிலே தோற்றம் பெற்ற பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியங்களைச் சிறார் இலக்கியங்கள் என்று கொள்ள முடியாது - வளர்ந்தோர் நிலையிலிருந்து சிறாரைப் பார்க்கும் படைப்புக்களாவே அவற்றைக் கொள்ள முடியும். அதேவேளை தென் இந்திய மரபிலே தெனாலிராமன் கதை தனித்துவமான ஆக்கமாக நிலைபெற்று கொண்டது.

ஆங்கிலக் கல்வியின் வளர்ச்சியும், ஆசிரிய வாண்மைக்கல்வியின் முன்னேற்றமும் சிறார் இலக்கியங்கள் தொடர்பான வளர்ந்துவரும் புலக்காட்சிகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்தன. ஆசிரிய கலாசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிறார் உளவியற் கல்வி, சிறாருக்கான கற்பித்தல் நுட்பவியற் கல்வி முதலாம் செயற்பாடுகள் இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கு வளம் சேர்க்கலாயின.

“பெரிய” எழுத்தாளர்களாற் கவனம் செலுத்தப்படாத ஒரு துறையாகவே தமிழிற் சிறார் இலக்கியம் விளங்குகின்றது. மிகுந்த நிதானத்துடன் சிறார் உளவியலை உள்வாங்கிச் சிறார் இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டியுள்ளது.

வாசிப்புப் பழக்கத்தையும் ஆக்கச் சிந்தனையின் வளமாக வளர்த்தலையும் சிறார் நிலையிலிருந்தே கட்டியெழுப்ப வேண்டியுள்ளது. அத்தகைய ஓர் அடித்தளத்திலே தான் வளர்ந்தோரின் வாசிப்பு மேம்பாட்டை முன்னெடுக்க முடியும்.

இந்நூலாக்கம் எமது கிராமங்களிலே மங்கியும், மறைந்தும் கொண்டிருக்கும் பண்பாட்டுக் கோலங்களை சிறாருக்குக் கையளிக் கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்துறையில் வெளியீடுகளை முன்னெடுத்துவரும் சேமமடு பதிப்பகத்தினரும், ஊக்குவிப்புத் தரும் நண்பர்கள் பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரன், திரு.தெ.மதுசூதனன், கலாநிதி.எம்.கருணாநிதி, பேராசிரியர் அன்ரனி நோர்பேட் ஆகியோரும் சிறார் இலக்கிய ஆர்வலரின் நன்றிக்குரியவர்கள்.

கோயில் வாசல்

இணுவில்

01.01.2010

சபா.ஜெயராசா



# பதிப்புரை

எமது தமிழ்ச் சூழலில் "சிறார் இலக்கியம்" வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்ற இலட்சிய நோக்கத்தில் பத்மம் வெளியீட்டகத்தை ஆரம்பித்துள்ளோம். இதன் மூலம் சிறார்கள், இளையோர்கள் முதலானோருக்கான கலை இலக்கியம்சார் புனைவுகளையும் வெளியிடத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

சிறார்களது மொழிவிருத்தி மற்றும் ஆக்கமலர்ச்சிச் சிந்தனை கற்பனையாற்றல் ஆளுமை விருத்தி போன்ற பண்புகளின் வளமாக்களுக்கு எமது வெளியீடுகள் உறுதுணையாக இருக்கும்.

எமது இந்த வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்கும் பக்கபலமாக இருந்து உதவி புரியும் பேரா.சபா.ஜெயராசாவுக்கும் மற்றும் நண்பர்களுக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

சத்ய.பத்மசீலன்  
பதிப்பாளர்





# கதை தொடங்கிவிட்டது



பனைமரங்கள் காற்றுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும். எங்கள் கிராமம் என்றதும் அந்த அழகிய பனங்கூடல் தான் நினைவுக்கு வரும். “நிமிர்ந்திருங்கள் பிள்ளைகளே” அது இராசதுரை வாத்தியாரின் குரல். அவர் எங்களது முதலாம் வகுப்பு ஆசிரியர். நாங்கள் நிமிர்ந்து இருப்போம். அப்பொழுது நிமிர்ந்த பனையின் நீளம் மனத்திலே தோன்றும்.

காலைநேரம் மகிழ்ச்சியிருக்கும். கொண்டைச்சேவல் கூவுவதைப் பார்த்துக் குதூகலிப்போம். நாங்களும் கைகளை விரித்து

கூவிப்பார்ப்போம். எங்கள் சத்தத்தைக் கேட்டு சேவல் திரும்பி ஓடும். காலைப் பொழுதின் மஞ்சள் வெய்யில் அழகாக இருக்கும். வெய்யிலைப் பிடிப்பதற்குக் கூத்தாடுவோம்.

எங்கள் வீட்டு முற்றத்திலே ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் இருந்தது. மல்லிகைப் பூக்கள் மணிமணியாய் நிலத்திலே சொரிந்திருக்கும். கிணற்றடிக்கு ஓடுவோம். வாழைநாரைக் கிழித்துக் கொண்டுவந்து மல்லிகை மாலை கட்டுவோம்.

அப்பொழுது பெரியப்பா வருவார். அவர் வாயிலே ஒரு பெரிய கருப்புச் சுருட்டு இருக்கும். அதைப் பார்க்கும் பொழுது பனைமரத்தின் அட்டைக் கருப்பு நினைவுக்கு வரும். சுருட்டை நாங்கள் உற்றுப்பார்ப்போம்.

“சுருட்டுப் புகைத்தல் கூடாத பழக்கம்” பெரியப்பா சொல்லுவார்.

“அப்ப ஏன் அதைப் புகைக்க வேண்டும்?”

“இன்னும் ஒரு மாதத்திற் புகைப்பதை விட்டுவிடுவேன்”

அன்றிலிருந்து நாங்கள் ஒவ்வொரு நாளையும் எண்ணிக்கொண்டோம். முப்பது நாட்கள் வந்துவிட்டன. முற்றத்து வாசலில் பெரியப்பாவின் வருகையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

அன்று சனிக்கிழமை, பள்ளிக்கூடம் விடுமுறை பெரியப்பாவைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தோம். அவர் வரவில்லை. அம்மாவிடம் கேட்டோம்.

“அவர் வரமாட்டார். அவர் மருத்துவமனையிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார். நாங்கள் போய்ப் பார்ப்போம்” மத்தியம் மருத்துவமனைக்குப் போனோம். பெரியப்பா கட்டிலிலே படுத்திருந்தார். அவர் சுருட்டுப் புகைக்கவில்லை. சொன்னபடியே செய்துவிட்டார்.



நாங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். பூவரசு மரநிழலில் நடந்துவந்தோம். பூவரசு இலையிலே நாங்கள் ஊதுகுழல் செய்தோம். ஊதினோம்.

எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு வளைந்த பூவரசு மரம் நின்றது. அதை நாங்கள் "குடைமரம்" என்று சொல்வோம். வெய்யிலுக்கு ஒரு பெரிய குடைபிடித்து நிற்பதுபோல அது நிற்கும். அந்த இடம்தான் எங்களுடைய விளையாட்டுத் திடல்.

மண்ணிலே குளித்து விளையாடும் மகிழ்ச்சி தனியானது. நாங்கள் மண்வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்தோம். நான் ஓர் அறை, தம்பி ஓர் அறை, தங்கச்சி ஓர் அறை எல்லா அறைகளையும் மண் சுவரினால் இணைச்சுக் கொண்டிருந்தோம். எங்கள் விளையாட்டைப் பார்த்து மாமாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

"என்ன ஒற்றுமையாக பிள்ளைகள் விளையாடுகிறார்கள். பக்கத்து வேலியிலை சண்டை நடக்குது"

"வேலியிற் சண்டையோ?" அப்படி என்றால் எங்கள் மண்வீட்டுக்கு வேலிவேண்டாம்" நாங்கள் துள்ளிக்கொண்டு சொன்னோம்.

மாமாவுக்குச் சிரிப்பாகவுமிருந்தது. எங்கள் ஒற்றுமையைப் பாராட்டினார்.

# நாய்க்கு வாய்கட்டிய கதை



அப்பொழுது “புடவை புடவை” என்று கத்திக் கொண்டு ஒழுங்கையால் ஒரு வியாபாரி வந்தார். அவரது தலையில் ஒரு பொட்டலம் இருந்தது. அதனுள்ளே வண்ண வண்ணச் சேலைகளும் துணிகளும் இருந்தன.

மாமா அவரை வரும்படிக் கூப்பிட்டார். எங்கள் வீட்டுக்கு முன் ஒரு தலைவாசல் இருந்தது. அங்கு வந்த புடவை வியாபாரி பொட்டலத்தை அவிழ்த்து துணிகளை ஒவ்வொன்றாக விரித்துப் போட்டார். அவரைச் சுற்றி ஒருகூட்டம் கூடிவிட்டது. பேரம் பேசப்பட்டது. அவர் ஒரு நீளத் தடியை எடுத்துத் துணியை அளந்து வெட்டியெடுத்தார்.



அந்தத் தடி விநோதமான அமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. அதை “யார்த்தடி” என்று மாமா எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

வியாபாரத்தோடு வியாபாரமாக அந்த வியாபாரி ஒரு கதையைச் சொன்னார்.

சுன்னாகத்திலே எங்கள் ஒழுங்கையிலை ஒரு கடிநாய் இருந்தது. அந்த ஒழுங்கையாற் போக வர எல்லாருக்கும் பயம். நாய் எப்படியாவது யாரையாவது கடிக்காமல் விடமாட்டாது. ஒருநாள் அந்த வழியால் ஒரு மாந்திரீகர் வந்தார். அவரைக் கடிக்க நாய் ஓடி வந்தது. அவர் மந்திரத்தைச் சொல்லி அதன் வாயைக் கட்டிப் போட்டார். அது சாப்பிடாமல் இரண்டு மூன்று நாளாய் கிடந்தது. வீட்டுக்காரர் ஓடிப்போய் அந்த மந்திரவாதியைக் கண்டுபிடித்து, அவரைக் கொண்டு கட்டின வாயை அவிழ்த்துப் போட்டார். இப்போ அந்த நாய் ஒருவரையும் கடிப்பது இல்லை.

வாய்கட்டிற்றதென்றால் கயிற்றாற் கட்டிவிடுதலோ? என்று நான் மாமாவைக் கேட்டன்.

“இல்லை - அது மந்திரத்தாற் கட்டும் ஒரு வித்தை” என்றார் மாமா.

“அப்போ ஆட்களுக்கும் அப்படிக்க கட்டலாமா?”

“ஓம் அதற்கும் பெரிய மந்திரவாதிகள் இருக்கிறார்கள்”

“விளையாட்டுக்கும் குழந்தைகளுக்குத் தவறான தகவல்களை வழங்கக்கூடாது” என்று அம்மா கோபத்துடன் சொன்னார். மாமாவின் கதை எனக்கு ஆச்சரியமாகவுமிருந்தது பயமாகவுமிருந்தது.

“மாமா நீங்கள் மந்திரவாதிகளின் கதையை சொல்லுவீர்களா?”

“எனக்கு இப்போ நேரம் இல்லை. இரவு சொல்கின்றேன்”

அம்மாவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டுது. “இரவில் அந்தக் கதைகளைக் கேட்டால் பிள்ளைகளுக்குப் பயம் வந்துவிடும்” என்று மாமாவைப் பார்த்து கண்டிப்புடன் சொன்னார்.

# சாமியார் வந்தார்



அன்று மாலைநேரம் மேகம் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. நல்ல மழைபெய்யப் போகிறது” என்று பாட்டி சொன்னார். “பளார்” என்ற பெரிய மின்னலும் உதைப்பான இடிச் சத்தமும் கேட்டன. இடிச்சத்தம் என்றால் எனக்குப் பயம். ஓடிப்போய்ப் பாட்டியைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டேன்.

“அருச்சுனா அபயம்” என்று சொன்னால் இடிமுழக்கம் ஒன்றும் செய்யாது என்று பாட்டி சொன்னார்.

மழை தொடங்கி ஒரு பெரும்பாட்டம் பெய்து முடிந்தது. ஆனால் தூறல் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.



அப்போது மண்ணிற வேட்டியுடன் ஒருவர் வந்துகொண்டிருந்தார். தலையில் ஒரு பெரும் தலைப்பாகை கட்டியிருந்தார். அதுவும் மண்ணிறந்தான்.

“வாருங்கோ சாமியார்” என்று அம்மா அவரை வரவேற்றார். தலைவாசலில் இருந்த கட்டிலின் மேல் ஒரு முற்பாயை விரித்து அவரை அம்மா அமரச் சொன்னார்”

வந்ததும் அவர் ஒருகதையை அவிழ்த்துவிட்டார். “இப்போ விழுந்த மின்னல் குளக்கரையில் ஒரு மரத்தைக் கருக்கிவிட்டது”

“அப்போ அங்கு நின்ற ஒருவர் அருச்சுனா அபயம்” என்று சொல்லியிருந்தால் மரம் தப்பிப் பிழைச்சிருக்கும் என்று நான் யோசித்துக் கொண்டேன்.

அதிக நாட்களுக்குப் பின்னர் சாமியார் வந்திருக்கிறார் என்றதும் அவரைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூடிவிட்டது. சாமியார் கால்நடை யாத்திரையாகக் கதிர்காமம் போய் வந்திருக்கிறார். “அவரைப் பார்த்ததும் கதிர்காமம் போய் வந்த மாதிரித்தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டு “எப்படி யாத்திரை இருந்தது” என்று மாமா கேட்டார்.

“தூரம் ஒரு பிரச்சினை இல்லை. நாங்கள் முருகா முருகா என்று சொல்லிக் கொண்டு நடப்போம், களைப்புத் தெரியாது” என்று சொல்லிக் கொண்டு சாமியார் ஒரு கதையை அவிழ்த்தார்.

“கதிர்காமத்துக்கு நாங்கள் ஒரு பெரிய காட்டுவழியே போய்க் கொண்டிருந்தோம். அது யானைக்காடு. அப்போ வழியைத் தவறவிட்டு விட்டதைப் போலத் தெரிந்தது. எத்தனைமுறை கால்நடை யாத்திரை போனாலும் அந்தக் காட்டிலே வழித்தவறும் வாய்ப்பு இருக்கத்தான் செய்யும். தூரத்தில் மரங்கள் முரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. காட்டு யானைக் கூட்டம் வருகின்றது என்பதை அறிந்து கொண்டோம். எங்களோடு வந்த சிவப்பிரகாசம் பயந்து நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டார். அப்பொழுது ஒரு முதியவர் பெரிய கைத்தடியுடன் வந்தார். வாருங்கோ எனது குடிலுக்கு என்று வேறு பக்கமாகக் கூட்டிக் கொண்டு போனார்.



நடுக்காட்டில் அவரது சிறுகுடில் இருந்தது. அங்கு எப்படி அவர் தனியாக இருக்கிறார் என்பது அதிசயமாக இருந்தது. குடிலுக்கு முன்னாலிருந்த சிறிய முற்றத்தில் ஆற அமர இருந்து கொண்டோம். அவர் குடிலுக்குள்ளே போய் ஒரு கடகம் நிறைந்த பழங்களைக் கொண்டு வந்தார். எங்களைச் சாப்பிடச் சொன்னார். சாப்பிட்டோம். நாங்கள் நடந்து வந்த களை போனது. அவர் மீண்டும் குடிலுக்குள்போய் நீல நிறமான ஒரு தடியைக் கொண்டுவந்தார். அந்தத் தடியின் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“இப்படித்தான் இந்த வழியில் ஒரு துறவி வந்தார். அவருக்கு நான் என்ன உபகாரம் செய்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். சாப்பிடக் கொடுப்பதற்கு எதுவுமிருக்கவில்லை. அவர் தன்னிடமிருந்த சிறு தடியை என்னிடம் தந்தார். கடவுளை வேண்டிக் கொண்டு என்ன வேண்டுமென்று கேட்டாலும் இந்தத் தடி தரும் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் கிழக்குப் புறமாக நடக்கத் தொடங்கினார். அவர் சென்று மறையும்வரை அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நான் அந்தத் தடியை வைத்திருக்கின்றேன். ஆனால், ஏதும் வேண்டுமென்று இதுவரை கேட்கவில்லை. மனிதன் ஆசை அளவில்லாதது. கேட்கத் தொடங்கினால் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டேயிருக்க வேணும். அதனால் தான் அதனிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை” என்று அந்தத்துறவி என்று சொன்னார். என்று சாமியர் கதையை நிறுத்தினார்.

அந்தக் கதை எங்களுக்கு நம்பமுடியாத விநோதமாயிருந்தது.

அப்போது அம்மா அங்கு வந்தார். “சாமியார் இன்றிரவு எங்கள் வீட்டிலே சாப்பிட்டுத்தான் போக வேண்டும்” என்றார். அவர் சாப்பிடுவதற்கு உடன்பட்டால் அந்த வீட்டில் நன்மைகள் நடக்கும் என்று ஒருமுறை அம்மா சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

சாமியார் சற்று யோசித்துவிட்டு “ஓம் சரி” என்றார். வீட்டிலுள்ள எல்லாரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.



அம்மா அடுக்களைக்குப் போனார். ஒரு பாணையை மூடியிருந்த மூடு சட்டியை எடுத்தார். அதற்குள் அரிசிமா இருந்தது. அகப்பையால் அரிசிமாவை எடுத்து ஒரு பெரிய சட்டியில் போட்டார். அடுப்பிலிருந்த பாணையில் தண்ணீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனைவிட்டு இடியப்பம் அவிப்பதற்குப் பதமானதாக மாவை உருவாக்கினார்.

எங்கள் வீட்டு அடுக்களையில் இருப்பதற்கு அளவான சிறு சிறு குந்து பலகைகள் இருக்கும். சமையல் நடக்கும் பொழுது ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொள்வார்கள். அதன் மேலிருந்து கதைத்துக் கொள்வார்கள். வேலை செய்வார்கள்.

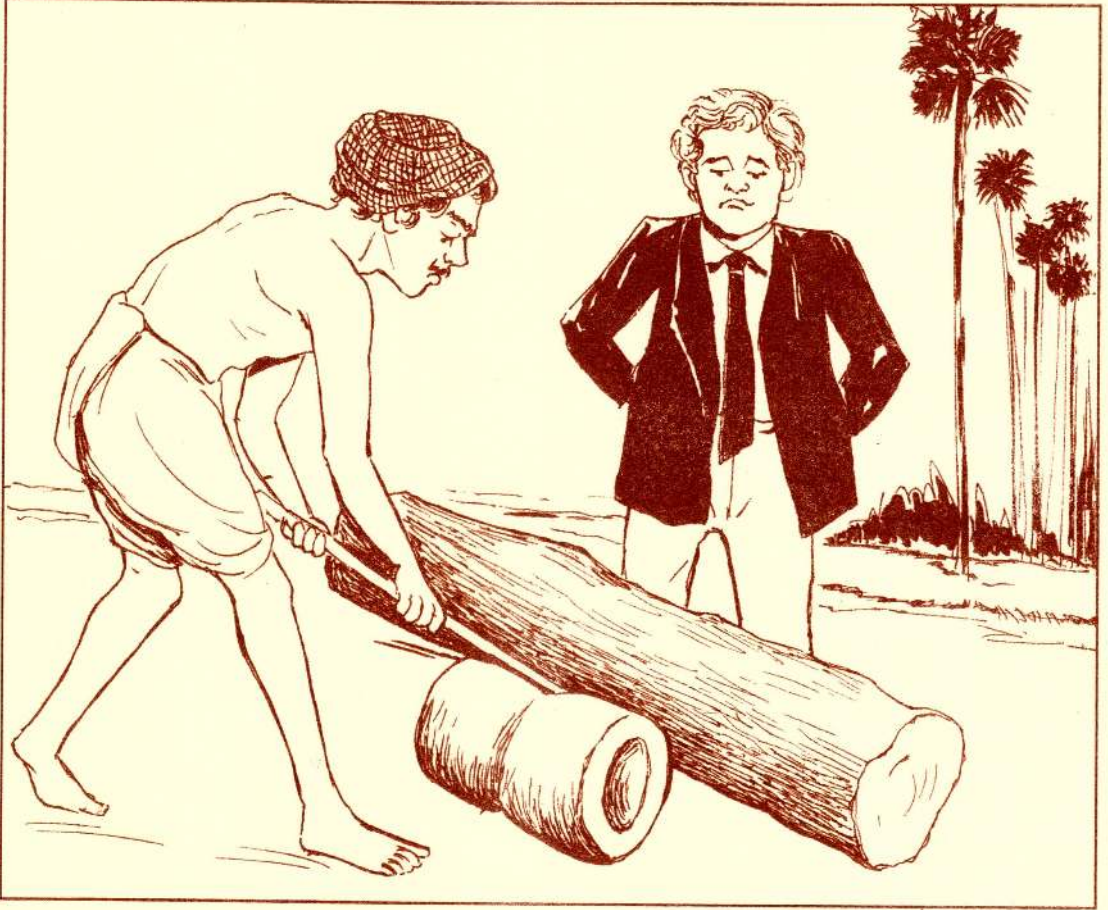
அந்தக் குந்து பலகையில் அம்மா இருந்தார். சுளகு ஒன்றை அடுக்களைத் தரையில் வைத்தார். அதற்குள் இடியப்பத் தட்டுக்களைப் பரப்பி வைத்தார். இடியப்ப உரலில் மாவைப் போட்டும் பிழியத் தொடங்கினார்.

அம்மா இடியப்பம் பிழிவதைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கும். அம்மாவிடம் இடியப்ப உரலை வாங்கி நான் பிழிந்து பார்த்தேன் என்னால் முடியாமலிருந்தது. நான் வெளியே வந்துவிட்டேன். சாமியார் கட்டிலில் இருந்தபடி கண்களை மூடிக்கொண்டார். தியானம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்.

அம்மா சாப்பிடுவதற்கு எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்துவிட்டார். பாயை விரித்தார். அதன்முன் வாழையிலையைப் பரப்பினார். இடியப்பமும், சுடச்சுடச் சொதியும் சாமியாருக்குப் பரிமாறப்பட்டன. சாமியார் இரண்டு இடியப்பம் மாத்திரம் சாப்பிட்டார். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் எங்கள் எல்லாருக்கும் ஆசீர்வாதம் தந்தார். உடனே வேகமாக வெளிக்கிளம்பினார்.

அந்தப் பழைய அடுக்களை, சாமியார் இருந்த கட்டில், பாணைகள், அங்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்த உறி, மூலையில் இருந்த தண்டு விளக்கு, பரண், கோர்க்காலி, எலிபிடிப்பதற்கு வைத்திருந்த தருமர் பொறி தலைவாலில் இருந்த குத்துக்கால் வெற்றிலைத் தட்டம் எல்லாம் இப்போ எங்கே போயிற்று தெரியவில்லை.

# பாட்டி சொன்ன கதை



எங்கள் பாட்டி ஒரு கதைப் பெட்டகம். அவரை நினைக்கும் பொழுது அவர் சொன்ன கதைகள் அலை அலையாக மனதில் வரும்.

மழைக்காலம் எங்களுக்கு ஒரே குதூகலமாயிருக்கும். வேலியில் உள்ள கதிகால்கள் எல்லாம் புதிய புதிய தளிர்களோடு அழகாக நிமிர்ந்து நிற்கும். மேகம் கருமையாகவும் இருளாகவுமிருக்கும். மாலையிலே புற்றீசல்கள் அணியணியாய் வந்து கொண்டிருக்கும். அவற்றைப் பார்த்து “நல்லா மழை வரப் போகிறது” என்று பாட்டி



சொல்வார். ஒரு போர்வையால் தன்னை இறுகப் போர்த்திக் கொள்வார். புற்றீசலை நாங்கள் மழைப்பூச்சி என்று சொல்வோம். மழைப்பூச்சி வந்தால் மழை வரும்.

மழை இருட்டும், மழைப் பொழிவும் எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோசமாயிருக்கும். மழைக்காலத்திலேதான் பாட்டியின் நெருப்புச் சட்டிக்கதையைக் கேட்கலாம்.

பொழுதுபட்டதும் பாட்டி ஒரு பெரிய சட்டியை எடுப்பார். அதன் அடியில் உமியைப் பரவர். அடுப்பிலுள்ள நெருப்புத்தணலை அதன்மேல் கொட்டுவார். வீட்டின் ஒரு மூலையிலே காய்ந்த வேப்பம் விதைகள் இருக்கும் - அதிலுள்ள விடுகதைகளை எடுத்து தணல் மேற்போடுவார். கம் என்று ஒரு வாசம் வரும். அந்த நெருப்புச் சட்டியைச் சுற்றி பாட்டியும் நாங்களும் இருந்து குளிக்காய்வோம்.

அப்படியிருக்கும்பொழுது பாட்டி நல்ல நல்ல கதையெல்லாம் சொல்லுவார். பாட்டி சொன்ன "வீராய்ச்சி" என்பவருடைய கதை இப்போ நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தக் கதையைப் பார்ப்போம்.

"எங்கள் நாட்டை ஒரு கால் வெள்ளைக்காரர் ஆட்சி செய்தார்கள், அக்காலத்தில் எங்கள் ஊரில் வீராய்ச்சி என்பவர் இருந்தார். அவர் மிகவும் கெட்டிக்காரர். ஒருநாள் எங்களுக்கு ஒரு வெள்ளைக்காரர் வந்தார். அவருக்குப் பனை மரக்குற்றிகள் தேவைப்பட்டன. வீராய்ச்சியின் வீட்டிலே பல பனைமரக் குற்றிகள் இருந்தன. ஒரு பனைமரக் குற்றி பதினேழு சதம். வெள்ளைக்காரர் பதினெட்டுக் குற்றிகளை வாங்கினார். காசு கொடுப்பதற்கு அவர் ஒரு காகிதத்தையும் பென்சிலையும் எடுத்துக் கணக்குப் பார்க்கலானார். ஆனால், வீராய்ச்சிக்கோ பதினேழாம் பதினெட்டாம் வாய்ப்பாடுகள் எல்லாம் தெரியும் - அவர் உடனே முந்நூற்று ஆறுசதம் என்று சொல்லிவிட்டார். வெள்ளைக்காரருக்கு வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. பக்கத்தில் நின்றவர்கள் சிரித்தும் விட்டார்கள்.

“உனக்குக் காசு தரமுடியாது. பனையெல்லாம் அரசாங்கத்தின் சொந்தம்” என்று அவர் கத்தினார்.

“வீராய்ச்சியின் வீடு எங்கே?” என்று பாட்டியைக் கேட்டோம். பாட்டி “எங்களுரின் கிழக்குப் புறமாக இருந்த பனந்தோப்பைக் காட்டினார். அங்கேதான் வீராய்ச்சியின் குடிசை இருந்தது” என்று சொன்னார்.

ஒருநாள் எங்களுரின் ஒரு பெரும் புயல் வீசியது. வீட்டுக்கூரைகள் காற்றில் அள்ளப்பட்டன. தென்னை, கமுகு, ஆல், வேம்பு என்றவாறு பலமரங்கள் சரிந்து வீழ்ந்தன. எங்களுர்ப் பெரிய தெருவுக்குக் குறுக்கே ஒரு வேம்பு சரிந்து வீழ்ந்துவிட்டது. மறுநாள் புயல் ஓய்ந்தது. கிராமத்துப் பெருந்தெருவால் அந்த வெள்ளைக்காரர் குதிரை வண்டியில் வந்தார். குறுக்கே வேப்பமரம் கிடந்தது. வண்டிபோக முடியாமல் இருந்தது.

வேப்பமரத்தை வீதியோரம் தூக்கிப் போட வேண்டியிருந்தது. வெள்ளைக்காரர் ஊர் மக்களை அங்கே வரும்படி கட்டளையிட்டார். ஆட்கள் அங்கே வந்ததும் அவர் மரத்தைத் தூக்கி ஓரம் போடும்படி சொன்னார்.

அப்போ அங்கே வீராய்ச்சி வந்தார். “தூக்கி கஷ்டப்பட வேண்டாம் நிறுத்துங்கோ” என்றார். வெள்ளைக்காரருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவர் வீராய்ச்சியைப் பார்த்தார். “நீயே தனியத் தூக்கிப் போடு” என்றார். வீராய்ச்சி பயப்படவில்லை. ஓர் உரலையும் ஒரு நெம்புகோலையும் கொண்டு வந்தார். உரலைப் பக்கவாட்டிலே கிடத்தினார். நெம்புகோலால் மெது மெதுவாக மரத்தை நகர்த்தினார். மரம் தெருவோரத்துக்குப் போய் விட்டது. ஊரவர்கள் கைதட்டினார்கள். அப்போதும் வெள்ளைக்காரருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.



# கூத்துக்கதை



எங்களுரிலே கூத்துக்கலைஞர்கள் பலர் இருந்தனர். ஏரம்பநாதர், முருகர், கந்தப்பர், கருணையர், துரையர், வேலர், நடேசு, சுப்பர், சின்னவி என்று பலபேர் இருந்தனர். அவர்கள் கோயில் வீதியிலே கூத்து போடுவார்கள்.

கூத்து நடப்பதற்கு முன் பல சுவையான நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும். முதலிலே "கூத்துக்கால்" என்ற கம்பத்தை நடுவார்கள். கம்பத்துக்குமேல் ஒரு மஞ்சள் நிறக் கொடியை ஏற்றுவார்கள். கம்பத்தைச் சுற்றி நவதானியங்களை விதைத்துத் தண்ணீர்

தெளிப்பார்கள். அப்பொழுது உடுக்கடித்துப் பாடுவார்கள். “அது உடுக்கடிப்பாட்டு” என்று சொல்லப்படும்.

இருவர் சேமக்கலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வீடு வீடாகப் போவார்கள். கூத்துக்குவரும்படி சொல்லிக்கொண்டு “கணார் கணார்” என்று சேமக்கலத்தை அடிப்பார்கள். சேமக்கலம் என்றால் வெங்கலத்தால் செய்யப்பட்ட ஒரு வட்ட வடிவமான தகடு. அதில் ஒரு துளைபோட்டு மேற்கயிறு கட்டப்பட்டிருக்கும். அதை ஒரு கையாற் பிடித்துக் கொண்டு மறுகையில் உள்ள தடியால் அடிப்பார்கள். அப்போது “கணார்” என்ற ஓசைவரும். தடியானது நடுவிலே படும் பொழுது ஒருவிதமான ஒலியும் ஓரத்திலே படும்பொழுது இன்னொரு விதமான சத்தமும் எழும்பும்.

கூத்து மேடையை எப்படி அமைத்தார்கள் தெரியுமா? பக்கத்து வீடுகளில் உள்ள மரக்கட்டில்களைக் கொண்டு வருவார்கள். கோயில் வீதியின் நடுவில் கட்டில்களை அருகருகாக அடுக்கி மேடைசெய்வார்கள். சனங்கள் சுற்றியிருந்து பார்க்கக் கூத்து நடைபெறும். இரவிரவாகக் கூத்து நிகழும். சேமக்கலம், மத்தளம், செண்டை, உடுக்கு, வீணைப்பெட்டி என்று சொல்லப்படும் ஆர்மோனியம் போன்ற பல கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

நானும் அம்மாவும் ஒரு நாள் கூத்துப் பார்க்கப் போயிருந்தோம். அன்று நல்லதங்காள் கூத்து. கூத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து பலர் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். இடையிடையே வந்து நகைச்சுவை காட்டிய சின்னவி என்பவருடைய ஆட்டம்தான் எனக்குப் பிடித்தது.

கூத்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது சனங்கள் கலவரப்பட்டு எழும்பினார்கள். ஒரு பெரிய பாம்பு அங்கே நுழைந்து விட்டது. சின்னவி அங்கே ஓடிப்போனார். பாம்பைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு கூத்தாடத் தொடங்கினார். பயந்த சனங்கள் இப்போ சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.



# இரவுப் பாடகர்



எங்களுரின் இராக்காலம் மகிழ்ச்சியாகவுமிருக்கும் பயமாகவுமிருக்கும். நாய்கள் குரைக்கும். ஊழையிடும். ஆந்தைக்கத்தும், அவை பயமாக இருக்கும். அந்த நேரம் ஒரு பாட்டுக்கேட்கும். பாட்டு மிக இனிமையாய் இருக்கும். எங்களின் பயம் அப்போ பறந்து போய்விடும்.

ஒழுங்கை வழியாக ஒருவர் பாடிக் கொண்டு வருவார். அவரைச் "சுயம்பாடுபவர்" என்று அம்மா சொல்வார். அதாவது, தானாகப் பாடல்களை இயற்றி இனிமையாகப் பாடுவார். இரவு வழியே

தனிமையாகப் பாடிக் கொண்டு நடப்பார். அவர் பாடிய பாட்டின் சில வரிகள் இப்போதும் எனது நினைவுக்கு வருவதுண்டு.

பார்க்குமிடமெல்லாம்

பனைமரத் தோகையடி

கேட்குமிடமெல்லாம்

குயில்பாடும் கோட்டமடி

தோட்டம் தொலைவில் இல்லை

தங்குமடம் தொலைவில் இல்லை”

அவர் இரவிலே ஏன் பாடிக் கொண்டு போகிறார் என்பதற்கு ஒரு கதை உண்டு. ஒருநாள் அந்தக் கதையை மாமா சொன்னார்.

“இரவிலே அவருக்குப் பாடும் பழக்கம் எப்படி வந்தது தெரியுமா? ஒருநாள் அவர் கூலிவேலை செய்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். பனந்தோப்பு வழியாக அவர் வந்துகொண்டிருந்தார். அருகில் இருந்த குடிசையில் அழகுரல் கேட்டது. எட்டிப் பார்த்தார். ஒரு மூதாட்டி அங்கிருந்த திண்ணையில் அழுது கொண்டிருந்தார். பாடகர் மூதாட்டியின் அருகிலே போய் அமர்ந்தார். பாட்டியின் துன்பவரலாற்றைக் கேட்டார்.

பாட்டி தன் கதை சொல்லத் தொடங்கினார். எனக்கு உறவு சொல்ல யாருமில்லை. பகலிலே அடுக்குப் பெட்டி இழைப்பேன். நான் இழைக்கும் அடுக்குப் பெட்டி மிக அழகாக இருக்கும். ஊர்சனங்கள் அதை விரும்பி வாங்குவார்கள். அந்த வருமானத்திலேதான் நான் சீவிக்கின்றேன்.

என்னுடன் எனது அண்ணன் வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய தொழில் கிணறுவெட்டுதல். கற்பாறைகளைப் பிளந்து நீர்கண்டுபிடிப்பதில் அவர் கெட்டிக்காரர். இதோ அவர் பயன்படுத்திய கொந்தாலி, இரும்புப்பாறை, மண்வெட்டி, பிக்கான், வேலை முடிந்துவந்து அண்ணன் இந்தத் திண்ணையிலிருந்து



பாடுவார். நல்ல இனிமையாகப் பாடுவார். அந்தப் பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் நித்திரையாகி விடுவேன்.

எனது அண்ணன் மறைந்துவிட்டார். அவருடைய நினைவு வந்ததும் நான் அழுவேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு பாட்டி பெருமூச்சு விட்டார்.

“அழவேண்டாம் பாட்டி, நான் இரவில் வந்து பாடுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர் பாடத் தொடங்கினார். அவரது இனிய பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டு அந்தப் பாட்டி நித்திரையாகி விட்டார்.

ஒருநாள் இரவு அந்தப் பாட்டிக்குச் சரியான காய்ச்சல் “பாட்டி நான் போய் வைத்தியரைக் கூட்டிக் கொண்டு வருகிறேன்” என்றார் பாடகர்.

“வேண்டாம் வேண்டாம் எனக்கு இப்படிக்காய்ச்சல் அவ்வப்போது வரும். அது மாறிவிடும். நீ பாடு எனக்குப் பாட்டுக் கேட்க விருப்பம்” என்று பாட்டி சொன்னார். பாடகர் இனிமையாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டவாறு பாட்டியின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. அன்றிலிருந்து இவர் இராக் காலங்களிலே பாடிச் செல்வது வழக்கம்.

# ஐயரின் கதை



எங்கள் ஊரின் தென்பகுதியிலே பல சிறப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. தெற்கு வாயிலே ஒரு பெரிய நூல்நிலையம், ஓர் அழகான கோயில், ஒரு சைவப் பாடசாலை முதலியவை அமைந்துள்ளன.

அதன் அருகே ஓர் ஐயர் வசித்து வந்தார். அவர் மிகவும் கெட்டிக்காரர். பல மொழிகள் படித்தவர். அவர் பெயர் வீரமணி ஐயர். நிறைந்த சங்கீத ஞானம் உடையவர். தமிழிசையில் வல்லவர்.



பரதநாட்டியத்தை வரன்முறையாகப் பயின்றவர். நாட்டுக்கூத்துக்கள் பற்றி அவருக்கு நிறைந்த அறிவு உண்டு.

அவர் கவிபாடுவதில் வல்லவர். ஆயிரக்கணக்கான கீர்த்தனைகளைப் பாடியுள்ளார். நூற்றுக்கணக்கான நாட்டிய நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய திருவூஞ்சற்பாடல்கள் மிக இனிமையானவை. ஒரு நிகழ்ச்சியை பார்த்தவுடனேயே பாடல் எழுதத் தொடங்கி விடுவார்.

அவரது வீட்டுக்கு யார் போனாலும் மகிழ்ச்சியாக உபசரிப்பார். பட்சணங்கள் கொடுப்பார். கோப்பிப்பானம் வழங்குவார். அவரது வீட்டுப் படலை எப்போதும் திறந்திருக்கும். பூட்டுப்போட்டுப் பூட்டமாட்டார்.

ஒருநாள் அவர் வீட்டுக்குள் ஒரு திருடன் நுழைந்துவிட்டார். ஐயர் வீட்டுக்குள்ளே படித்துக் கொண்டிருந்தார். ஐயர் திருடனைக் கண்டுவிட்டார். “வா அப்பா வா” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவனுக்கு கோப்பி, வாழைப்பழம், பட்சணங்கள் முதலியவற்றைக் கொடுத்தார்.

திருடனுடைய ஆடை கிழிந்திருந்தது. ஐயர் அறைக்குள் சென்றார். ஒரு புதிய வேட்டியை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். அணிந்து கொள்ளும்படி அன்புடன் கொடுத்தார்.

திருடனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அன்பு மேலிட ஐயரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அன்றிலிருந்து அவன் திருடுவதைக் கைவிட்டுவிட்டான்.

# அழகுக் கோட்டம்



ஐயருடைய வீட்டுக்கு அப்பால் வீரசைவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் சிவபக்தி மிக்கவர்கள். அவருடைய இல்லங்கள் அழகுக்கலைகளின் பிறப்பிடங்களாக இருக்கும். அவர்கள் அழகழகான பூமாலைகள் கட்டுவார்கள். பூமாலைகள் சிலவற்றின் பெயர்கள் சில வருமாறு:

சரமாலை

மணமாலை



ஆண்டாள் மாலை

மொட்டு மாலை

கொண்டை மாலை

நாகமாலை

குஞ்சு மாலை

நட்சத்திர மாலை

பிறைமாலை

திருத்தொங்கல்

என்றவாறு அழகலகான வடிவிலும் வண்ணங்களிலும் மாலைகள் புனைவார்கள்.

பலவண்ணங்களிலான மணிகளைக் கொண்டு கோலவுருக்களைச் செய்வார்கள். அவற்றை ஒருங்கிணைத்து மணவறை, சப்பரம் முதலியவற்றை உருவாக்குவர். விதம் விதமான திருவாசிகளைக் கட்டுவார்கள்.

அவர்களைப் பற்றி இனிமையான பல கதைகள் உண்டு. அப்போ மார்கழி மாதம் ஒருநாள் அதிகாலையிலே அடைமழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. அதிகாலை பூசைக்கு மாலை கட்ட வேண்டும். வெளியிலே சென்று பூக்கள் பறிக்க முடியாத அளவுக்குக் கடுமையான காற்றும் மழையும்.

மாலை கட்டும் ஐயர் என்ன செய்வதென்று அறியாது மனங்கலங்கிக் கொண்டிருந்தார். பூசைக்கு என்னும் ஒரு மணிநேரமிருந்தது. ஐயர் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். மின்னலும் இடியும் பெருமழையும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அப்பொழுது ஒருவர் அங்கே வந்துகொண்டிருந்தார். மழையிலே தோய்ந்து நனைந்திருந்தார். அவருடைய கையிலே ஒரு பெரிய பூக்கூடை இருந்தது. நிறைந்த வண்ண வண்ணப் பூக்கள் அங்கே இருந்தன. "இந்தாருங்கோ ஐயா மாலை கட்டுங்கோ" என்று சொன்னார்.

ஐயருக்கு அவரை முன்பின் தெரியாது. “இந்தப் பூக்களுக்கு எவ்வளவு காசு?” என்று கேட்டுக் கொண்டு மழையில் நனையாது வீட்டுக்குள் வரச் சொன்னார்.

“கடவுளுக்குச் சாத்தும் பூவுக்கு என்ன காசு” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் கொட்டும் மழையிலே திரும்பிச் சென்றுவிட்டார்.

கணப்பொழுதில் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சி ஐயருக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது. அந்த அடைமழையில் யார் எவர் என்று தெரியாத ஒருவர் பூக்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்தமை ஐயருக்கு மேலும் மேலும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

ஐயரும் மனைவியும் மாலைகட்டத் தொடங்கினர்.



# நாகசுரக் கதை



எங்கள் ஊரின் காலைப்பொழுது மிக இங்கிதமாக இருக்கும். இனிமையான நாகசுர இசை மிதந்துவரும். வித்துவான் புதிய புதிய உருப்படிகளை அதிகாலையிலே வாசித்துக் கொண்டிருப்பார். அதற்கு இசைந்த மேள வாசிப்பும் நிகழும்.

புதிதாக மேளம் வாசிக்கப் பழகுவோர் மேளக்கட்டையிலே தாளம் தப்பாது அடித்துப் பழகுவார்.

நாகசுர இசையைப் பற்றிப் பலகதைகளை ஊர் முதியவர்கள் சொல்வார்கள். ஒரு பெரிய நாகசுர வித்துவான் இருந்தார் என்றும்

இசையால் அவர் பல வித்தைகளைச் செய்வார் என்றும் முதியவர்கள் கூறுவர்.

அவர் மகுடி வாசித்தால் பாம்புகள் வந்துவிடுமாம்.

மழை இல்லாத காலங்களில் அவர் அமிர்தவர்சினி இராகத்தை உருகி வாசித்தால் மழை வந்துவிடுமாம்.

பிள்ளைகளுக்கு ஏடு தொடங்கும் நாளில் அவர் ஸ்ரீ இராகம் வாசித்தால் அவர்கள் நன்றாகப் படிப்பார்களாம்.

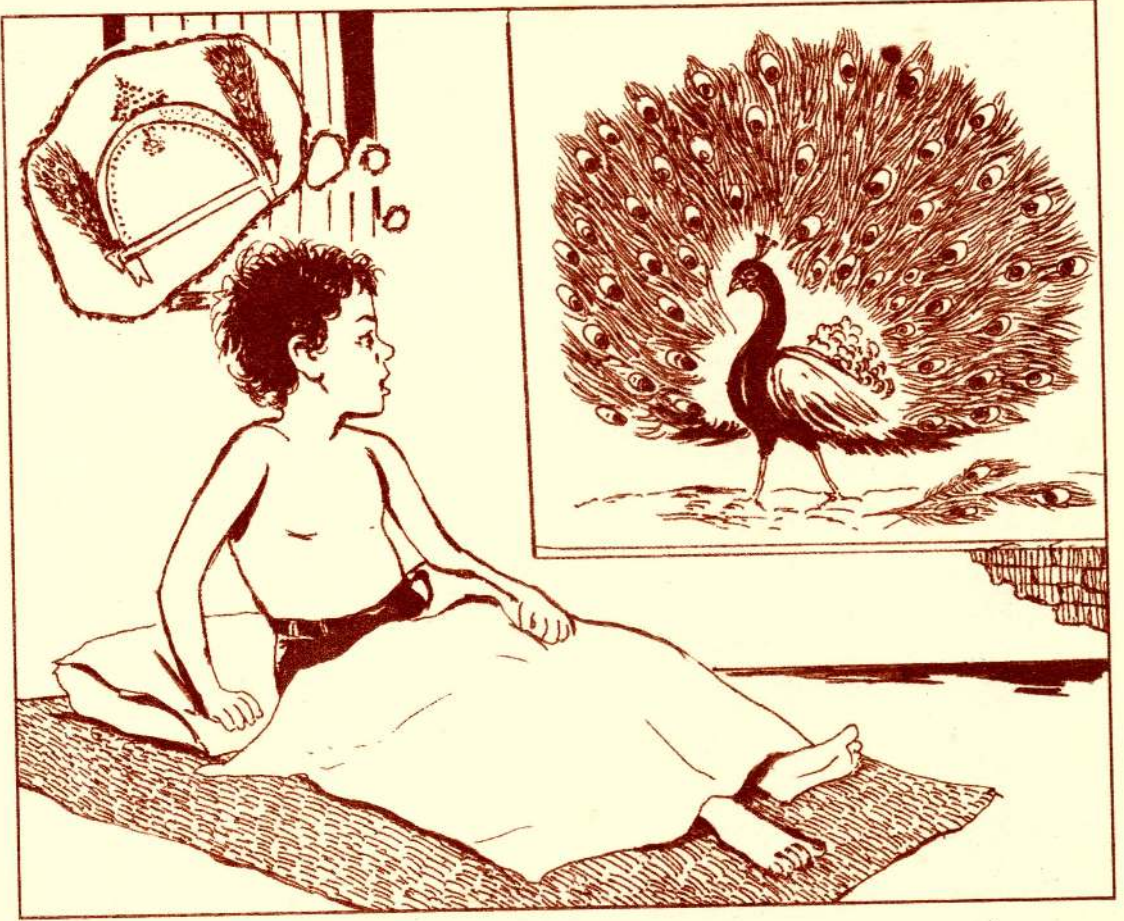
யாராவது மனச் சஞ்சலத்துடன் இருந்தால் அவர் மத்தியமாவதி இராகத்தை வாசித்து மனத்தை அமைதிப்படுத்துவாராம்.

ஒருநாள் அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு பெரிய திருமண வீடு. பெரும் பணக்காரர் ஒருவரின் மகளுக்குத் திருமணம் அதேநாளில் அந்தக் கிராமத்து ஏழை விவசாயி ஒருவரின் மகளுக்கும் திருமணம். தமது வீட்டுக் கலியாணத்துக்கு வந்து வாசிக்கும்படி பணக்காரர் கட்டாயப் படுத்தினார். ஏழைவீட்டுத் திருமணத்துக்குப் போய் வாசிக்க வேண்டும் என்று வித்துவான் விரும்பினார். அவ்வாறே போய் அந்த ஏழையின் குடிசையிலே பெரும் கச்சேரி ஒன்றை நிகழ்த்திவிட்டு வந்தார்.

அந்த நிகழ்ச்சி ஊரிலே பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. ஆனால் அந்த வித்துவான் எதற்கும் பயப்படவில்லை. "வித்துவான் வித்தைக்குத்தான் பயப்படுவான். - பணத்துக்கு அல்ல" என்று சொல்லிக் கொண்டாராம்.



# காவடிக் கதை



எங்கள் ஊர் காவடி ஆட்டத்துக்குப் பேர் போனது. கந்தர் என்ற முதியவர் காவடி ஆட்டம் பழக்குவதிலே வல்லவர். காவடி ஆட்டத்திலே கால்களின் எடுப்பும் வைப்பும் கதியும் முக்கியம்.

கந்தருக்குக் காவடி ஆட்டத்திலே ஈடுபாடு வந்ததற்கு ஒரு கதை சொல்வார்கள். கந்தர் அப்போது சிறுபிள்ளையாக இருந்தார். தாயாருடன் அவர் கோயிலுக்குப் போவது வழக்கம். ஒருநாள் அந்தக் கோயில் மயில் அவர் முன்வந்து நடனம் ஆடியது.

அன்றிரவு மயில் வந்து நடனம் ஆடுதல் போன்ற கனவுகளை அவர் கண்டுகொண்டிருந்தார். அன்று அதிகாலை அவர் கண்விழித்து எழுந்தார். என்ன அதிசயம் அதே கோயில் மயில் அவரது வீட்டு முற்றத்தில் வந்து நின்றது. அழகாக நடனம் ஆடியது. ஆடி முடிந்ததும் மூன்று இறகுகளை உதிர்த்து விட்டுச் சென்றது.

அன்றிலிருந்து கந்தருக்குக் காவடி ஆட்டத்தில் ஆசை பிறந்தது. வாழைத் தண்டிலே விளையாட்டுக் காவடிகள் செய்து ஆடுவாராம்.

தமக்குத் தெரிந்த காவடிச் சொற்கட்டுகளைச் சொல்லி அவர் மகிழ்ச்சியடைவார். அவர் சொல்லும் பின்வரும் சொற்கட்டுக்கள் இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகின்றன.

தத்தோம்

தகதோம்

தகதிமிதோம்

தரிகிடதோம்

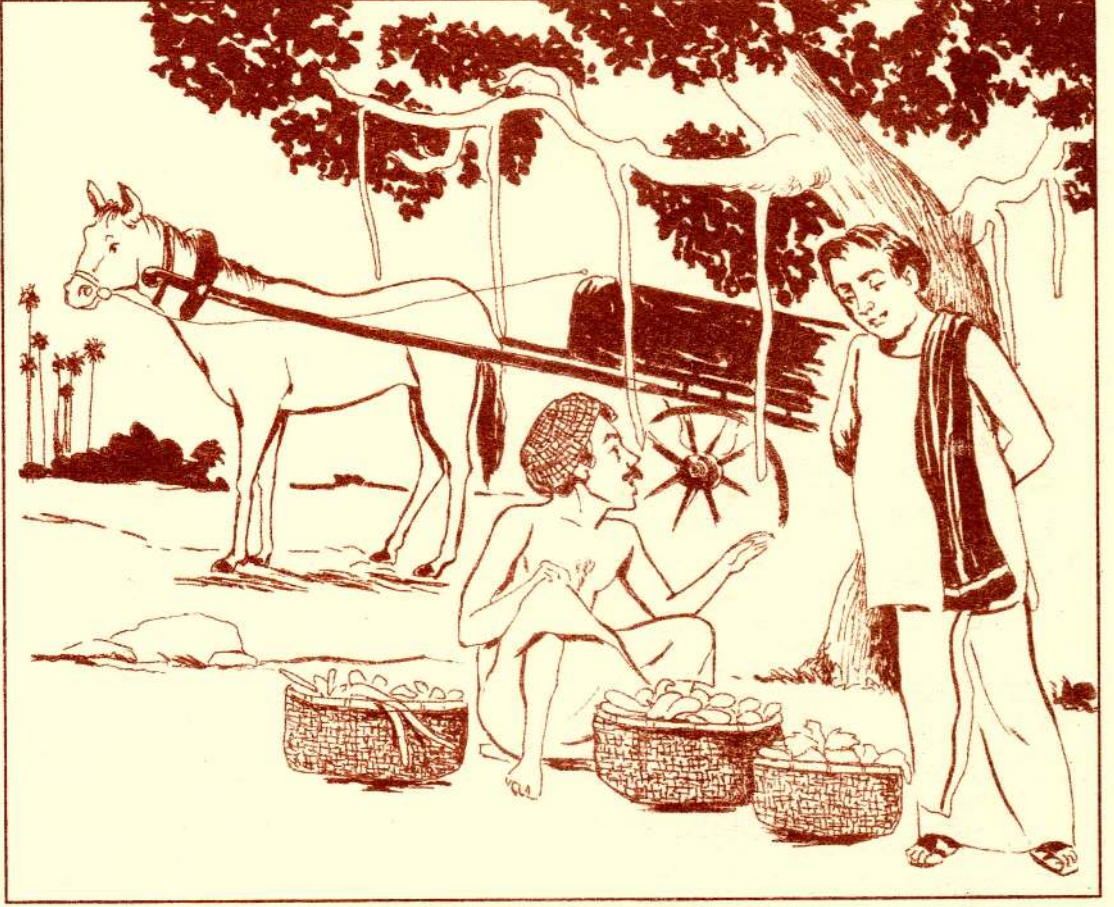
தகதிமிதரிகிடதோம்

காவடி ஆட்டத்திலே தாளம் முக்கியமானது. தாளத்தால் ஆட்டம் மெருகூட்டப்படும். தாளத்தை அவர் "தூக்கு" என்று சொல்வார்.

ஒரு மடி, இருமடி, மும்மடி, நான்குமடி என்று கணக்குப் போட்டுத்தான் அவர்தாளம் போடுவார். யாராவது தாளம் பிழைவிட்டு ஆடினால் அவருக்கு இரக்கம் வந்துவிடும். தட்டியும் திருப்பியும் சரியான தாளத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பார்.



# மருதனார் மடம்



எங்கள் ஊரின் வடபுலம் மிகவும் செழிப்பானது. மண் இரத்தம் போலச் சிவப்பாக இருக்கும். அதனைத் தங்கம் விளையும் செம்பூமி என்று சொல்வர். அங்குள்ள கிணறுகள் வற்றாத நீர் ஊற்றுக்களைக் கொண்டவை. கோடை வெப்பம் கதகதப்பாக இருந்தாலும் தண்ணீர் குளிர்ந்து சில்லென்றிருக்கும்.

அங்குள்ள தோட்டங்களிலே கத்தரி, வெண்டி, தக்காளி, பாவல், புடோல் முதலியவை பூவும் பிஞ்சுமாகப் பூரித்த வண்ணமிருக்கும்.



சில தோட்டங்களில் தினைக்கதிர் முற்றி வளர்ந்து சோளக்கக் காற்றுக்கு மெல்லெனத் தலையசைக்கும்.

அக்காலத்திலே தோட்டங்களிலே தண்ணீர் இறைத்தல் அழகான ஓர் உடற்கலை. துலாக் கொடியில் ஒரு பெரிய பட்டை கட்டியிருப்பார்கள். பனை ஓலையால் இறுக்கி இழைக்கப்பட்ட நீர் அள்ளும் கலம் "பட்டை" என்று சொல்லப்படும். பட்டையால் நீர் அள்ளும் இடம் ஆழக்குடைந்து குழியாக்கப்பட்டிருக்கும் அதைக் "குடக்குழி" என்று சொல்வார்கள்.

வலிமையான உடற் கட்டுடையவர்களே இறைக்கும் பொறுப்பை ஏற்பார்கள். துலாவின் மேல் இருவர் மிதிப்பதற்குத் தயாராக இருப்பார்கள். துலாவை முன்னோக்கிச் சரிப்பதற்கு அவர்கள் முன்னோக்கி நகர்வார்கள். பட்டையில் நீர் நிறைந்ததும் பின்னோக்கி நகர்ந்து பட்டையும் நீரும் வெளியே வருவதற்குப் பின் அழுத்தம் கொடுப்பார்கள். இந்தச் செயற்பாடு மிக வேகமாகத் துரித கதியில் நிகழும்.

அந்தக் கடின உழைப்பின் பயனாய் காய்கறிச்செடிகள் பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும். ஓடியற்பிட்டு, குரக்கன்பிட்டு, அவித்த மரவள்ளிக்கிழங்கு, தினைக்கஞ்சி போன்றவற்றை இறைப்பின் முடிவில் அவர்கள் சாப்பிட்டு ஓய்வெடுப்பர்.

அந்தத் தோட்ட வெளியின் சந்திப்பில் மருதனார் மடச் சந்தை உண்டு. அது ஒரு காய்கறிச் சந்தை. காய்கறிவகைகள், தானிய வகைகள் பழங்கள் முதலியவற்றை அங்கே வாங்கலாம்.

ஒரு பெரிய ஆலமரம் ஒன்று நின்றது. அதன் கீழேதான் சந்தை அந்தச் சந்தை எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றது என்ற கதையை அம்மா எனக்கு ஒரு சமயம் சொன்னார்.

அந்தக் காலத்திலே மரக்கறி வகைகளைச் செய்தோர் அவற்றைக் காசுக்கு விற்பதில்லை. பண்டமாற்றுச் செய்து கொள்வார்கள். அதாவது மரக்கறி வகைகளைக் கொடுத்து அரிசிவாங்குவார்கள். வாழைக்குலையைக் கொடுத்து தேங்காய் வாங்குவார்கள்.



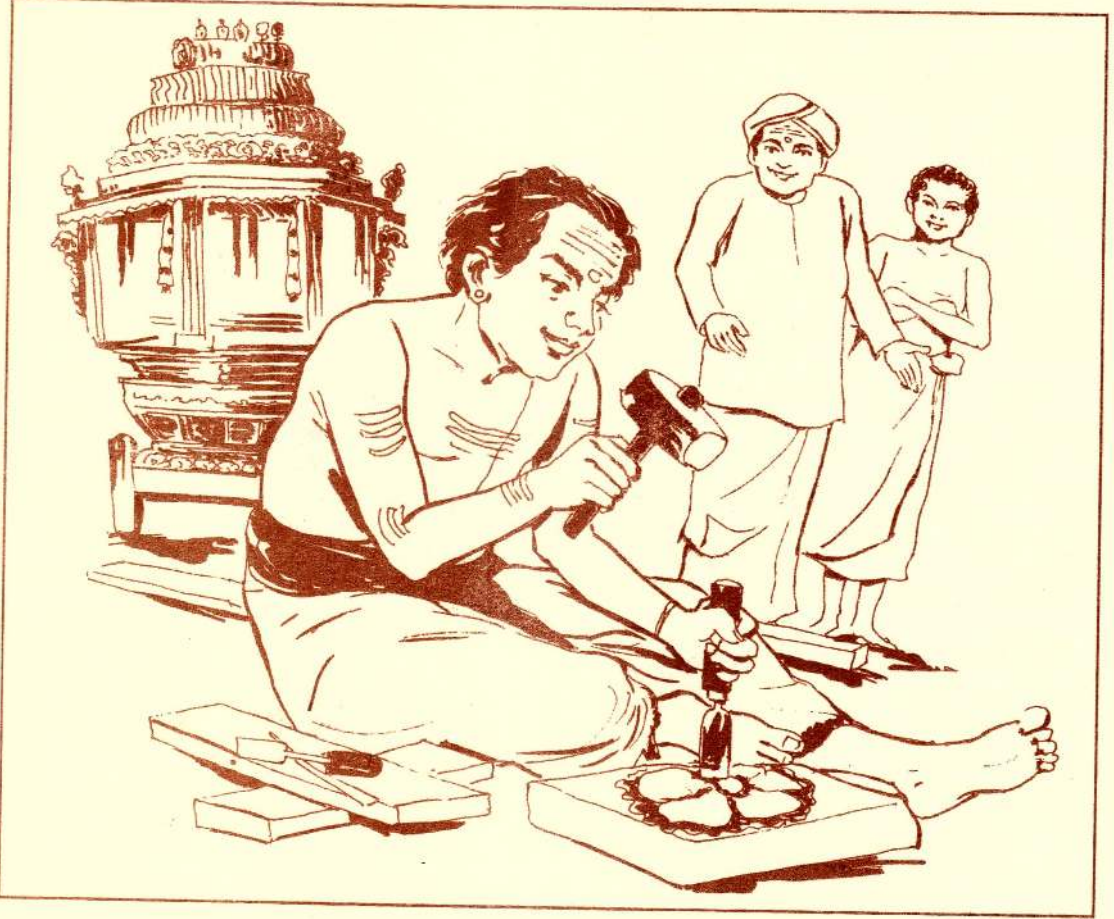
ஒருநாள் யாழ்ப்பாணம் பட்டினத்திலிருந்து ஒருவர் குதிரை வண்டியில் தோட்டத்துக்கு வந்தார். அவர் ஒரு வியாபாரி. அதிக அளவு காய்கறி வகைகள் தேவைப்பட்டன. "காசு தருகிறேன் காய்கறி தருவீர்களா?" என்று அவர் தோட்டக்காரரைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

தோட்டக்காரர் மறுத்துவிட்டார். "தோட்டத்தில் வைத்துக் காய்கறிகளை விற்கக்கூடாது. நிலமகள் தாங்கமாட்டாள். வேண்டுமென்றால் காசு வாங்காமல் காய்கறி வகைகளைத் தருவேன்" என்றார் தோட்டக்காரர்.

காய்கறி வாங்க வந்தவருக்கு உடனே ஒரு யோசனை தோன்றியது. "அங்கே அந்தப் பெரிய ஆலமரம் நிற்கும் திடலுக்குக் காய்கறிகளைக் கொண்டு வாருங்கள். அங்கே நான் அவற்றைப் பணம் தந்து வாங்கிக் கொள்கின்றேன் என்றார். அவ்வாறு காய்கறிகளை விற்ற இடம்தான் மருதனார் மடச் சந்தையானது.

ஊரில் உள்ள மருதனார் என்பவர் மக்கள் தங்கி ஓய்வெடுப்பதற்காக அந்த ஆலமரத்து வீதியோரம் ஒரு மடத்தைக் கட்டினார். அதுவே அந்தச் சந்தைக்கும் பெயராயிற்று.

# மஞ்சக் கதை



எங்கள் ஊரில் ஓர் அழகிய பெருமஞ்சம் உண்டு. அதுவே மிகப் பெரிய மஞ்சமாகக் கருதப்படுகின்றது. மிக அழகிய மரச் சிற்பங்கள் அதில் அமைந்துள்ளன. மரத்தினாற் செய்யப்பட்ட பல அலங்கார வடிவங்கள் அதன் அழகுக்கு மேலும் மெருகு தருகின்றன. அதில் அமைந்துள்ள பவளக் கால்கள் கலை நுட்பங்களுடன் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மரச்சிற்பங்களில் மிகுந்த உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவை பழங்கதைகளை நினைவூட்டிய



வண்ணமுள்ளன. அசைவது போலவும் பறப்பதுபோலவும் சிற்பங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

அந்த அழகிய திருமஞ்சத்தை உருவாக்கியவர் யார்? எப்படி அது உருவாக்கப்பட்டது என்பதற்கு ஒரு கதை உண்டு. பாட்டி கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“எங்கள் ஊரில் ஒரு பெரிய துறவி இருந்தார். அவரைப் பெரிய குரவர் என்று சொல்வார்கள். பெரிய சந்நாசியார் என்றும் சொல்வார்கள்.

ஒரு கார்த்திகை நாளில் பெரும் மழை கொட்டியது. பெரும் புயல் வீசியது. ஊரில் உள்ள பெரிய மரங்கள் பல சரிந்து வீழ்ந்தன. வீழ்ந்த மரங்களைக் கலைப்பொருளாக்க வேண்டுமென அந்தப் பெரியவர் விரும்பினார். ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டார். ஓர் அழகிய மஞ்சத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் மனத்திலே பளிச்சிட்டது. அதற்குரிய வடிவமும் அவரது மனத்திலே தோற்றம் பெற்றது.

சிற்பிகளை அழைத்து வேலையை ஆரம்பித்தார். வேலை இரவு பகலாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் நடுநிசியில் தலைமைச் சிற்பி சோர்வடைந்து மயங்கி விழுந்துவிட்டார்.

மஞ்சவேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பெரிய குரவர் அந்தச் சிற்பியை அரவணைத்தார். அவரது முகத்திலே நீர் தூவினார். பின்வரும் பாடலை மனமுருகிப் பாடினார்.

ஆலங்குருவிகள்

அடங்கித் துயில்கொள்ள

வேலன் நடுநிசியில்

வருவான் பிணிநீக்க

ஞாலம் துயலட்டும்

யாம் பிடிக்கும் உளிகள்

கோலம் வரையக்

குமரேசன் வந்திடுவான்.

என்ன அதிசயம் மயங்கிவிழுந்த தலைமைச் சிற்பி உடன் எழுந்தார். உளியை எடுத்துச் சிற்பத்தைச் செதுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

மஞ்சம் அழகாக உருவாக்கப்பட்டது. தைப்பூச முதல் நாளில் வெள்ளோட்டம். முதன்முதலில் ஓட்டுதல் வெள்ளோட்டம் எனப்படும்.

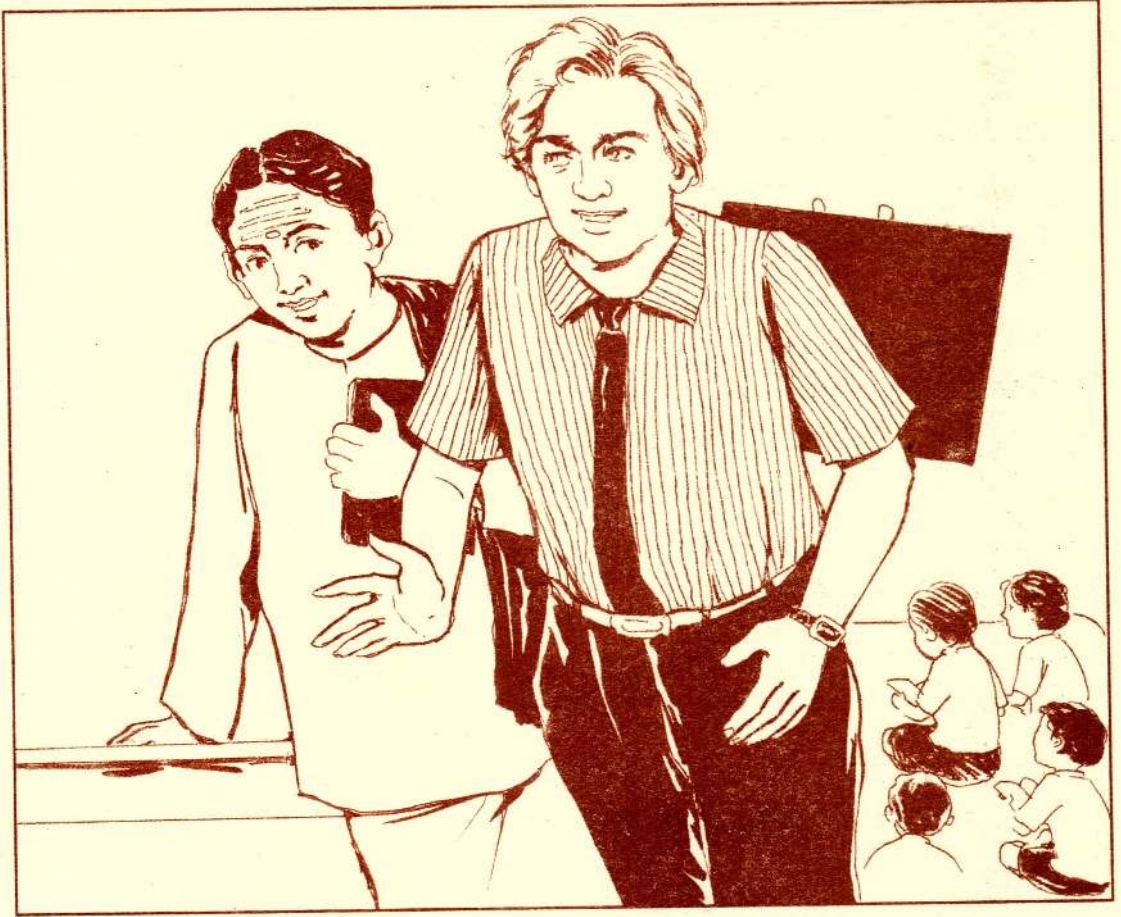
பெரிய குரவரே மஞ்சத்தில் இருக்க வேண்டும். தாமும் ஊரவரும் சேர்ந்து மஞ்சத்தை இழுக்க வேண்டுமெனச் சிற்பிகள் வேண்டினர். பெரிய குரவர் அதற்கு மறுத்துவிட்டார். தலைமைச் சிற்பியை இருத்தியே மஞ்சத்தை இழுக்க வேண்டும் என்று பெரிய குரவர் சொன்னார். கலைஞருக்குக் கௌரவம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவரது நோக்கம். அதனை நடைமுறைப்படுத்தியும் விட்டார்.

மஞ்சத்தை இழுத்து மீண்டும் இருப்புக் கொட்டகைக்குள் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அப்பொழுது "சோ"வென மழைபெய்ய ஆரம்பித்தது.

"அது நல்ல சகுனம். வானம் ஆசீர்வதிக்கின்றது" என்று பெரியகுரவர் சொன்னார். மழையால் ஊர் குளிர்ந்தது.



# திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம்



எங்கள் ஊரிலே சேதுலிங்கம் என்ற ஓர் ஆசிரியர் இருந்தார். அவரைச் சட்டம்பியார் என்று அழைப்பார்.

அவரது வீட்டுக்கு முன் ஒரு பெரிய திண்ணை இருந்தது. இருபது பேர் அமரக்கூடிய பெரிய திண்ணையாக இருந்தது. அது மண்ணால் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் கூரை பனை ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்தது.

மாணவரைத் திண்ணையில் இருக்கச் செய்து சேதுலிங்கம் சட்டம்பியார் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பார். எண், எழுத்து,

வாசிப்பு, மனப்பாடம் செய்தல், மனக்கணிதம், இலக்கணம், இலக்கியம், சோதிடம், கணிதம், மனையடிக்கலை, நிகண்டு, யாப்பு, தருக்கம் என்று பல கலைகளை மாணவரின் முதிர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு சொல்லிக்கொடுப்பார்.

அது ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலம். அந்தத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்ப்பதற்கு ஓர் ஆங்கிலேயர் அங்கு வந்தார். சேதுலிங்கம் சட்டம்பியார் பாடம் நடத்திய விதம் அவருக்குப் பிடித்துக் கொண்டது.

சேதுலிங்கம் சட்டம்பியரது கையில் மாணவரை அடக்குவதற்கு பிரம்பு ஏதும் இருக்கவில்லை. அது அங்குவந்த ஆங்கிலேயருக்கு மேலும் வியப்பைக் கொடுத்தது. பிரம்பு இல்லாமலே மாணவர்கள் கற்றலில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“எமது பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பிரம்பு வைத்திருக்கின்றனர். ஏன் உங்களிடம் பிரம்பு இல்லை” என்று அந்த வெள்ளைக்காரர் ஆவலுடன் கேட்டார்.

சேதுலிங்கம் சட்டம்பியார் அவருக்கு அடக்கமாகப் பதில் சொன்னார்.

“ஆலயத்தில் யாராவது பிரம்பு வைத்திருப்பார்களா? வழிபாட்டிடத்தில் யாராவது பிரம்பு வைத்திருப்பார்களா?” என்று பணிவுடன் சொன்னார். “பள்ளிக்கூடம் வழிபாட்டிடம் போன்று புனிதமானது. அதனால் என்னிடம் பிரம்பு இல்லை” என்று அடக்கமாகக் கூறினார்.

சட்டம்பியாரின் பதில் ஆங்கிலேயருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.



# நிலாப் பள்ளிக்கூடம்



மாணிக்கம் சட்டம்பியார் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவரை “இலக்கியச் சட்டம்பியார்” என்று ஊரவர் அழைப்பர். தமிழ் இலக்கியங்கள், சம்ஸ்கிருத இலக்கியங்கள் முதலியவற்றை அவர் ஆழ்ந்து கற்றவர்.

கதைகளைச் சுவையாக எடுத்துச் சொல்வார். கதை சொல்லும் பொழுது பாடல்களைப் பண்ணுடன் இனிமையாகப் பாடுவார். இசையிலும் தூக்கிலும் அவர் வல்லவர். தாளத்தை அவர் தூக்கு என்று சொல்வார். தாளத்தின் பழைய தமிழ்ப் பெயர் தூக்கு என்று விளக்குவார்.



அவரிடம் ஒரு யாழ் இருந்தது. பாடல்களைப் பண்ணுடன் பாடும்பொழுது, யாழை மீட்டிப் பாடுவார். நிலாக் காலங்களில் அவரது வீட்டுமுற்றம் கலகலப்பாக இருக்கும். ஊரவர்கள் அவரிடம் கதை கேட்கவும் பாடல் கேட்கவும் அங்கு வந்து கூடுவார்கள். வீட்டுமுற்றத்தில் வெண்மணல் பரப்பப்பட்டிருக்கும். கதையும் பாடலும் கேட்போர் வெண்மணலில் அமர்ந்து கொள்வார்கள்.

வீட்டு முற்றத்தில் உள்ள மல்லிகைப் பந்தலில் இருந்து நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருக்கும். அதன் கீழ் ஒரு கட்டில் போடப்பட்டிருக்கும். அந்தக் கட்டில் இருந்து சட்டம்பியார் கதை சொல்வார். யாழ் மீட்டிப் பாடுவார். ஆண்களும் பெண்களும் நிலாவெளிச்சத்தில் முற்றத்திலிருந்து கதை கேட்டு மகிழ்வார்கள்.

சந்திர வெளிச்சத்திலே பாடம் கேட்பதை ஊர் மக்கள் “நிலாப்பள்ளி” என்று சொல்வார்கள். சட்டம்பியார் கதை சொல்லும் பொழுது அவரது மனைவியாரும் அருகிலிருந்து கேட்பார். “எத்தனை தடவை கேட்டாலும் கதையோ பாடலோ அலுத்துவிடாது” என்று சொல்வார்.

சட்டம்பியாரின் மனைவிக்கு இரவிலே பேய் என்றால் பயம். “பேய் என்பது ஆதாரமற்ற வெறும் கற்பனை” என்று சட்டம்பியார் சொல்வார். ஆனால் அவர் மனைவி நம்பமாட்டார்.

ஒருநாள் சட்டம்பியாரின் நிலாப்பள்ளி நிறைவடைந்தது. சிவபுராணம் படி அவர் நிலாப்பள்ளியை நிறைவித்தார். வந்தவர்கள் கலைந்து தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்றனர்.

சட்டம்பியாரும் மனைவியும் நித்திரைக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். நடுநிசி இருக்கும், ஓர் ஆந்தையின் அலறல் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, “சட்டம்பியார் ஐயா, நான் போய் வருகிறேன்” என்ற குரல் கேட்டது. “பேய்தான் கூப்பிடுகிறது” என்று மனைவியார் சொன்னார்.

மனைவியார் பயத்துடன் சட்டம்பியாரை எழுப்பினார். சட்டம்பியார் எழுந்தார். விளக்கைத் தூண்டினார். வீட்டுக்கு வெளியே வந்தார். அவர் பயப்படவில்லை. ஆனால் மனைவியாரோ



பயந்து நின்றார். “வெளியே போக வேண்டாம்” என்று மனைவியார் தடுத்தார். சட்டம்பியார் வெளியே வந்து பார்த்தார். முற்றத்து மாமரத்தின் கீழ் ஆறுமுகம் நின்று கொண்டிருந்தார். சட்டம்பியாரைக் கண்டதும் தோளில் இருந்த சால்வையைத் தூக்கினார்.

“என்ன ஆறுமுகத்தார்?” என்று சட்டம்பியார் கேட்டார். “ஐயா, பகல் முழுவதும் ஒரே வேலை. நீங்கள் கதை சொல்வதைக் கேட்க வந்தேன். நீங்கள் இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தபோது இந்த மாமரத்தோடு சாய்ந்தபடி உறங்கிவிட்டேன். மன்னிக்க வேண்டும். உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போக நிற்கிறேன்”

“சரி, சரி நிலவு மறைய முதல் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்” என்று சட்டம்பியார் அன்புடன் கட்டளையிட்டார்.

வேலியின் மேல் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சேவல் ஒன்று கண்விழித்துக் கொண்டு கூவியது.

# பொன்னளந்தார் கதை



பொன்னளந்தார் என்பவர் பெரிய வீரர். நல்ல உடற் கட்டு  
கொண்டவர். உடற் பயிற்சிகளை ஒழுங்காகச் செய்பவர். அவரது  
தசைநார்கள் முறுக்கேறியிருந்தன.

பலசாலியாக இருந்தாலும் அவர் யாருடனும் சண்டைக்குப்  
போகமாட்டார். கேட்பவர்களுக்குத் தற்காப்புப் பயிற்சிகளைக்  
கொடுப்பார்.

அவர் சிலம்படியிலும் வல்லவர். ஆறடி உயரமான தடியைத்  
தற்பாதுகாப்புக்காகப் பயன்படுத்தும் நுட்பங்களைச் சொல்லிக்  
கொடுப்பார். பார்ப்பதற்குவியப் பூட்டும் குழுச் சாகசங்களை தடியின்



அசைவுகளினாற் சொல்லிக் கொடுப்பார். அவர் செய்து காட்டும் கூட்டுச் சிலம்படி நுட்பங்கள் வருமாறு.

1-கல்யாண வரிசை

2-காலெழு வரிசை

3-குந்தக வரிசை

4-கடகவரிசை

5-வீசாணம்

6-கைகொட்டி

7-தட்டைமடி

8-தாண்டவம்

பொன்னளந்தாரின் மற்றோர் வகுப்பு இரவிலேதான் நிகழும் பகலிலே தொழில் செய்துவிட்டு இரவிலே இளைஞர்கள் அங்கே வருவார்கள். அவரின் வீட்டு முற்றத்திலே தான் மாணவர்கள் சிலம்படி பழகுவார்கள்.

தீக்கம்ப விளையாட்டு, தீச்சங்கிலி விளையாட்டு. தீவளையப் பாய்ச்சல் முதலியவற்றையும் அவர்கள் பழகுவார்கள். அம்மன் கோவில் மாணம்பூத் திருவிழாவில் அவர்கள் தாம் கற்ற வித்தைகளைச் செய்து காட்டுவார்கள்.

பொன்னளந்தாரின் வீரக் கதைகள் பலப்பல. ஒருநாள் அம்மன் கோயில் திருவிழாவில் வழமை போல் வெளியுலா வீதி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. வீறுபிடித்த ஓர் எருது சனங்களை நோக்கி ஓடிவந்தது.

“பயம் வேண்டாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் எருதின் முன் பாய்ந்தார். அவரைக் கண்டதும் எருது தனது வேகத்தை நிறுத்தியது. அவர் முன்வந்து தலைசாய்ந்து நின்றது. அவர் அதன் வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தார்.

எருதின் கீழ் வயிற்றில் ஒரு குளவி ஒட்டிக்கொண்டு இருந்தது. அது எருதைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு வேதனையை

உண்டாக்கியது. அதனால்தான் எருது வெறி கொண்ட நடத்தையை வெளிப்படுத்தியது.

அந்தக் குளவியை அவர் மெதுவாக இழுத்தெடுத்தார். அதைக் கொண்டு சென்று பனைவெளியில் விட்டார். அவர் அந்தக் குளவிக்கு ஏதும் சொல்லவில்லை. கொல்லவுமில்லை குளவி ஆபத்தான பிராணி, ஆனாலும் அவர் அதற்கு ஏதும் செய்யவில்லை. “ஆபத்தான பிராணியானாலும் அவற்றால் எங்களுக்கு மறைமுகமான நன்மை உண்டு” என்று பொன்னளந்தார் சொன்னார்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. பொன்னளந்தார் வீட்டுக்கு ஒருவர் பதற்றத்துடன் வந்தார். “விளாத்தி அடிக்கூடலில் நேற்றிரவு உரத்த அழுகுரல் கேட்டதாம். இரவுவந்ததும் அங்குள்ள சனங்கள் பயத்துடன் வீட்டில் அடங்கிவிட்டார்கள். சந்தியில் வைக்கும் இராவிளக்கும் அணைந்துவிட்டதாம். விளக்குக்கம் பழம் இருண்டோடியிருந்தது” என்று பயத்துடன் சொன்னார்.

மறுநாள் இரவு வந்ததும் விளாத்தியடிக் கூடலுக்கு பொன்னளந்தார் செல்லத் தயாரானார். தலைப்பாகைக் கட்டினார். ஒரு கையில் அரிக்கன் விளக்கை எடுத்தார். மறுகையில் நாகு தடியை எடுத்தார். தற்பாதுகாப்புக்குப் பயன்படுத்துதல் நாகுதடியாகும். விளாத்திக் கூடலை நோக்கி அவர் நடக்கலானார்.

ஒழுங்கை அமைதியாக இருந்தது. வீட்டு முற்றங்களில் நாய்கள் அமைதியாக நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தன. விளாத்திக்கூடல் ஒரே இருளாக இருந்தது.

பொன்னளந்தார் விளாத்திக் கூடலுக்கு வந்துவிட்டார். ஒரே அமைதி. சில மின்மினிகள் பளிச்சிட்டு வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சாய்ந்த விளாத்தி மரத்தின் கீழ் ஒரு பெரிய குந்துகல் இருந்தது. அதன் மேல் அவர் அமைதியாக இருந்தார். இரண்டு நாய்கள் ஓடிவந்தன. ஒரு நாயை மற்றையது துரத்திக்கொண்டு வந்தது. பொன்னளந்தாரைக் கடந்து அவை வேகமாக ஓடின.



தூரத்தே ஓர் அழகுரல் கேட்டது. அவர் அந்தத் திசையை நோக்கி உற்றுப் பார்த்தார். அது ஒரு பெண்ணின் குரல். துன்பம் தோய்ந்த குரல். அங்கிருந்த குந்து கல்லை நோக்கி அந்தப் பெண் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவள் முகத்தினை உற்றுப் பார்த்தார். அந்தப் பெண் அழுது கொண்டிருந்தார். “வா அம்மா” என்று அவர் அவளை அன்புடன் அழைத்தார்.

அந்தப் பெண் பொன்னளந்தாரை உற்றுநோக்கினாள். தான்யார் என்று தன்னை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார்.

தான் பக்கத்து ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்று அந்தப் பெண் கூறினார்.

“நடுநிசியில் ஏன் அம்மா அழுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன உதவி வேண்டும்?” என்று அன்புடன் கேட்டார்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் எனது கணவர் பட்டினம் சென்றவர். “இரவானாலும் வந்து சேர்ந்துவிடுவேன் என்று சொல்லிச் சென்றார். நேற்றிரவு அவர் வரவில்லை. அவரைத் தேடி நேற்று அழுதுகொண்டு இவ்வழியால் இரவு வந்தேன் - இன்றும் தேடி வருகிறேன்” என்றார்.

நேற்று முன்தினம் இரவு அவர் காரைக்காற் கூடல் வழியாக வந்ததை கண்டதாக ஒருவர் சொன்னார்.

“சரி நாங்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து தேடுவோம் வா” என்று பொன்னளந்தார் அந்தப் பெண்ணை அழைத்தார். இருவருமாகக் காரைக்காற்கூடல் வழியாகச் செல்லலாயினர்.

பொன்னளந்தாருக்குத் திடீரென ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. காரைக்காற்கூடலின் ஓரத்தில் ஒரு பாழடைந்த கிணறு இருந்தது. அதன் அருகே ஓர் ஒற்றையடிப் பாதை இருந்தது.

இரவில் அந்த வழியால் வருபவர்கள் தடுமாறிப் பாழடைந்த கிணற்றில் வீழ்வதுண்டு. “அந்தக் கிணற்றுக்குள் சென்று பார்ப்போம்” என்று பொன்னளந்தார் சொன்னார்.



இருவரும் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஒரு முனகல் சத்தம் கிணற்றிலிருந்து வந்தது. இருவரும் விரைந்து சென்றனர். கிணற்றை அண்மித்து விட்டனர். அந்தப் பெண்ணின் கணவரது முனகற் குரலே கேட்டது.

இரவு நேரம் வரும் வழியில் அவர் வழிதவறி அந்தக் கிணற்றுக்குள் விழுந்துவிட்டார். அவர் குரலெழுப்பினார். ஒருவரதும் காதுகளில் அது விழவில்லை. அது ஒரு தனிவழி. பொதுவாக ஒருவரும் அவ்வழியால் வருவதில்லை. கிணற்றில் விழுந்த அவர் பட்டினத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பாணிக்கடலையைச் சாப்பிட்டு பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவரை இனங்கண்டு விட்டனர். "பயப்பட வேண்டாம். நான் உதவுகின்றேன்" என்று பொன்னளந்தார் சொன்னார்.

அது ஆழ்ந்த கிணறு. தூர்ந்து தண்ணீரற்று அடிப்பாகம் வரண்டிருந்தது. கிணற்றின் அடியிலிருந்து தனக்குத் தாகமாயிருக்கின்றது. என்று அவர் சொன்னார்.

கூடல் ஓரத்தில் ஒரு தென்னை நின்றது. அதிலே பலதேங்காய்களும் இளநீர்க் குரும்பைகளும் இருந்தன. பொன்னளந்தார் விரைந்து சென்றார். மரத்தில் ஏறினார். இளநீர் ஒன்றைப் பறித்து வந்தார்.

இடுப்பில் இருந்த கைக்கத்தியால் இளநீரைச் சீவினார். ஏந்தும்படி சொல்லி மெதுவாகக் கிணற்றுக்குள் போட்டார். அவர் அதனை ஏந்தினார் களைப்புத் தீரக் குடித்தார்.

அவரை எப்படி வெளியே கொண்டுவருவது - பொன்னளந்தார் சிக்கலானார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். தூரத்து வினா மரத்தைச் சுற்றி நீண்டு வளர்ந்திருந்த ஒரு சூரைக் கொடியைக் கண்டார். அதைவெட்டி எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். கிணற்றினுள் விட்டார்.

அதனைப் பற்றிக் கொண்டு அவர் மெதுமெதுவாக மேலேறி வந்தார்.



# ஒட்டுமாந்தோட்டம்



எங்கள் கிராமம் மாம்பழத்துக்குப் பெயர் பெற்றது. பலவகையான மாமரங்கள் வீட்டிலும் தோப்பிலும் காணப்படும். அவற்றின் பெயர்களை அம்மா சொல்லித் தந்தார். சிறுவராக நாங்கள் இருந்த பொழுது அவற்றின் பெயர்களைச் சொல்லிக் கொண்டு மாமரங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி விளையாடுவோம்.

அம்பலவர்

செம்பாட்டான்

மத்தளம் தூக்கி

பச்சை தூக்கி

கொழும்பான்

பூக்கும் காலங்களில் மாமரங்களின் கொம்பர்கள் மிக அழகாக இருக்கும். காவடி ஆடுதல் போன்று காற்றுக்கு மாம்பூக்கொத்துக்கள் அசைந்து ஆடும். பூக்களில் இருந்து சிறிய பிஞ்சுகள் தோன்றிப் பெரிய காய்களாக வளரும்.

அப்போ அணிகளின் தொல்லை அதிகமாக இருக்கும். எங்கள் வீட்டு முற்றத்திலே ஒரு அம்பலவர் மாமரம் இருந்தது. அதில் அதிக மாங்காய்கள் காய்த்திருந்தன. அங்கே அணிகளின் தொல்லை அதிகமாயிருந்தது. அவை மாங்காய்களை அரித்து வீணாக்கின.

அணிலைக் கலைப்பதற்கு அண்ணா ஓர் உபாயம் செய்தார். ஒரு பெரிய தகர டப்பாவை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். ஒரு நீண்ட கயிற்றையும் வேறு சில துண்டுக் கயிறுகளையும் கொண்டு வந்தார். தகர டப்பாவில் ஒரு துளையை இட்டு ஆடும்படியாக செய்து ஒரு கிளையில் அதைக் கட்டினார். அது ஆடும்பொழுது மறுகிளையிலே அடித்துச் சத்தம் எழுப்புமாறு செய்தார்.

கீழிருந்து அந்த டப்பாவை அசைத்து ஆட்டக் கூடியவாறு பெரிய கயிறு ஒன்றைக் கட்டித் தொங்கவிட்டார்.

அணிகள் மாங்காயை அரிக்க வரும்பொழுது நாங்கள் கயிற்றை இழுப்போம். தகரடப்பா அருகில் உள்ள கிளையில் மோதும்போது "டணாங் டணாங்" என்று ஒலி உண்டாகும். அணில் விழுந்தடித்து ஓடிவிடும்.

அந்த மாம்பழங்கள் மிகவும் இனியவை அதனை "ஓட்டுமா" என்று அம்மா சொல்லுவார்.

"அதென்ன ஓட்டுமா?" எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. அம்மாமரத்தின் அடிப்பாகத்திலே உள்ள ஒருவரைபைக் காட்டினார். அதுதான் ஓட்டிய இடம்.

ஒருநாள் அண்ணா வேலப்பருடைய ஓடுமாந்தோட்டத்துக்கு என்னைக் கூட்டிச் சென்றார். ஒருபுறம் செம்பரத்தைப் பூமரங்கள்



வளர்ந்திருந்தன. அதில் அவர் பலநிற செம்பரத்தைக் கணுக்களை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பலகணுக்கள் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஒரு செம்பரத்தையில் விதம் விதமான செம்பரத்தம் பூக்கள் பூத்திருந்தன. பார்ப்பதற்கு அவை வியப்பாகவுமிருந்தன. அழகாகவுமிருந்தன.

வேலப்பர் எங்களை ஒட்டுமாப் பகுதிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு சென்றார். சிறிய மாமரங்களை நடுவிலே வெட்டினார். அதன் மேல் இனிய மாமரங்களிலில் இருந்து வெட்டிக் கொண்டு வந்த கணுக்களை ஒட்டிக்காட்டினார்.

இவ்வாறு ஒட்டப்பட்ட மரங்களில் இருந்துதான் இனிய மாம்பழங்கள் கிடைக்கப் பெறுகின்றன.

வேலப்பர் ஒரு விளாத்தி மரத்தைக் காட்டினார். விளாத்தியில் தோடை ஒட்டப்பட்டிருந்தது. தோடம்பழங்கள் குலைகளாகக் காய்த்திருந்தன.

ஒட்டும் வித்தை பற்றி அவர் ஒரு கதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஒருநாள் எங்கள் ஊருக்கு ஒரு மாயவித்தைக்காரர் வந்தார். அவர் செய்த மாயவித்தைகள் வியப்பாக இருந்தன. ஏதோ ஒரு குறளி வந்து மாயவித்தைகளைச் செய்வதாகச் சொன்னார். அவருடைய உடை விநோதமாக இருந்தது. அவருடன் தப்படி வீரர் ஒருவரும் வந்திருந்தார். அவர் தப்படிப்பதுடன் விநோத ஒலிகளையும் எழுப்பினார்.

எங்கள் கோயில் மடத்துக் கொட்டிலில் அந்த மாயவித்தை நடந்தது. சிறுவர்களும் பெரியவர்களுமாகப் பலர் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். முதலியார் வந்து அவருக்குப் பணமும், சால்வையும் கொடுத்தார்.

அவர் செய்த வித்தையெல்லாம் உண்மை என்று எல்லாரும் நம்பினார்கள். அப்பொழுது ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அந்த அதிசயவித்தைக் கதை வருமாறு.



எங்கள் ஊரில் சோமு என்ற இளைஞர் இருந்தார். அவர் மிகவும் கெட்டிக்காரர். பட்டணத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் ஆங்கிலமும் தமிழும் நன்றாகப் படித்தவர். அவரை ஊரின் “புரட்சிக்காரர்” என்றும் சொல்வார்கள்.

மாயவித்தை நடந்து முடிந்த இடத்துக்கு அவர் வந்தார். அவர் மாயவித்தைக்காரருக்கு மரியாதை செலுத்தினார். மாயவித்தைக் கலையை மதிப்பதாகக் கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தார். ஆனால், பார்ப்போரை அமைதியுடன் இருக்கும்படி சொன்னார்.

மாயவித்தைப் பற்றிப் புரட்சியாளர் சோமு பல விளக்கம் கூறலானார். “மாயை வித்தை என்பது கண்வழியான திரிபுக் காட்சிகளை உண்டாக்குதல். பார்வையாளருக்குத் தெரியாமல் விரைந்த மாற்றங்கள் அங்கே ஏற்படுத்தப்படும். கண் இமைக்கும் நேரத்தில் விரைந்த மாற்றங்கள் செய்யப்படும். அதற்கு நன்கு திட்டமிட வேண்டும். நீண்ட பயிற்சியும் வேண்டும். தெரியாமல் மறைவாகச் செய்வதற்குப் பொருத்தமான நீண்ட கைச்சட்டையினை அணிய வேண்டும். விரைந்து பொருட்களை எடுக்கக்கூடியவாறு மடிப்புக்களும், சட்டைப் பைகளும் கொண்ட மேலாடையை அணிய வேண்டும்.

மக்களின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்குரிய இசையையும் அசைவுகளையும் பயன்படுத்துதல் வேண்டும். மக்கள் கவனம் திரும்பும் வேளை காரியத்தை விரைந்து செய்துவிட வேண்டும் என்றார்.

கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் எழுந்தார். “நீங்கள் அதிகமாகப் பேசுகிறீர்கள் உங்களால் மாயவித்தை செய்ய முடியுமா?” என்று உரத்த குரலிற் கேட்டார். அவரது பேச்சை வழிமொழிதல் போன்று அங்கிருந்தவர்கள் பலமாகக் கைதட்டலானார்கள்.

“பொறுமையாக இருங்கள், அவர் செய்த பெரிய வித்தைகளில் ஒன்றை நான் இப்போ செய்து காட்டுகிறேன். எனக்கு ஒரு மணிநேர அவகாசம் தாருங்கள். நான் அதற்குரிய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டும்”



“சரி சென்று வாருங்கள் நாங்கள் அமைதியாகவும், ஆவலாகவும் இங்கே இருப்போம்” கூட்டத்தினர் சொன்னார்கள்.

சோமு விரைந்து சென்றார் ஒரு தொகுதிப் பொருட்களுடன் வந்தார்.

கூட்டத்தினர் மிகுந்த ஆவலுடன் மாயவிதையைப் பார்க்கலாயினர்.

சோமு மாயவிதை செய்யலானார்.

ஒரு பெரிய மாம்பழத்தைக் காட்டினார். பழத்தை வெட்டி அதன் விதையை எடுத்தார். “இப்போ நான் இந்த விதையை சிறிய மாங்கன்றாக வளர்த்துக் காட்டுகிறேன்” என்றார்.

கூட்டத்தினர் மிகுந்த ஆவலுடன் பார்த்தார்கள். சோமு மாம்பழ விதையை மேசையின் மீதிருந்த மண் குவியலிலே புதைத்தார். ஒரு பெரிய மண்குண்டானால் அதை மூடினார்.

“விதையே மாங்கன்றாய் வா வா வா” என்று மூன்று முறை உரத்துக் கத்தினார். அதன் பின் மண்குண்டானைத் தூக்கினார். என்ன அதிசயம் ஒரு சிறிய மாங்கன்று அங்கே வளர்ந்திருந்தது.

கூட்டத்தினர் வியந்தனர், மகிழ்ந்தனர். கையொலி எழுப்பினர்.

அப்பொழுது சோமு சொல்லத் தொடங்கினார். “இந்த மாம்பழ விதை எப்படி உடனடியாக மாங்கன்றாக முளைக்க முடியும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வில்லையா? விதை உடனடியாக சிறிய கன்றாக முளைத்தல் சாத்தியப்படாத நிகழ்ச்சி”

அங்கே கூடியிருந்தவர்கள் அப்பொழுதுதான் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். சோமு சொல்லத் தொடங்கினார்.

“நீங்கள் எல்லோரும் பார்க்கும் படியாக மாம்பழத்தை வெட்டி மாவிதையை நீங்கள் பார்க்கும்படியாக மண்ணிலே புதைத்தேன்”

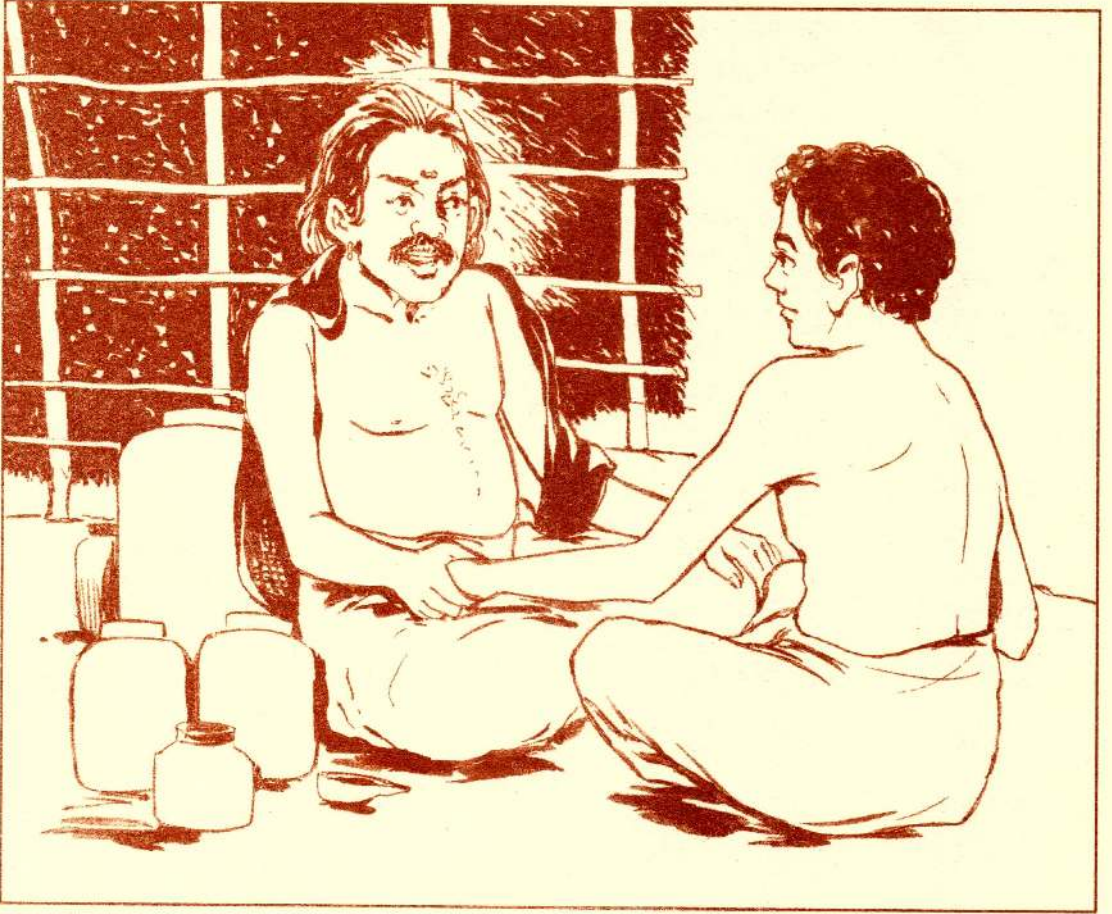
எல்லோரும் “ஆம்” என்று ஒரு மனதாகத் தலை அசைத்தனர்.

அவர் விளக்கத் தொடங்கினார். "அடுத்து நடந்த நிகழ்ச்சிதான் மிக முக்கியம். மண் குண்டான் உள்ளே நான் ஒரு சிறிய மாங்கன்றை வைத்திருந்தேன். உங்களுக்குக் குண்டானுடைய வெளிப்புறமே தெரிந்தது. உட்பகுதி எனது பக்கமாகத் திரும்பியிருந்தது. குண்டானை நான் வேகமாக முடினேன். மூடும் பொழுது அந்த மாங்கன்றை மண்ணிலே புதைத்துவிட்டேன்."

சோமு சிரித்தார். இப்படி எத்தனையோ மாய வித்தைகளைச் செய்யலாம். அவற்றை முன்கூட்டியே திட்டமிட வேண்டும். ஒழித்துவைத்தல் முக்கியமானது. விரைந்து தொழிற்படலும் முக்கியம். தேவையானபோது பார்ப்போரின் கவனத்தைக் குலைத்துவிட வேண்டும்.



# மருத்துவரின் கதை



எங்கள் ஊரில் வாழ்ந்த மருத்துவர்கள் மிக நல்லவர்கள். அவர்களுள் வயதிற் கூடியவர் சிவசம்பு வைத்தியர். அவருடைய வீடு பெரிய ஒழுங்கையின் அருகிலிருந்தது.

அவருடைய வீட்டு முற்றத்திலே பலவகையான மூலிகைச் செடிகள் வளர்ந்திருந்தன. முற்றம் அழகாகக் கூட்டிவிடப்பட்டிருந்தது.

வீட்டின் மேற்குப்புறத்தில் பலவித மூலிகைகளின் வேர்களும் காய்களும், தண்டுகளும் காயவிடப்பட்டிருந்தன. பெரிய பெரிய

சுளகுகளிலும் தடுக்குகளிலும் அவை பக்குவமாகக் காயவிடப்பட்டிருந்தன.

வீட்டின் கிழக்குப் புறத்தில் ஒரு தாழ்வாரம் இருந்தது. அதிலிருந்து சிலர் மருந்து அரைத்துக்கொண்டிருந்தனர். கருங்கல்லினாற் செய்யப்பட்ட அம்மி, குளவி, ஆட்டுக்கல், நீள்கல், கல்லுரல், உலக்கை, அரைகல்லு, அரைகுளவி, சிங்காரத்தாழி முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தி அரைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வைத்தியரின் வீட்டினுள்ளே பலவகையான மருந்துகள் சாடிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வீட்டின் நடுக்கூடத்திலே இருந்து சிவசம்பு மருத்துவர் பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இரண்டு மாணவர் அவரிடம் மருத்துவப் பாடம் கற்றுக்கொண்டிருந்தனர்.

அட்டி என்பது அதிமதுரம்

கனகன் என்பது வால்மிளகு

குல்லை என்பது துளசி

சீதளை என்பது மாதுளை

தூர்வா என்பது அறுகு

வசல்யா என்பது குப்பைமேனி

மருத்துவ ஏடுகளிலே காணப்பட்ட சொற்களுக்கு அவர் பொருள் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நோயாளர் வந்து திண்ணையில் வரிசையாய் அமர்ந்து கொண்டார்.

அரவது வீட்டு வாயிலில் உள்ள மரப்பலகையிலே பின்வரும் வாசகம் எழுதப்பட்டிருந்தது.

“ஆண்டவன் அரங்கில் அனைவரும் சமன்”

அவர் ஏழை பணக்காரர் என்ற யாவரையும் சமத்துவமாக மதித்தார். யாரிடமும் கைநீட்டி பணமோ பொருளோ அவர் வாங்கியதில்லை.



மருந்தை வழங்கும்போது, “நான் பிணிதீர்ப்பதில்லை. பிணி நீக்குபவர் இறைவனே” என்று சொல்லுவார். மருந்தை வாங்குவோர் கிழக்குமுகம் நோக்கி வாங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

சிவசம்பு மருத்துவரின் புகழ் அயற்கிராமம் எங்கும் பரவியிருந்தது. ஒவ்வொருவரதும் உடல் இயல் இயல்புக்கும் நோய்க்கும் ஏற்றபடி அவர் மருந்துகளை வழங்குவார். மருந்துகள் பின்வரும் வகைப்படும்.

குளிகைகள்

பொடி செய்யப்பட்ட தூள்வகைகள்

எண்ணெய் வகைகள்

களி மருந்துவகைகள்

குடிநீர்

“சிவசம்பு மருத்துவரிடம் கதைத்தாலே பிணி மாறிவிடும்” என்று மக்கள் சொல்லிக் கொள்வார்கள். அந்த அளவுக்கு அவர் மிக அன்பாகப் பழகிக் கொள்வார். இதமான மொழிகளைப் பேசுவார்.

கிராமத்தில் ஒரு பொறாமைக்காரர் இருந்தார். அவரது பெயர் குத்துப் பெடியர். பிறரைக் கேலி செய்வது தான் அவர் வேலை, பிறர் செய்யும் நல்ல பணிகளைப் பாராட்டமாட்டார். யாரிடம் ஏதோ பிழை கண்டுபிடிக்க முயல்வார்.

அவர் ஒருநாள் சிவசம்பு மருத்துவரிடம் பிழை கண்டுபிடிக்க முயன்றார்.

தமக்கு வருத்தம் என்று சொல்லிப் போலியாக நடிக்கத் தொடங்கினார். கால் வலி, முதுகுவலி, வயிற்றுக்குற்று, நடுக்கம் என்று பொய்யுரைத்தார்.

சிவசம்பு மருத்துவரிடம் வந்து தனது நோயைச் சொன்னார். மருத்துவர் அவரது நாடியைப் பார்த்தார். கண்மடல்களை விரித்துப் பார்த்தார். மூட்டுக்களைத் தடவிப் பார்த்தார்.

அவர் ஏமாற்றுகிறார் என்று மருத்துவருக்குத் தெரிய வந்தது. அவர் நோயாளி போல நடிக்கின்றார். ஆனால், அவருக்கு நோயில்லை. மருத்துவர் உறுதி செய்து கொண்டார்.

அவரது வாயால் தனக்கு நோயில்லை என்று சொல்ல வைக்க வேண்டுமென மருத்துவர் எண்ணினார். அதற்கென அவர் ஓர் உபாயத்தைக் கையாண்டார்.

மருத்துவர் சொல்லத் தொடங்கினார். “இப்பொழுது நான் தரும் மருந்துகளை இங்கேயிருந்து எனது மேற்பார்வையிலே உட்கொள்ள வேண்டும். இவை மிகவும் கசப்பான மருந்துகள். இந்தத் “தாம்பளத்தில் உள்ள எல்லா மருந்துகளையும் மீதிவிடாமல் உட்கொள்ள வேண்டும். உமது முதுகுவலி மாற எனது உதவியாளர் முதுகிலே பன்னிரண்டு பிரம்படி தருவார்கள். அதை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்....” என்று அடுக்கான விபரங்களை மருத்துவர் சொல்லலானார்.

தமது பொய்யை மருத்துவர் கண்டுபிடித்துவிட்டார் என்பதைக் குத்துப் பெடியர் அறிந்துகொண்டார்.

“ஐயா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள், நான் இனிமேல் ஏமாற்று வேலைகளில் ஈடுபட மாட்டேன்” என்று மன்றாடினார்.

மருத்துவர் அவரை மன்னித்தார். அவரை அன்போடு அரவணைத்தார்.

வீட்டினுள் சென்றார். இரண்டு புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுத்தார். படித்து உயரும்படி அவருக்கு அன்பளிப்பாக அவற்றை வழங்கினார்.

குத்துப் பெடியர் நன்றியுடன் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

மேலுள்ள புத்தகம் என்ன என்று பார்த்தார். அது உரை விளக்கத்துடன் கூடிய திருக்குறள்.



# மடத்தின்கதை



பெரிய கோயின் முன்னால் ஒரு மடம் இருந்தது. அது சாந்தினாற் கட்டப்பட்டிருந்தது. “சாந்து” என்றால் என்ன?” என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள்.

அது சீமெந்து போன்ற ஒரு கலவை. சுண்ணக்கற்களைச் சுட்டு அது உருவாக்கப்படுகின்றது. சீமெந்துக் கட்டம் போன்று சாந்துக்கட்டமும் உறுதியானது.

மடத்தை “பெரிய பள்ளிக்கூடம்” என்றும் அழைத்தார்கள். அதனுள்ளே ஒரு சிறிய கோயில் இருந்தமையால் “மடாலயம்”

என்றும் அழைத்தார்கள். அதன் நடுவே ஒரு பெரிய மண்டபம் அமைந்திருந்தது. சுற்றிவர சிறிய சிறிய அறைகள் இருந்தன.

பெரிய அறையிலே புத்தகங்களும் ஏடுகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே சிலர் படித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் சிலர் எழுதிக் கொண்டுமிருப்பார்கள். அவ்வப்போது வேறு ஊர்களில் இந்து அறிஞர்கள் அங்கே வருவார்கள். இந்தியாவிலிருந்தும் அறிஞர்கள் வருவார்கள். துறவிகளும் வருவார்கள்.

மடத்துக்கு முன்னால் மக்கள் கூடும் ஒரு வெளிநிலம் இருந்தது. அதனை "அருள்வெளி" என்று சொல்வார்கள். அங்கே மக்கள் கூடியிருப்பர். அங்கு வரும் அறிஞர்கள் உரை நிகழ்த்துவார்கள். கூடியிருப்போர் கவனமாகக் கேட்பார்கள்.

அருள்வெளியைச் சூழ்ந்து வில்வமரம், ஆலமரம், வேப்பமரம் முதலியவை கூடாரம் போல வளர்ந்திருந்தது. அதன் நடுவே உள்ள மணற் பரப்பில் மக்கள் அமர்ந்திருப்பர். காற்று இங்கிதமாக வீசும். காற்றும் பேச்சும் ஒரே நேரத்தில் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்த வண்ணமிருக்கும்.

அந்தமடம் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றது என்பது பற்றி ஊர் மக்கள் ஒரு கதை சொல்வார்கள்...

அவ்விடத்திலே ஒரு பெரிய வில்வமரம் இருந்தது. அதன் கீழ் ஒரு பெரிய துறவி இருந்து தவம் செய்து கொண்டிருப்பார். அவர் நன்றாகப் படித்தவர். வேத உபநிடதங்களை நன்கு அறிந்தவர். தமிழ் மற்றும் சம்ஸ்கிருத மொழி இலக்கியங்களிலே நிரம்பிய அறிவு கொண்டவர்.

அந்த வில்வமரத்தில் இருந்து பழங்கள் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவர் அந்தப் பழங்களைச் சாப்பிட்டுக் கொள்வார்.

சில சமயங்களிலே குளக்கரைப் பற்றைகளில் இருந்து பாம்புகள் அவ்விடத்துக்குவரும். அவர் அருகாகப் பாம்புகள் ஊர்ந்து செல்லும். அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது அவர் தியானத்தில் இருப்பார். ஒரு



நாள் ஒரு பாம்பு அவருக்கு மேலாக ஊர்ந்து சென்றது. ஆனால் அது அவரைக் கடிக்கவில்லை.

“இயற்கையின் சமநிலையைப் பேணுவதிலே பாம்புகளும் பங்கெடுக்கும்” என்று அவர் சொல்வாராம்.

ஒருநாள் ஒரு குதிரை வண்டி அவ்வழியால் வந்தது. அதில் ஒரு பெரிய தனவந்தர் இருந்தார். அவர் பெரும்பணக்காரர். அதிக அளவு வயல் நிலங்களுக்கு சொந்தக்காரர். பெரிய பெரிய பனந்தோப்புகள், அவருக்கு சொந்தமாக இருந்தன. பெரிய மாந்தோப்பையும் சொந்தமாக வைத்திருந்தார்.

அவர் குதிரை வண்டியில் வரும்பொழுது எல்லாம் ஒதுங்கி நிற்பார்கள். அவருக்கு மரியாதை தெரிவிப்பார்கள். அவர் பேசுவதற்கு எதிர்வார்த்தை யாரும் சொல்லமாட்டார்கள்.

ஊரில் உள்ள பெரிய குளத்தை அவர்தான் கட்டுவித்தவர். பட்டினத்திலே பல கோயில்களை அவர் கட்டுவித்தவர். மடங்கள் பல அவரால் கட்டப்பட்டன.

குதிரை வண்டியிலிருந்த செல்வந்தர் வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னார். வீதியோரம் நின்றவரை அழைத்தார்.

“அந்த மரத்தின் கீழ் இருப்பவர் யார்?” என்று கேட்டார்.

“அவர் ஒருதுறவி, நன்றாகப் படித்தவர். வில்வம் பழங்களைத் தான் சாப்பிடுவார். அவர் ஓய்வாக இருக்கும்பொழுது அவரிடம் பலர் வேத உபநிடதங்களைக் கேட்டுப் படித்துக் கொள்வார்கள்” என்று வீதியோரம் நின்றவர் பணிவுடன் சொன்னார்.

செல்வந்தர் துறவியுடன் பேச விரும்பினார். வண்டி ஓட்டியைப் பார்த்து “அந்தத்துறவியைக் கூட்டிவா” என்று அதிகாரத்தோடு சொன்னார்.

வண்டி ஓட்டி துறவியை நோக்கி ஓடினார். துறவி கண்விழிக்காது ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருந்தார்.

வண்டி ஓட்டி அவருக்கு அண்மையிற் சென்றார். அவரை உற்றுப் பார்த்தார் துறவியின் முகம் மிகுந்த அமைதியாகவும் சாந்தமாகவுமிருந்தது.

அவரைக் கூவி அழைக்க வண்டி ஓட்டிக்கு மனம் இடந்தரவில்லை. அவர் முன் அமைதியாக இருந்துவிட்டார்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. செல்வந்தர் பொறுமை இழந்துவிட்டார். வண்டியிலே குதிரையை விரட்டும் பிரம்பு இருந்தது. அதைக் கையில் எடுத்தார். வண்டியிலிருந்து வேகமாகக் கீழ் இறங்கினார்.

ஏதோ நடக்கப் போகின்றதோ என்று வீதியில் நின்றோர் பயந்து கொண்டிருந்தனர்.

துறவியை நோக்கிச் செல்வந்தர் கோபமாக நடக்கத் தொடங்கினார். துறவியும் வண்டி ஓட்டியும் ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருந்தனர். செல்வந்தர் கோபத்துடன் வருதலை அவர்கள் காணவில்லை.

செல்வந்தர் இறங்கி விரைந்து நடக்கத் தொடங்க, வண்டியை இழுத்துக் கொண்டு குதிரை வேகமாக நகரத் தொடங்கியது. அதைக் கண்ட செல்வந்தர் குதிரையின் ஓட்டத்தை நிறுத்துவதற்கு வண்டியை நோக்கி ஓடினார்.

செல்வந்தர் விரைந்து ஓட குதிரையும் வேகமாக ஓடத் தொடங்கியது.

வீதியில் நின்றோர் வேடிக்கை பார்த்துச் சிரிக்க செல்வந்தருக்கு மேலும் கோபம் பொங்கியது. குதிரை வண்டிக்கு எதிரே வந்தோர் பயந்து வீதி ஓரத்தில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

வீதியில் வண்டிக்கு எதிரே ஒரு முதியவர் வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஓரம் ஒதுங்கிக் கொள்ளவில்லை. அவரைக் கண்டதும் குதிரை தனது ஓட்டத்தைத் தணித்தது. அவர் முன்சென்று மெதுவாக நின்றது.



மூச்சு வாங்க ஓடிவந்த செல்வந்தர் அந்தக் காட்சியைக் கண்டார். குதிரை ஓடாது நின்றது அவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அதேவேளை சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

முதியவர் செல்வந்தரை உற்று நோக்கினார் “என்ன நடந்தது? ஏன் இப்படியான அவலம் ஏற்பட்டது?” என்று செல்வந்தரைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

மூச்சு வாங்கிய நிலையிலே செல்வந்தர் நடந்தவற்றைச் சொன்னார். அவற்றைக் கேட்ட முதியவர், “அந்தத் துறவி என்னுடைய குரு” என்றார். செல்வந்தருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. “உங்களைப் பார்த்தால் வயதில் முதிர்ந்தவராக இருக்கிறீர்கள். அவர் உங்கள் குரு என்று கூறுகிறீர்கள். ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதே” என்றார்.

“அறிவுக்கும் ஞானத்துக்கும் மூப்பு இளமை என்ற வேறுபாடில்லை. துறவி என்னிலும் வயதிற குறைந்தவர். ஆனால், அவர் அறிவில் மேம்பட்டவர். மகாஞானி, அவர் முன் நான் மிகுந்த பணிவுடனும் மரியாதையுடனும் நடந்துகொள்வேன்” என்று முதியவர் அடக்கமாகச் சொன்னார்.

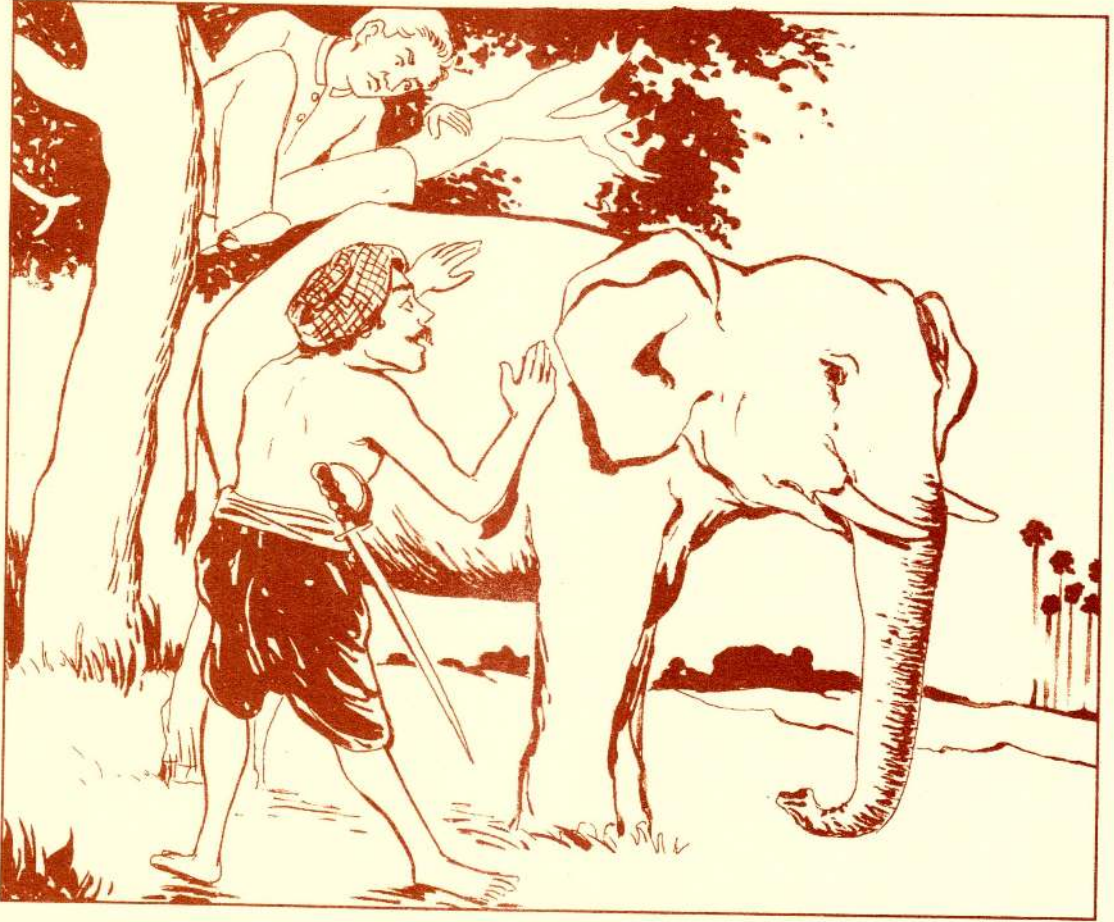
துறவியை அவமதித்தமை தவறு என்பதைச் செல்வந்தர் அப்போது அறிந்துகொண்டார்.

செல்வந்தருக்கு ஏற்பட்ட அவல அனுபவம் ஊர் முழுவதும் பரவிவிட்டது. அவர் வெட்கமடைந்தார். வெளியில் உலா வரத் தயங்கினார்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. துறவி ஊர் மக்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு எங்கோ சென்றுவிட்டார்.

அவ்விடத்தில் ஒரு துறவி மாடம் கட்ட வேண்டுமென்று ஊர்மக்கள் எண்ணினர். ஊர்மக்களின் முயற்சியால் அந்த அழகிய மடாலயம் கட்டியெழுப்பப்பட்டது.

# சுப்பையா அப்பு கூறிய கதைகள்



சுப்பையா தாத்தாவை “சுப்பையா அப்பு” என்றும் அழைப்பார்கள். அவர் ஒரு நகைச்சுவை மன்னர். யாரையும் தனது பேச்சினால் மகிழவைத்து விடுவார். தாமே கற்பனை செய்து பல கதைகளை உருவாக்கிவிடுவர்.

கோயில் வாசலில் ஒரு பெரிய பலாமரம் நின்றது. அதன் கீழே சுப்பையா அப்பு எப்போது வந்து இருப்பார் என்று இளைஞர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர் வந்து அமர்ந்ததும் இளைஞர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து அமர்ந்து கொள்வார்கள். சுப்பையா



அப்பு நகைச்சுவைக் கதைகளைச் சொல்வார். தான் இளமைக்காலத்திலே செய்த வீரப்பிரதாபங்களைச் சொல்வார்.

அவர் எங்கு சென்றாலும் அவரை ஒரு கூட்டத்தினர் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். எல்லாருக்கும் அவரது கதைகளைக் கேட்க மிகுந்த விருப்பம்.

அன்று மாலை அவர் பலாமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தார். இளைஞர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“உடும்பு அடித்த கதையை இன்றைக்குச் சொல்லப் போகிறேன்” என்று சுப்பையா அப்பு தொடர்ந்தார். இளைஞர்கள் அவருக்குக் கிட்டச் சென்று அமர்ந்து கொண்டனர். ஆவலுடன் அவரது முகத்தைப் பார்த்தனர். குளக்கரை மரங்களை ஊடுருவிக் கொண்டு சோளக்க காற்று சுழன்று வீசியது. சுப்பையா அப்புவின் கதையும் சோளக்க காற்றின் இங்கிதமும் ஒன்று கலந்தன.

உடும்பு அடித்த கதையை அவர் தொடர்ந்தார்.

“நன்னன் என்று ஒருவன் எங்கள் ஊரில் இருந்தான். அவனுக்—  
உடும்பு இறைச்சி சாப்பிட விருப்பம்.

குளக்கரையில் அவன் ஓர் உடும்பைக் கண்டான். அதைப் பிடிப்பதற்கு ஓடினான். உடும்பும் ஓடத் தொடங்கியது. ஓடிவந்த உடும்பு எதிரே இருந்த பனைமரத்தில் மளமளவென்று ஏறிவிட்டது. நன்னனுக்குப் பனை ஏறத்தெரியாது. உடனடியாக ஓடிச் சென்று நண்பர்கள் இருவரை அழைத்து வந்தான். உடும்பை அடிப்பதற்கு இரண்டு திரண்ட கொட்டன் கம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

ஒரு நண்பனைப் பனையில் ஏறி உடும்பை இழுத்துவிழுத்தச் சொன்னான். மற்ற நண்பனும் நன்னனும் கீழே விழும் உடும்பை அடிப்பதற்குக் கொட்டனுடன் தயாராக நின்றனர்.

நிலத்தில் உடும்பு விழுந்ததும் அடிப்பதற்கு நிலத்தைப் பார்த்தபடி நன்னன் குனிந்து நின்றான். பனையிலிருந்த உடும்பு தொப் என்று நன்னனுக்குச் சமீபமாக விழுந்தது.

உடும்பை அடிப்பதற்குத் தயாராக நின்ற மற்ற நண்பன் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தான். அந்த அடி உடும்பிற்படவில்லை. குனிந்து நின்ற நன்னனின் முதுகிலே பளீர் என்று விழுந்தது.

“ஐயோ” என்று கத்தியபடி நன்னன் நிலத்திலே சாய்ந்தான். உடும்பு குளக்கரைப் புதர்ப்பக்கமாக ஓடித்தப்பித்துக் கொண்டது.

நன்னனுக்கு நேர்ந்த கதியை எண்ணி இளைஞர்கள் சிரிக்கத் தொடங்கினர்.

எழுந்த சிரிப்பு ஒலியைக் கேட்டு மேலும் பலர் அங்கு வந்து கூடிவிட்டனர்.

ஓர் இளைஞன் அங்கிருந்து ஓடிச் சென்றான். ஓர் இளநீரைக் கொண்டு வந்து சுப்பையா அப்புவிடம் கொடுத்தான். “குடியுங்கள் அப்பு” என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

சுப்பையா அப்புவுக்கு உற்சாகம் வந்துவிட்டது.

“இன்னும் ஒரு கதை” என்று இளைஞர்கள் வேண்டினர்.

“உங்கள் இளமைக் காலத்து வீரவிளையாட்டுக்கள் பற்றிய கதை” என்று ஒருமனதாக எல்லாரும் சத்தமிட்டனர்.

சுப்பையா அப்பு தனது இளமைக்காலத்து வீரக்கதையைச் சொல்லத் தயாரானார்.

“அந்தக் காலத்திலே வீரவல்லி என்பவருடன் நான் வாள் வித்தை கற்றேன். எனது வாள் வித்தையைக் கண்டு குருவீரவல்லியே அதிர்ந்து போவார்.

ஒரு பெரிய பனைமரத்தை ஒரே வாள் வீச்சில் ஒருநாள் வீழ்த்தினேன். அந்தச் செயல் ஊரெல்லாம் பரவிவிட்டது. என்னைப் பார்த்து எல்லாரும் பயப்படத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

ஒரே வாள் வீச்சில் நான் பனை மரத்தை வெட்டி வீழ்த்திய கதையை இடக்கண் துரைகேள்விப் பட்டுவிட்டார். இடக்கண் துரை ஒரு வெளிநாட்டவர். அவர் யாழ்ப்பாணம் பரங்கித் தெருவிலே பெரிய துரையாக இருந்தவர்.



என்னைக் கூட்டிக் கொண்டுவரும்படி அவர் ஒரு குதிரை வண்டியை அனுப்பினார். அந்த வண்டியை இரண்டு மண்ணிறக் குதிரைகள் இழுத்துவந்தன. எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

நான் வெள்ளைக் குதிரைபூட்டிய வண்டியிலே தான் ஏறிவருவேன் என்று இடக்கன் துரைக்குச் சொல்லி அனுப்பினேன்.

எனக்குப் பயந்து இரண்டு வெள்ளைக் குதிரை பூட்டிய வண்டியை இடக்கன் துரை அனுப்பி வைத்தார்.

“இன்று எனக்கு நேரமில்லை நாளைக்குத் தான் வருவேன்” என்று மீண்டும் சொல்லி அனுப்பினேன்.

மறுநாள் இடக்கன் துரையே நேரில் என்னிடம் வந்தார். மண்ணிறக் குதிரையை அனுப்பியதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டார்.

இடக்கன் துரை என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதை ஊர் மக்கள் எல்லாரும் பார்த்தார்கள்.

குதிரை வண்டியின் பெரிய இருக்கையை இடக்கன் துரை எனக்குத் தந்தார். தான் சிறிய இருக்கையிலே அமர்ந்து கொண்டார். அன்றிலிருந்து நான் அவருக்கு வாள்வித்தை கற்பிக்கத் தொடங்கினேன்.

நான் அவருக்குப் பத்துப் பாடங்கள் கற்பித்து முடித்துவிட்டேன். மறுநாள் அவருக்குச் சோதனை.

சோதனையில் நான் என்ன செய்முறையைக் கேட்கப்போகிறேன் என்று அவர் பயந்து கொண்டிருந்தார். இரவு முழுவதும் அவர் நித்திரை கொள்ளவில்லை. பத்துப் பாடங்களையும் திரும்பத் திரும்பப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் அவர் கையிலே சுருள்வாளைக் கொடுத்தேன். மாளிகைக்கு முன்னால் ஒரு வாழைமரம் நின்றது. அதை ஒரு வெட்டிலே வெட்டி வீழ்த்தச் சொன்னேன். அவரால் முடியவில்லை. மூன்றுதரம் வெட்டித்தான் அந்த வாழை மரத்தை அவர் வீழ்த்தினார்.

எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவர் கையிலிருந்த சுருள்வாளைப் பறித்தேன். கச்சேரிப் பக்கமாக ஒரு பெரிய ஆலமரம்



நின்றது. ஓங்கி ஒரு வெட்டுவிட்டேன் ஆலமரம் தடால் என்று சரிந்து வீழ்ந்தது. அந்த மரத்திலிருந்த காகங்களும் குருவிகளும் சிதறி ஓடின.

அப்போது இடக்குத்துரைக்கு ஒரு அவசரமான கடிதம் வந்தது. மதங் கொண்ட யானை ஒன்று பூநகரிப் பகுதியில் திரிகிறது. அது இரவில் குடிசைகளை அடித்து நொருக்குகிறது. சனங்கள் பயந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று ஊர்மக்கள் மன்றாட்டமாக எழுதியிருந்தார்கள்.

இடக்கண் தரை அந்தக் கடிதத்தை என்னிடம் காட்டினார். நீங்கள் தான் வந்து உதவி செய்ய வேண்டுமென்று இடக்கண்துரை மன்றாட்டமாக என்னைக் கேட்டார்.

இரண்டு குதிரைகளில் நாங்கள் புறப்பட்டோம். இடக்கண் துரைக்கு சரியாகக் குதிரை ஓட்டத் தெரியாது.

நாவற்குழி வெளியில் அவர் குதிரையில் இருந்து வீழ்ந்து விடப்பார்த்தார். நான் நாணயக் கயிற்றை வீசி அவரை இழுத்து நிமிர்த்திக் காப்பாற்றி விட்டேன்.

அவர் உடனே குதிரையை நிறுத்தினார். எனது குதிரையையும் நிறுத்தும்படி என்னை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டார். நான் நிறுத்தினேன்.

தன்னைக் காப்பாற்றியதற்கு எனக்கு நன்றி கூறினார். தனது கையிலிருந்த கடிகாரத்தைக் கழற்றினார். அதனைப் பரிசாகத் தந்தார். அதனை நான் எனது வாளால் வாங்கி வாளைச் சுழற்றிவிட்டேன். அந்தக் கைகடிகாரம் எனது கையிலே வந்து கட்டிக்கொண்டது. எனக்கு அது ஒரு சிறிய விஷயம். ஆனால் இடக்கண் துரையோ அதை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்.

குதிரைகள் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன. ஆனையிறவுச் சந்தியில் இடக்கண் துரைக்கு தண்ணீர் விடாய் வந்து விட்டது. எங்கே தண்ணீர் பெறலாம் என்று என்னைக் கேட்டார். வெய்யிலால் அவரது வெள்ளை உடம்புவாடியிருந்தது. பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.



சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். வேலியிலே ஒரு வர்த்தகக்கொடி படர்ந்திருந்தது. வர்த்தகப் பழம் சாப்பிட்டால் தண்ணீர் விடாய்தீரும் என்று இடக்கண் துரைக்குத் தெரியாது.

வர்த்தகப் பழத்தை, தண்ணீர்ப் பூசினிப்பழம் என்றும், நீர்ப்பூசினிப் பழம் என்றும் சொல்வார்கள்.

எனது உறையிலிருந்த வாளை நான் உருவி எடுத்து வீசினேன். வர்த்தகப் பழத்தைப் பறித்துக்கொண்டு வாள் எனது கைக்கு வந்தது.

அதை வெட்டிச் சாப்பிடும்படி அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் சுவைத்துச் சாப்பிட்டார். அவரின் தாகம் தீர்ந்தது. எங்களது பயணம் தொடர்ந்தது.

பூநகரியை நாங்கள் சென்றடைய இருட்டிவிட்டது. மதயானை வராமலிருக்க மக்கள் ஒரு புறத்தே தீமூட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். வேறு சிலர் தகரங்களை அடித்துப் பலத்த ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரவு பன்னிரண்டு மணி இருக்கும். ஊர் மக்கள் நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

நல்ல நிலவு வெளிச்சம். சாமக் கோழிகள் கூவத் தொடங்கின. ஆந்தைகள் இன்னொரு புறம் குரல் எழுப்பின. இராக்குருவி கிறீச் என்று கத்திக் கொண்டு பறந்தது.

நான் பூநகரிப் புலத்தின் அழகை நிலவிற் பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தேன். இடக்கண் துரையோ மத யானையைப் பற்றி யோசித்துப் பயந்து கொண்டிருந்தார்.

தூரத்தில் மதயானை வருவதை நான் கண்டுவிட்டேன். யானை வருகிறது கவனம் என்று இடக்கண் துரைக்குச் சொன்னேன். அவர் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். அது எங்களை நோக்கித்தான் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

இடக்கண் துரை சாக்கினால் தன்னைப் போர்த்திக் கொண்டார். அருகில் நின்ற புளிய மரக்கொப்பில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார்.



மதயானை எங்களை அண்மித்துவிட்டது. நான் எனது உறைவானை உருவி எடுக்காமலிருந்தது இடக்கண் துரைக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. வாளை எடுத்து வீசினால் யானையை வீழ்த்தி விடலாம் என்று இடக்கண் துரை என்னைப் பார்த்துக் கத்தினார்.

நான் எனது வாளை எடுக்கவில்லை இடக்கண் துரை மீண்டும் மீண்டும் கத்தினார். எனக்கு மிக நெருக்கமாக யானை வந்துவிட்டது.

அது தனது தும்பிக்கையைத் தூக்கி வணக்கம் சொன்னது. நான் பிள்ளையாரை வணங்குபவன் என்று இடக்கண் துரைக்குத் தெரியாது. ஆனால் அந்த மதயானைக்குத் தெரிந்துவிட்டது சுப்பையா அப்பு கதையைச் சொல்லி முடித்தார்.

இளைஞர்கள் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். கேள்விகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சுப்பையா அப்பு நிதானமாகப் பதில் சொன்னார்.

“இடக்கண் துரை தந்தை கை மணிக்கூட்டை என்ன செய்தீர்கள்?”

“எங்கள் ஊரில் அப்பம் சுட்டுவிற்கும் ஒரு கிழவி இருந்தார். அவருக்குத் தெய்வானை ஆச்சி என்று பெயர். அவர் அதிகாலையில் எழுந்து அப்பம் சுடவேண்டியிருந்தது. அந்தக் கை மணிக்கூடு மணியடித்து ஒலி எழுப்பும். அதன் சத்தம் பரராசகரப் பிள்ளையார் மணிபோலக் கணீரென்று கேட்கும். அதிகாலையில் அலாரம் வைத்து எழுப்புவதற்கு நான் அதைத் தெய்வானை ஆச்சிக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துவிட்டேன்”

இன்னொரு மாணவர் எழுந்து வேறொரு கேள்வியைக் கேட்டார்.

“உங்கள் வாளினால் அதோ தெரிகிறதே அந்த வேப்பமரத்தை ஒரே வால் வீச்சில் வீழ்த்திக் காட்டுவீர்களா?” சுப்பையா அப்பு பதில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஆயிரம் பொற்காசுகள் தருகிறேன் அந்த வாளை எனக்குத் தருவீர்களா?” என்று இடக்கண் துரை பணிவுடன் கேட்டார்.



நான் அதை அவருக்குக் கொடுக்கவில்லை. அது எனது குரு எனக்குப் பரிசாகத் தந்த வான். அதனை விற்கக்கூடாது என்று அவருக்குச் சொன்னேன்.

ஒருநாள் நான் ஒரு பெரிய மலைவேம்பு மரத்தை ஒரே வான் வீச்சிலே வெட்டி வீழ்த்தி விட்டேன். அதைக் கேள்விப்பட்ட குரு என்னை உடனே வரும்படி அழைப்பு அனுப்பினார்.

நான்குரு விசுவாசம் உள்ளவன். உடனே குருவிடம் ஓடிப் போனேன். அவர் காலின் வீழ்ந்து வணங்கினேன்.

“மரங்களை வெட்டி வீழ்த்துவது பாவம் இனிமேல் மரங்களை வெட்டக் கூடாது” என்று அவர் பணித்தார். அன்றிலிருந்து மரங்களை வெட்டி வீழ்த்துவதை நான் நிறுத்திக் கொண்டேன். ஆனபடியால் நீங்கள் கேட்டபடி அந்த மரத்தை வீழ்த்த முடியாது.

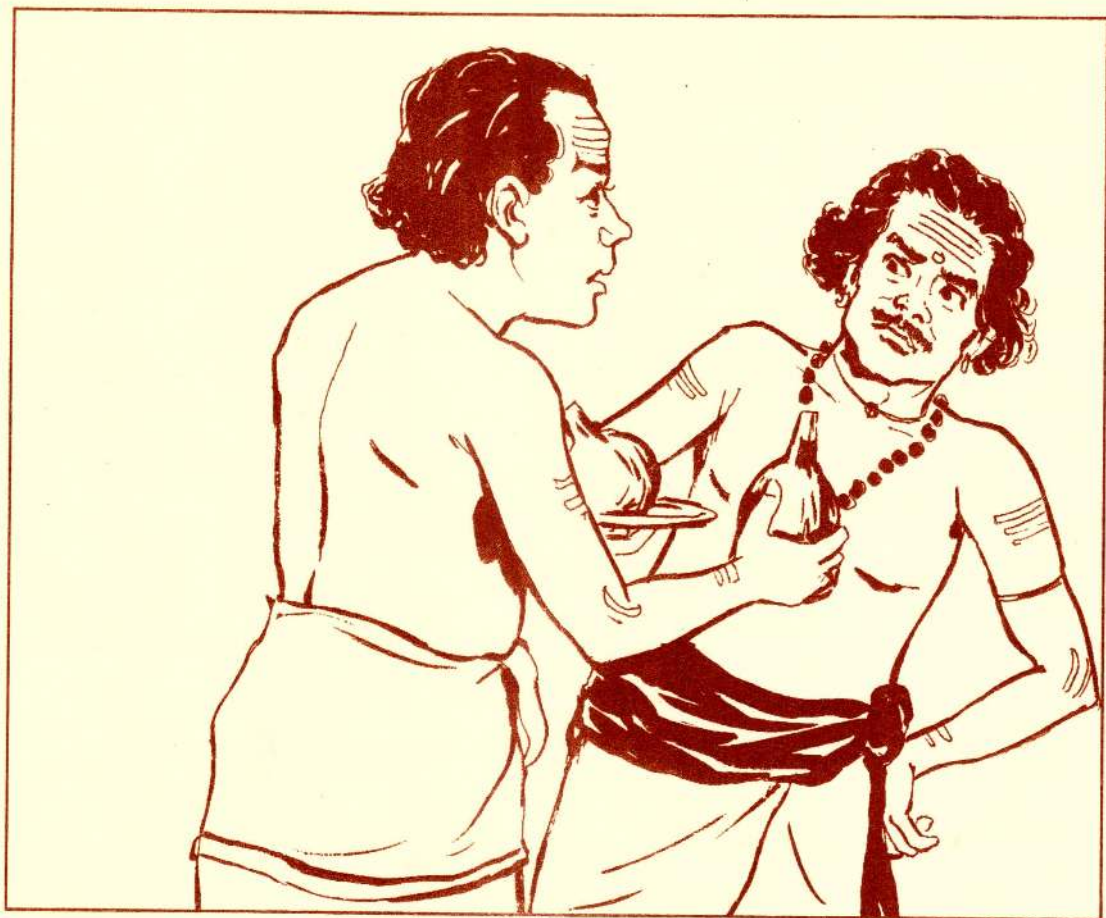
“அப்போ அந்த வான் எங்கே?” இன்னோர் இளைஞர் கேட்டார்.

“மானம்பூத் திருவிழா வந்தது. இராமையர் வாழை வெட்டுவதற்கு வான் இல்லாமல் ஓடித்திரிந்தார். தெய்வக் கைங்கரியமாதலால் அந்த வாளை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்”

“இடக்கண்துரை இப்போ என்ன செய்கிறார்” இன்னொருவர் கேட்டார்.

“அவர் வெளிநாட்டுக்குப் போய் எனது வீரத்தைப் பற்றி ஒரு புத்தகம் எழுதினார். எனக்கு ஒரு பிரதியை அனுப்பி வைத்தார். அந்தப் புத்தகத்தை ஒருவர் வாங்கிச் சென்றார். இன்னமும் அவர் அதைத் திருப்பித் தரவில்லை.”

# மந்திரச் செல்லையரின் கதை



செல்லையர் ஒரு பூசாரியார். அவரை மனநோய் தீர்க்கும் மந்திரச் செல்லையர் என்று சொல்வார்கள். சிலருக்கு உடல்நோய் வரும் சிலருக்கு மனநோய் வரும். மனநோய்க்கு மந்திரச் செல்லையர் பல காரணங்களைச் சொல்வார்.

எதிர்பார்ப்புக்கள் நிறைவேறாத மனத்தாக்கம்  
விபத்துக்களினால் ஏற்படும் அதிர்ச்சி  
உயிர் இழப்புக்கள்  
தோல்விகள்



மனநலம் பாதிக்கப்படுபவர்கள் மந்திரச் செல்லையரிடம் வருவார்கள்.

செல்லையரின் குடிசை ஓர் அமைதியான இடத்தில் அமைந்திருந்தது. குடிசையின் முன்னால் ஒரு பெரிய ஆலமரம் இருந்தது. அது பல விழுதுகள் கொண்ட ஆலமரம். ஒவ்வொரு விழுதும் தூண்கள் போல நீண்டு நிமிர்ந்திருக்கும்.

அந்த மரத்தின் கீழ் வெண்மணல் பரப்பப்பட்டிருக்கும். உளத்தாக்கத்துக்கு உட்பட்டவர் அங்கு வருவார்கள். அவர்கள் மணலில் அமர்வார்கள். மந்திரச் செல்லையரும் அவர்களுக்கு எதிரே மணலில் அமர்ந்திருப்பார்.

அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை அவர் ஆழ்ந்து கேட்பார். "அவரிடம் பேசினாலே நோய் மாறிவிடும்" என்று ஊர் மக்கள் சொல்வார்கள். அவ்வளவு அமைதியாக அவர் ஆழ்ந்து கேட்பார். போவோருக்கு உற்சாகம் வரும்படி கதைப்பார்.

தேவைக்கு ஏற்றபடி அவர் பார்வை பார்ப்பார். மந்திரக் குளிப்புச் செய்வார். கழிப்புக் கழிப்பார். தீ வளர்ப்பார். படையல் படைப்பார்.

பறை, சங்கு, சேமக்கலம், செண்டை உடுக்கு போன்ற கருவிகள் வாசிப்பார். அவர் அவற்றை வாசித்ததும் உளநோயாளியை ஆட்டிப்படைத்த பேய் அவர்களை விட்டு ஓடிப்போய் விடுமென ஊர் மக்கள் நம்பினர்.

மந்திரச் செல்லையரின் சேவையும் புகழும் பிற ஊர்களுக்கும் பரவலாயிற்று.

தூரத்து ஊர் ஒன்றில் ஒரு மந்திரவாதி இருந்தார். மனநோய் வந்தவர்களை அவரிடம் அழைத்துச் செல்வார்கள்.

மனநோய் வந்தவர்கள் மாறாக நடந்துகொண்டால் அவர் பிரம்பினால் விளாசி அடிப்பார். பாரமான சுமை ஒன்றைத் தலையில் வைத்தபடி நெடுநேரம் நிற்கும்படி கட்டளையிடுவார். அவர்கள் முகத்துக்கு நேரே புகைச் சட்டியைப் பிடித்து திக்குமுக்குப் படச் செய்வார்.



கடுமையான தண்டனைகள் உளநலத்தை மேலும் பாதித்தன. உளநோயாளரின் செயல்களும் நடத்தைகளும் சிக்கலடைந்தன.

அவர்களைப் பெரும்பேய் பிடித்துவிட்டது என்று பெரிய மந்திரவாதி மேலும் தண்டிப்பார். “பெரும் மாந்திரிகம் செய்யப்போகின்றேன். அதிக பணமும் பொருளும் வேண்டும்” என்று கேட்பார். ஊர் மக்கள் அதிக பணத்தையும் பொருள்களையும் கொண்டு வந்து கொடுப்பார். இறுதியில் ஏமாற்றம் தான்.

ஒருநாள் அவரது உதவியாளர் அவசரமாக அங்கு ஓடி வந்தார்.

“ஐயா நான் வெளியூர் செல்லும்போது மந்திரச் செல்லையர் என்பவரைச் சந்தித்தேன். ஏராளமான மக்கள் அங்கு சிகிச்சை பெறுகின்றனர். உளநோய் மாறி மகிழ்ச்சியுடன் வீடு செல்கின்றனர்”

மந்திரவாதிக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது” வேறென்ன அங்கு நடக்கிறது. சொல் ” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டார்.

“எங்களிடம் வந்து நோய் மாறாதவர்களும் அங்கு போய் நோயை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள்”

மந்திரச் செல்லையரை எப்படியாவது முறியடித்து விடவேண்டுமென அவர் திட்டமிட்டார்.

ஒருநாள் அந்தப் பெரிய மந்திரவாதி மந்திரச்சுப்பரைச் சந்திக்கச் சென்றார். சுப்பரின் வீட்டு முற்றத்திலே பலர் கூடியிருந்தனர்.

“என்னுடன் போட்டிக்கு வரவேண்டும்” என்று சுப்பரைப் பார்த்துப் பெரிய மந்திரவாதி சத்தமிட்டார்.

“நான் யாரிடமும் போட்டிக்குச் செல்வதில்லை. எனது வழி அன்புவழி” என்று செல்லையர் அடக்கமாகப் பதில் சொன்னார்.

“முடியாது போட்டிக்கு வரத்தான் வேண்டும்” என்று பெரியமந்திரவாதி விடாது வாதாடினார்.

அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் பொறுமை இழந்து விட்டார்கள். மந்திரவாதியுடன் மோத எழுந்தார்கள். சுப்பர் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினார்.



“நான் போட்டிக்குச் சம்மதிக்கின்றேன்” என்று சொன்னார்.

“தாமதிக்காது நாளை காலையிலே போட்டியை ஆரம்பிக்க வேண்டும். போட்டியிலே தோற்பவர் தமது தொழிலைக் கைவிட்டுவிட வேண்டும் என்று பெரிய மந்திரவாதி கோபத்துடன் சொன்னார்.

“நாளைக்காலை நான் போட்டிக்கு வருகிறேன் - போட்டி நிபந்தனைகளை நாளைக் காலை நீங்களே கூறுங்கள்” என்று சுப்பரைப் பார்த்து அவர் சொன்னார்.

கோபத்துடன் அவர் வெளியேறிச் சென்றார்.

மறுநாள் காலை செல்லையர் வீட்டு முன்றலில் பெருங்கூட்டம் கூடிவிட்டது. சிலர் ஏக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

மந்திரச் சுப்பர் தோற்றுவிட்டால் நிபந்தனையின்படி அவர் தனது தொழிலை விட்டுவிட வேண்டும்.

“அப்போ எங்களுக்கு யார் உளநோய் தீர்ப்பார்கள்?” என்று அவர்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

தோற்கருவிகளின் பலத்த ஒலியுடன் பெரிய மந்திரவாதி அங்கே வந்தார். அவரின் உதவியாளர் பலர் அங்கே சூழ்ந்திருந்தனர். அவர்களது கைகளிலே தப்பு, முழவு, பறை, சேமக்கலம் முதலிய இசைக்கருவிகள் இருந்தன.

“ஒரே ஒரு போட்டிதான் போட்டியிலே தோற்றவர்கள் தமது தொழிலைக் கைவிட்டுவிடல் வேண்டும். மரபின் படி போட்டிக்கு அழைத்தவர் அதனை ஆரம்பிக்க முடியாது. போட்டிக்கு அழைக்கப்பட்டவரே அதனை ஆரம்பித்தல் வேண்டும்” என்று செல்லையர் அமைதியாகப் பணிவுடன் சொன்னார்.

“சரி போட்டியை ஆரம்பியுங்கள்” என்று பெரிய மந்திரவாதி செல்லையரைப் பார்த்து சொன்னார். மந்திரச் செல்லையரை போட்டியில் இலகுவாக முறியடித்து விடலாம் என்று அவர் நம்பினார்.

“போட்டியை ஆரம்பியுங்கள்” என்று பெரிய மந்திரவாதி சொன்னதும் அவரது உதவியாளர் தோற்கருவிகளை முழங்கி ஆரவாரம் செய்தனர்.

செல்லையர் ஒரு பெரிய தாம்பாளத்தைக் கொண்டு வந்தார். மஞ்சள் பொடி பூசப்பட்ட இரண்டு பெரிய மூடித்தேங்காய்கள் அங்கே இருந்தன.

அவற்றுள் ஒரு தேங்காயைச் செல்லையர் கையில் எடுத்தார். பெரிய மந்திரவாதியின் கையிலே கொடுத்தார்.

இந்தத் தேங்காயை நீங்கள் இப்போ உடைக்க வேண்டும். அதன் உள்ளிருந்து மல்லிகைப் பூக்கள் வரவேண்டும்” இதுதான் போட்டி என்று செல்லையார் பதற்றமின்றி அமைதியாகச் சொன்னார்.

பெரிய மந்திரவாதி அதிர்ந்துவிட்டார். ஆனால் தமது அதிர்ச்சியை அவர் வெளிகாட்டவில்லை. பலத்த ஒலியில் மந்திரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

அவரால் அழைத்துவரப்பட்ட உதவியாளர்கள் தோற்கருவிகளை முழங்கத் தொடங்கினார்.

தரிகிடதக தீன்த ததி

தரிகிடதக தீன் தததி

தரிகிடதக தீன் த தின்னா

தாங்கிட தகதரி திட தகதாங்கிட

தரிகிட தகதரிகிடதக தரிகிட

தளாங்கு தொம்தா தரிகிடதா

தாங்கிடதக தாங்கிடதக

தீங்கிடதக தீன்த

தத்தி மித்த தத்திமித்த கிடதக

தோம் தகிட தோம்த



தனக்குத் தெரிந்த வித்தைகள் எல்லாவற்றையும் பெரிய மந்திரவாதி செய்தார்.

இறுதியிலே அந்தத் தேங்காயை உடைத்தார். அதற்குள் இருந்து மல்லிகைப் பூக்கள் வரவில்லை. சிறிது இளநீரே வெளிவந்தது.

“பெரிய மந்திரவாதி தோற்றுவிட்டார்” என்று மக்கள் ஒலியெழுப்பலாயினர். பெரிய மந்திரவாதிக்குக் கோபம் பொங்கியது. செல்லையரைப் பார்த்து நீங்கள் தேங்காயை உடைத்து மல்லிகைப் பூக்களை எடுத்துக்காட்டுங்கள்” என்று ஆத்திரத்துடன் பலமாகக் கத்தினார்.

செல்லையர் அமைதியாக வந்தார். தாம்பாளத்திலிருந்த தேங்காயை எடுத்தார்.

எல்லாரும் ஆவலுடன் பார்க்கத் தொடங்கினர்.

“அந்தத் தேங்காயை உடைக்கும் பொழுது மல்லிகைப் பூக்கள் வெளிவராவிட்டால் நீங்களே தோற்றவராகக் கருதப்படுவீர்கள். நானே வென்றவனாகக் கருதப்படுவேன்” என்ற நிபந்தனையைப் பெரிய மந்திரவாதி முன்வைத்தார். அவரது முகம் கோபத்தினால் சிவந்து தணலாகத் தெரிந்தது.

புதிய நிபந்தனையைக் கேட்டு அங்கிருந்தோர் அதிர்ந்து விட்டனர். மந்திரச் செல்லையர் தோற்றுவிடுவாரோ என்று ஏக்கமடைந்தனர்.

செல்லையரோ கலக்கமடையவில்லை. மிக நிதானமாக நின்றார்.

எல்லாரும் பார்க்கும்படி தேங்காயைக் காட்டினார்.

பெரிய மந்திரவாதி தேங்காயை வாங்கிப் பார்த்தார். தேங்காயில் எதுவித வெடிப்புக்களோ பிழவுகளோ இன்றி முழுமையாக இருந்தது.

“சரி உடைத்துக் காட்டு” என்று தேங்காயைச் செல்லையரிடம் கொடுத்தார்.

அவர் தேங்காயைப் படார் என்று உடைத்தார். என்ன ஆச்சரியம் தேங்காயின் உள்ளிருந்து இளநீருடன் கலந்து மல்லிகைப் பூக்கள் வெளிவந்தன.

கூடியிருந்தவர்கள் பெரும் ஒலி எழுப்பி மகிழ்ந்து கூத்தாடினர். “வென்றுவிட்டார் செல்லையர் வென்று விட்டார் செல்லையர்” என்று பலமாகக் கத்தினர்.

கிராமத்து முதியவர் ஒருவர் வந்து செல்லையருக்கு மலர் மாலை அணிவித்தார்.

தோற்றுப்போன பெரிய மந்திரவாதி தலைகுனிந்தவாறு தமது ஊரைநோக்கி ஓட்டம்பிடிக்கத் தொடங்கினார். அவரது உதவியாளர்களும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து ஓட்டமெடுத்தனர்.

அன்று மாலை மந்திரச் செல்லையர் ஓய்வாக ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்கு அவரின் நண்பர் மணியம் அங்கு வந்தார்.

“வா வா” என்று அவரை மந்திரச் செல்லையர் வரவேற்றார்.

அவருக்குப் பக்கத்தில் மணியம் அமர்ந்து கொண்டார்.

“நீங்கள் வெற்றிபெற்ற வித்தையைக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டார். அந்தத் தந்திரத்தின் நுட்பத்தைச் செல்லையர் விளக்கலானார்.

“மூடியுள்ள இரண்டு பெரிய தேங்காயை எடுத்தேன். ஒவ்வொரு தேங்காய்க்கும் மூடியின் கீழே மூன்று கண்கள் இருக்கும். ஒன்றின் மூடியை மெதுவாக மேலுயர்த்தினேன்.

தேங்காயின் கண்கள் வாயிலாகத் துளையிடுவது சுலபமான செயல். ஒரு கண்ணின் வழியாகத் துளையிட்டேன். அதனுள் மறுநாள் மலரக்கூடிய மல்லிகை மொட்டுக்களை ஒவ்வொன்றாக உட்செலுத்தினேன்.

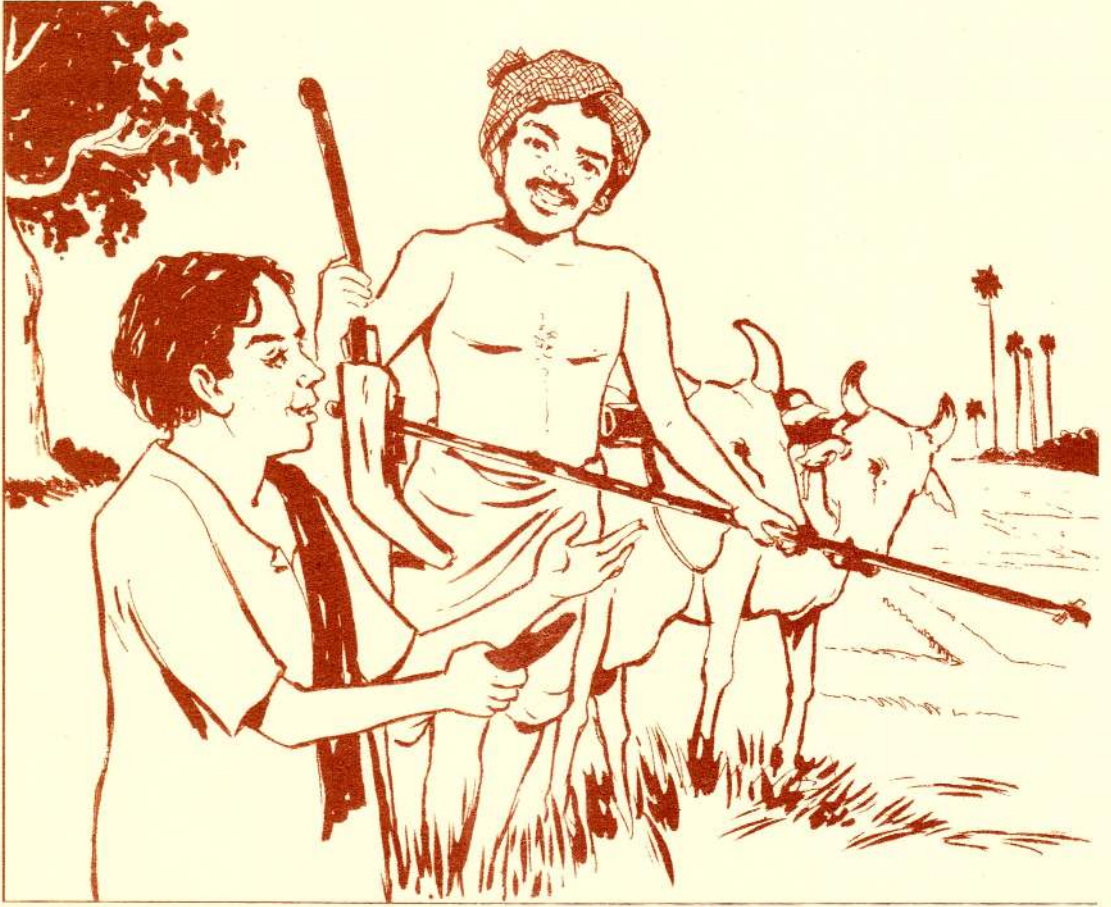
பின்னர் அந்தஸ்து வாரத்தை ஒட்டுப் பசையால் மூடினேன். மேலுயர்த்தப்பட்ட தேங்காயின் மூடியையும் ஒட்டுப் பசையால் இறுக ஒட்ட வைத்தேன்.



பின்னர் இரண்டு தேங்காய்களையும் மஞ்சள் களியால் நன்கு பூசி வைத்தேன்.

மறுநாட்காலை மல்லிகை மொட்டுக்கள் உட்செலுத்தப்பட்ட தேங்காயை எனக்கு வைத்துக்கொண்டேன் - மற்றைய தேங்காயைப் பெரிய மந்திரவாதிக்கு உடைக்கக் கொடுத்தேன்” என்று செல்லையர் நுட்பத்தைச் சொல்லி முடித்தார். இருவரும் சேர்ந்து சிரிக்கலாயினர்.

# விஞ்ஞானியின் கதை



எங்கள் ஊரில் வல்லிபுரத்தார் என்ற ஒரு கெட்டிக்காரர் இருந்தார். அவர் எந்த விஷயத்துக்கும் அவசரப்படமாட்டார். ஆற அமர இருந்து சிந்திப்பார். உணர்ச்சி வசப்படாது முடிவுகளை எடுப்பார்.

அவரது வீட்டில் ஒரு பட்டறை இருந்தது. பல உபகரணங்கள், மற்றும் கருவிகள் அங்கே இருந்தன.

புதிய புதிய பொருட்களை உருவாக்கும் முனைப்புடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்.



அவர் கணக்குகள் போடுவார். கணக்குகளை வைத்துப்படங்கள் வரைவார். வரைந்த படத்தையும் அளவுகளையும் வைத்துக்கொண்டு புதிய வடிவங்களைச் செய்வார்.

அவரை ஒரு விஞ்ஞானி என்று கூறுவார்கள். அவர் கணித அறிவில் வல்லவர்.

எப்போது சூரிய கிரகணம் வரும் எப்போ சந்திர கிரகணம் வரும் என்று கணிப்பார். அவரின் கணிப்பின்படி அவை தோன்றும்.

ஒருநாள் வல்லிபுரத்தார் தோட்ட வெளியால் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். வரம்பின் அருகில் ஒருவர் அழுது கொண்டிருந்தார்.

“ஏன் அழுகிறீர்? என்று அன்புடன் கேட்டார்கள்.

“இந்தக் கலட்டு நிலத்தை உடையார் உழும்படி சொல்லியுள்ளார். ஒரு சாண் ஆழத்துக்குக் கூடுதலான ஆழத்துக்கு உழவேண்டுமென்று பணித்துள்ளார். இந்தக் கலப்பையால் அவ்வாறு உழ முடியாமலிருக்கின்றது...” என்று அவர் அழுதபடி சொன்னார்.

வல்லிபுரத்தார் அந்தக் கலப்பையைப் பரிசீலனை செய்தார். கலப்பையின் உளவுக்கூர் மரத்தினாற் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதனுடைய பருமனும், கனதியும் கூறும் ஆழ உழுவதற்குப் போதுமானதாகக் காணப்படவில்லை.

“இரு நான் போதிய கருவிகளுடன் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது பட்டறைக்குச் சென்றார்.

இரும்புருக்கினாற் செய்யப்பட்ட ஓர் உழவுக்கூர் உறையை அவர் வடிவமைத்து வைத்திருந்தார். பொருத்தமான கருவிகளையும், இணைப்புக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். உருக்கினாற் செய்த கூரை அந்தக் கலப்பையின் மீது இறுகப் பொருத்தினார்.

“இப்போ உழுதுபார்” என்று சொன்னார். அவர் உழுதார். இலகுவாகவும் ஆழமாகவும் உழுமுடிந்தது.

அவர் விஞ்ஞானி வல்லிபுரத்துக்கு நன்றி செலுத்தினார்.



நீண்ட வரம்பின் வழியாக வல்லிபுரத்தார் நடக்கத் தொடங்கினார். வளைந்து சென்ற வரம்புக் கரையில் கத்தரிச் செடிகள் பூவும், காயுமாக வளர்ந்திருந்தன அவற்றின் மீது பூச்சிகள் அமர்ந்து கத்தரிக்காய்களை அரித்துக் கொண்டிருந்தன. அரிக்கப்பட்ட காய்கள் நிலத்திலே வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

தோட்டக்காரர் கிணற்றடிப் பூவரச மரத்தின் கீழே கவலையுடன் இருந்தார்.

அவரது கவலையை வல்லிபுரத்தார் அறிந்து கொண்டார். பூச்சி ஒன்றைப் பிடித்தார். அதன் இயல்பை ஆராயத் தொடங்கினார்.

தமது மடியிலிருந்த ஒரு சிறிய குப்பியை எடுத்தார். அதனுள்ளே ஒருவித வாசனைத்திரவியம் இருந்தது.

அதனை ஓர் இலையின் மேற்பூசினார். வரம்பு ஓரத்தில் வைத்தார். அந்த மணம் பூச்சிகளுக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது. உடனே அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

“இன்றிரவு பூச்சிகளின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணலாம்” என்று வல்லிபுரத்தார் நம்பிக்கையுடன் கூறினார்.

அன்றிரவு பல பொருட்களுடன் அவர் அந்த இடத்துக்கு வந்தார்.

தாம் கொண்டுவந்த பெரிய அண்டாவில் நீர் நிரப்பினார். நீரில் ஏதோ மருந்தைக் கலந்தார். நீர் நிறைந்த அண்டாவிலே ஒரு தட்டை மிதக்கவிட்டார். அந்தத் தட்டத்திலே பூச்சிகளை ஈர்க்கும் வாசனைத் திரவத்தை ஊற்றினார். அதன் அருகே ஒரு சூலைக் கொழுத்தி வைத்துவிட்டு அவர் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

மறுநாட்காலை விஞ்ஞானி வல்லிபுரத்தாரும், தோட்டக்காரரும் அங்கு வந்தனர். அந்த அண்டா நிறையப் பூச்சிகள் மயங்கிய நிலையில் இருந்தன.

பூச்சித் தொல்லைலிருந்து தோட்டக்காரர் விடுபட்டார். கத்தரிக்கன்றுகள், காய்களுடன் தலை நிமிர்ந்து நின்றன.

வல்லிபுரத்தாரின் விஞ்ஞான முறைகளை அறியாதோர் அவர் ஏதோமாய் வித்தைகள் செய்கின்றார் என எண்ணினார்.



ஒருநாள் வழமைபோல் அவர் தமது பட்டறையில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது கோயில் மணியம் அங்கு வந்தார். அவர் மிகுந்த கவலை கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். முகம் வாடியிருந்தது.

“என்ன நடந்தது. ஏன் கவலை கொண்டவராயிருக்கிறீர்கள்? என்று வல்லிபுரத்தார் கேட்டார்.

“நாங்கள் இப்போது கோபுரம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். கோபுர மேல் தளத்துக்கு ஒரு பெரிய பொழிவைக் கொண்டு செல்ல வேண்டியுள்ளது. தொழிலாளர்களால் அதனைத் தூக்கிச் செல்ல முடியாதுள்ளது. நீங்கள்தான் அதற்கு வழி சொல்ல வேண்டும்.

“கவலையை விடுங்கள். பல கப்பிகளையும், இரும்புச் சங்கிலிகளையும் பயன்படுத்தி இலகுவாகப் பெருங்கல்லை மேலுயர்த்த முடியும். நான் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்கின்றேன்” என்று வல்லிபுரத்தார் சொன்னார்.

எவ்வாறு அதனை வடிவமைப்பது என்று அவர் இரவிரவாகத் திட்டமிட்டார்.

மறுநாள் திட்டமிட்டபடி கப்பிகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன. தாங்கு தூண்களின் உறுதியையும் அவர் பரிசீலனை செய்தார். சங்கிலியினாற் பெருங் கல்லை உறுதியாகக் கட்டினார்.

ஏழு கப்பிகளைப் பயன்படுத்தினார். கப்பியிலே கொழுவப் பெற்ற சங்கிலியை வேலை செய்வோர் இழுத்தனர். பொழிகல் இலகுவாக மேலே கொண்டு செல்லப்பட்டுவிட்டது.

# வீரச்சிறுவன்



முருகன் ஒரு வீரச் சிறுவன். அவன் படிப்பிற் கெட்டிக்காரன். அதேவேளை பிறர் மீது அன்பு உள்ளம் கொண்டவன் பிறருக்கு உதவி செய்பவன். ஊருக்கு நல்லது செய்பவன்.

தான் கற்றவற்றை நண்பர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பான். “விளங்காதது எதுவுமில்லை. ஆழ்ந்து படித்தால் எதனையும் விளங்கிக்கொள்ளலாம். சேர்ந்து படிப்போம் சாதனைகள் செய்வோம்” என்று முருகன் சொல்லிக் கொள்வான்.



“நாங்கள் ஒன்றுபட்டால் எத்தனையோ சாதனைகள் செய்யலாம்” என்று முருகன் சொல்ல நண்பன் ஒருவன் அங்கே ஓடிவந்தான்.

“எங்கள் இலந்தையடிப் பனங்கூடலிலே பனைகளைத் தறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒன்றுகூடி அதனைத் தடுக்க வேண்டும். பனை கற்பகதரு அல்லவா?” என்று அவன் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதை முருகனும் ஏனைய நண்பர்களும் முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

“நாங்கள் அவ்விடத்துக்கு உடனடியாகப் போனோம். பனைமரங்களைத் தறிப்பதைத் தடுத்து நிறுத்துவோம்” என்ற முருகன் சொன்னான்.

அவன் ஒரு பாடலைப் பாடத் தொடங்கினான். நண்பர்களும் சேர்ந்து பாடினர்.

பனையே பனையே  
கற்கப் பனையே  
பச்சைத் தொப்பியும்  
பவளக் காலும்  
எத்தனை அழகு  
உந்தன் சாயல்  
பழமும் விதையும்  
தருவாய் பனையே  
எத்தனை பயன்கள்  
அள்ளித் தருவாய்  
எண்ணிப் பார்ப்போம்!  
அட்டா அவற்றை  
அளவிடல் கடினம்

இலந்தையடிக்கு அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். எல்லாரும் சேர்ந்து அந்தப்பாடலை இனிமையாகப் பாடினார்கள்.

பனையைத் தறிப்பவர்களின் காதில் அந்த இனிய பாடல் விழுந்தது. தறிப்பதை நிறுத்தினர். கோடரிகளை ஒருபுறம் வைத்தனர். சிறுவர்களை நோக்கி வந்தனர்.

“கற்பக தருவான பனைகளை ஏன் அநியாயமாகத் தறிக்கிறீர்கள்?” என்று முருகன் கேட்டான்.

“உங்களுடைய பாடல் மிக இனிமையாக இருந்தது. தறித்த களைப்புப் போய்விட்டது. நீங்கள் கேட்ட கேள்வி நியாயமானது. பனைகளைத் தறிப்பது பெருந்தவறுதான். நாங்கள் முதலிகோயிலடியில் ஒரு நூல் நிலையம் கட்டவிருக்கிறோம். அதற்குப் பத்துப் பனைகளைத் தறிக்க வேண்டியுள்ளது. நாங்கள் பெண்பனைகளைத் தறிக்கவில்லை ஆண் பனைகளைப் பார்த்துத் தான் தறிக்கின்றோம்” என்று பனைகளைத் தறித்துக் கொண்டிருந்த பெரியவர் சொன்னார்.

“ஆண்பனையோ பெண்பனையோ எதைத் தறித்தாலும் தவறான செயல்” என்று சொல்லி முருகன் தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“நீண்டகாலம் பயன்தந்து தள்ளாடும் நிலைக்கு வந்துவிட்ட மரங்களைத்தான் தறிக்க வேண்டும். ஒரு பனையைத் தறித்தால் அதற்குப் பதிலாக ஐந்து பனைவிதைகளை நட வேண்டும்”

முருகன் சொன்னவற்றை அங்கு நின்ற பெரியவரும் ஏனையோரும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

“நீங்கள் பாடிய பாடலை ஒருதரம் திரும்பப் பாடுங்கள்” என்று முதியவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

சிறார்கள் மகிழ்ச்சியுடன் பாடினார்கள். முதியவர் உட்பட எல்லோரும் சேர்ந்து கூத்தாடினார்கள்.

அன்று மாலை முருகனும் நண்பர்களும் ஆலடி மரத்தின் கீழ் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். விளையாடி முடிந்ததும் ஆலமரத்தின் கீழிருந்து கதைத்து மகிழ்வது வழக்கம்.



நாவற்பழங்கள், இலந்தைப் பழங்கள், நெல்லிக்காய், மாங்காய், வெள்ளெரிக்காய் முதலியவற்றை நண்பர்கள் கொண்டுவருவார்கள். நண்பர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து உண்பார்கள். பாடி மகிழ்வார்கள்.

மாலைப் பொழுது நிறைவித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பாடலைப் பாடி அவர்கள் விளையாட்டை முடித்துக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வீட்டுக்குச் செல்வார்கள். அன்று அவர்கள் இந்தப் பாடலைப் பாடினார்கள்.

சிங்காரத் தோட்டத்திலே

சிறகடித்து ஓடிடுவோம்

கொய்யா மரமேறிக்

கொத்துப் பழம் பறித்திடுவோம்

நாவல் மரமேறி

நல்லபழம் பறித்திடுவோம்

நெல்லி மரமேறி

நெடுங்காய் பறித்திடுவோம்.

வளைந்த மரமேறி

வாகாய்ச் சறுக்கிடுவோம்

குனிந்த மரமேறிக்

கும்மாளம் கொட்டிடுவோம்.

“செல்வோம் மீண்டும் சேர்வோம்” என்று முருகன் சொன்னான்.

எல்லாரும் பெரிய கிணற்றடி ஒழுங்கை வழியாக வீட்டுக்கு நடக்கலாயினர். “இன்றைக்கு நெடுநேரம் படிக்க வேண்டும். நாளை வீட்டுக் கணக்குகளைச் சந்தோசமாய்ச் செய்ய வேண்டும்” என்று எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது ஒழுங்கை வழியாகச் சிலர் தள்ளாடியபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அத்தனை பேரும் தோட்டவேலை செய்பவர்கள்.

வேலை முடிந்ததும் வயிறு நிறைய மது அருந்திவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“பாவம் உழைத்த பணத்தை இவ்வாறு ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்தால் அவர்களின் குடும்பத்தை யார் காப்பாற்றுவது? நண்பர்களே! நாளை மாலை நாங்கள் கூடும்பொழுது இது பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும். ஊர்ப் பெரியவர்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து மதுப் பழக்கத்துக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்” என்று முருகன் சொன்னான்.

“நாளைக்கு இது பற்றி ஆராய்வோம் நல்ல திட்டம் தீட்டுவோம். நடைமுறைப்படுத்துவோம்” என்று எல்லாரும் ஒருமனதாக ஒலித்தனர்.

முருகன் வீட்டுக்குச் சென்றான். முகம் கால்கை கழுவினான். கடவுளை வணங்கிப் பாடங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் மனம் ஊன்றிப் படிக்கும் பொழுது வீட்டிலுள்ள யாரும் குழப்பமாட்டார்கள். மஞ்சத்தடி வளவிலே கூத்துக் கொட்டகைச் சத்தம் கேட்கும். அவனது மனம் எந்தக் கவனக் கலைப்பானுக்கும் இடம் தரமாட்டாது.

அன்றைய பாடங்களைப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவனுக்கு சில சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டன. அக்காவிடம் கேட்டு சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டான்.

அடுத்ததாக வீட்டுக்கணக்குகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். அவை கந்தையா உபாத்தியாயர் அன்று கற்பித்த கணக்கின் மீண்டற் பயிற்சிகள். அவன் அவற்றை இலகுவாகச் செய்து முடித்தான்.

உணவை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் படித்தான். பின்னர் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

“குடும்பப் பொறுப்புக்களை நோக்காது மது போதையில் ஆழ்வேரை எப்படித் திருத்துவது? “பாயிலே சுருண்டு படுத்துக்கொண்டு இரவு இரவாகச் சிந்தித்தான்.

மறுநாள் காலை நண்பர்கள் எல்லாரும் கூடினர்.



அன்றுகாலை பிள்ளையார் கோயிலிலே சங்குத் திருமுழுக்கு நிகழ்ந்தது. கணபதி ஐயர் இந்தச் சிறுவர்கள் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டவர். அவர்களின் ஆற்றலையும் ஒழுக்கத்தையும் பாராட்டுபவர். சிறப்புத் திருவிழாக் காலங்களில் அவர் அந்த மாணவர்களுக்கு அவல், கடலை, வடை, மோதகம், பொங்கல், வாழைப்பழம் முதலியவற்றைப் பெரிய தாம்பாளத்திலே வைத்துக் கொடுத்து அனுப்புவார்.

மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் உண்பார்கள். ஐயருக்கு நன்றி சொல்வார்கள். ஓய்வு நேரங்களிலே கோயிலில் மாணவர்கள் தொண்டுகள் செய்வார்கள்:

அன்று அவர்களுக்கு அதிக பிரசாதம் வந்தது. எல்லாரும் உண்டு மகிழ்ந்தனர்.

குடிப்பழக்கத்தை நிறுத்துதல் தொடர்பாக ஆழ்ந்து சிந்தித்தனர். இரண்டு தீர்மானங்களை ஒரு மனதாக எடுத்தனர்.

ஒன்று - தோட்டக்காரர்களிடம் செல்வோம். கூலிக்குச் சம்பளம் வழங்கும் பொழுது முக்காற் பங்கு சம்பளத்தை வேலை செய்தவர்களின் மனைவியருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். காற்பகுதி சம்பளத்தை மட்டும் வேலை செய்தவர்களின் கைகளிற் கொடுத்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது - வேலை செய்து களைத்தவர்கள் இங்கிதமான பொழுதுபோக்கு இல்லாமையிலேதான் குடிப்பழக்கத்துக்கு உள்ளாகின்றார்கள் அவர்களுக்கு நல்ல பொழுதுபோக்கை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையாகமாட்டார்கள். ஆகவே நாங்கள் அண்ணாவினார் கந்தவனத்தைச் சந்திப்போம். அவரும் அவரது நண்பர்களும், மாணவரும் நாளாந்தம் ஒரு கூத்துப் போட்டால், தொழிலாளருக்கு நல்ல பொழுதுபோக்காக இருக்கும்.

அவர்கள் எல்லாரும் எழுந்தனர். பெரிய தோட்டக்காரரான உடையாரைச் சந்தித்துத் தமது கருத்தைச் சொல்லத் துணிந்தனர்.

மாணவர்களது முதலாவது கோரிக்கையை உடையார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

“நீங்கள் சிறுவர்கள், போய் உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள். பெரியவர்களின் வேலையிலே தலையிட வேண்டாம்” என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார்.

முருகனும் நண்பர்களும் தளர்வடையவில்லை. இரண்டாவது பெரிய தோட்டக்காரரிடம் போவோம் வாருங்கள் முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்று முருகன் சொல்ல எல்லா நண்பர்களும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இரண்டாவது பெரிய தோட்டக்காரரின் பெயர் முதலியார் முத்துத்தம்பி. அவர் தனது வீட்டின் முன்னால் உள்ள தலைவாசலிலே மனைவியுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடைய தாயார் அழகம்மா வீட்டுக் கோடியிலே ஒரு பெரிய அண்டாவிலே பனங்கிழங்கை அவித்துக் கொண்டிருந்தார். பனங்கிழங்கு வேகும் வாசம் இங்கிதமாயிருந்தது. பனங்கிழங்கைச் சாப்பிட வேண்டுமென்ற ஆசை மாணவர்களுக்கு எழுந்தது.

மனங் கவரும்

பாடலைப் போற்

பனங் கிழங்கு

சுவை யெடுக்கும்

ஈடென்ன

அதன் சுவைக்கு

எவர் தருவார்

பனங்கிழங்கை

எல்லா மாணவரும் சேர்ந்து அந்தப் பாடலைப் பாடினார்கள்.

மாணவரின் கருத்தை முதலியாரின் மனைவி அறிந்துகொண்டார். அவற்றைக் கொண்டு வந்து மாணவருக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்தார்.



“நாங்கள் ஒரு முக்கியமான வேண்டுகோளை உங்களுக்கு விடுக்க வந்தோம்” என்று ஆரம்பித்த முருகன் அதனைச் சொன்னான்.

முதலியாரின் மனைவி அந்த மாணவர்களின் கோரிக்கை சரியென்று வாதாடினார்.

“வீட்டுப் பொறுப்பை எமது தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் மனைவிமாரே சுமக்கின்றனர். ஆகவே சம்பளத்தின் முக்காற்பகுதி அவர்களுக்கே சேர வேண்டும்” என்று உறுதியாக அவர் கூறினார்.

மாணவர்களுக்கு உற்சாகம் பிறந்தது. தமது கோரிக்கைக்கு அங்கீகாரம் கிடைத்துவிட்டதை எண்ணிக் கூத்தாடினார்கள். இருவருக்கும் நன்றி தெரிவித்து விட்டு வந்தனர்.

அண்ணாவியார் கந்தவனத்தைக் காண்பதற்கு எல்லாரும் செல்லலானார்கள்.

அங்கே அவர்கள் கூத்துப் பழகிக் கொண்டிருந்தனர். அது வள்ளி திருமணம் கூத்து. அதில் குடிமக்கள் நம்பிராசரிடம் முறையிடும் பாடலைப் பாடிப்பழகிக் கொண்டிருந்தனர்.

“பட்ட பாடெல்லாம் போச்சு

பழான மிருகத்தாலே

பாவக்காய்ப் பந்தலும் போச்சு

பயத்தங்காய்க் கொடியும் போச்சு

நட்டுவச்ச கத்தரிக்காயெல்லாம்

நாசமாய்ப் போச்சு...”

மிருகங்கள் தோட்டப் பயிர்களை அழித்தல் தொடர்பாகக் குடிமக்கள் நம்பிராசரிடம் முறையிடுதலைப் பாடியும் ஆடியும் நடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

முருகனும் நண்பர்களும் தாங்கள் வந்த நோக்கத்தைச் சொன்னார்கள்.

அண்ணாவியாருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. “நல்ல பிள்ளைகள், கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகள், சமூகநோக்குள்ள பிள்ளைகள்” என்று அவர்களைப் பாராட்டினார்.

“கூத்து பொழுது போக்குமட்டுமல்ல, நல்ல அறிவையும் அதன் வழியாகச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். என்னிடம் பல மாணவர்கள் இருக்கின்றார்கள். நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி ஒவ்வொருநாளும் நாங்கள் கூத்துப் போடுவோம்... நீங்கள் சொன்னவற்றோடு நான் இன்னொரு செயற்பாட்டையும் சேர்ந்துக் கொள்ளப் போகின்றேன்”

“அது என்ன?” என்று மாணவர்கள் ஆவலுடன் கேட்டனர்.

“இரவு நேரங்களிலே அவர்களுக்குப் பாட்டும் கூத்தும், பழக்குவோம். அப்படிச் செய்தால் அவர்களுக்கு அது பயனுள்ள பொழுதுபோக்காக அமையும். அவர்களும் மதுவுக்கு அடிமைப்பட மாட்டார்கள்”

அண்ணாவியாரின் ஒத்துழைப்பு மாணவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. எல்லாம் சேர்ந்து கூத்தாட வேண்டும் போலிருந்தது. சிறிது நேரம் கூத்தாடிவிட்டு மனநிறைவுடன் வீடு திரும்பினார்.



# அப்பக்கார ஆய்ச்சியின் கதை



எங்கள் ஊரில் இராசம்மா ஆய்ச்சி என்றொரு மூதாட்டி இருந்தார். அவர் அப்பம் சுடுவதிலே மிக்க ஆற்றலுடையவர்

அவர் சுடும் அப்பம் சுத்தமாகவும் சுவையாகவும் இருக்கும். அவரை "அப்பக்கார ஆய்ச்சி" என ஊரவர்கள் அழைப்பார்கள்.

ஒரு சிறிய குடிசையிலே அவர் வாழ்ந்து வந்தார். குடிசை மெழுகிடப்பட்டு மிகவும் சுத்தமாக இருக்கும். பாத்திரங்கள் மிகுந்த சுத்தமாக இருக்கும். குடிசையைச் சுற்றியுள்ள முற்றமும் கோடிப் புறமும் அழகாக இருக்கும் சுத்தமாகவும் இருக்கும்.

காலையிலும் மாலையிலும் கோடிப்புறம் மற்றும் முற்றத்தை அழகாகக் கூட்டுவார். தண்ணீர் தெளித்து அழகாக்குவார்.

மாலையிலே அப்பம் சுடுவதற்குரிய தயாரிப்பு வேலைகளைச் செய்வார். பச்சை அரிசியை நீரில் ஊற வைத்து இடித்துமாவாக்குவார். மாவைப்புளிக்கச் செய்வதற்கு பல இயற்கை முறைகளைப் பயன்படுத்துவார்.

அதிகாலையில் எழுந்துவிடுவார். நீரைச் சிறிதளவு சூடாக்கி இளஞ்சூட்டு நீரில் குளிப்பார். அவரது வளவிலே ஒரு சிறிய கிணறு இருந்தது. குளித்துத் திருநீறு பூசி வழிபாடு செய்ததன் பின்னரே அப்பம் சுடத் தொடங்குவார். அதிகாலையிலேயே அப்பம் வாங்குவதற்கு ஆட்கள் வந்துவிடுவார்கள். சிலர் நெல்லைக் கொடுத்து அப்பம் வாங்குவார்கள். சிலர் அரிசி கொடுத்து அப்பம் வாங்குவார்கள். சிலர் எரிப்பதற்கு விறகு கொடுத்து அப்பம் வாங்குவார்கள். சிலர் தேங்காய் கொடுத்து அப்பம் வாங்குவார்கள்.

அங்கே அப்பம் வாங்குவதற்கு ஒரு சுட்டிப்பயல் வருவான். அவன் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துப் பாட்டுப்பாடுவான்.

அரிசி போய்

அப்பம் வந்தது

டும் டும் டும்

விறகு போய்

அப்பம் வந்தது

டும் டும் டும்

தெங்குபோய்

அப்பம் வந்தது

டும் டும் டும்

அந்தச் சுட்டிப் பயல் மீது ஆய்ச்சிக்கு நல்ல விருப்பம். அவனுக்குப் பிடித்தமான முறையில் அதிக பால்விட்டு அப்பம் சுட்டுக்கொடுப்பார்.



ஒருநாள் மாலை அந்தச் சுட்டிப்பயல் தனது தயாருடனும் தந்தையாருடனும் ஆய்சியைக்காண வந்தான்.

ஆய்ச்சிக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஏன் அவர்கள் வந்தார்கள் என்று தெரியவில்லை.

புற்பாய் ஒன்றை எடுத்துத் திண்ணையில் விரித்து அவர்களை அமரச் செய்தார்.

சுட்டிப் பயலின் அம்மா பேசத் தொடங்கினாள்.

“நீங்கள் உற்றார் உறவினர் ஒருவரும் இல்லாமல் தனியாக வசித்து வருகிறீர்கள். முதுமையான காலத்தில் ஏன் இப்படிக்கடுமையாக உழைக்க வேண்டும்? உங்களுக்கு நோய் வந்தால் யார்பார்ப்பார்கள்? நீங்கள் இருக்கும் இந்தச் சிறிய நிலம் கூட முதலியாருக்குச் சொந்தமானது. எங்களுடன் வந்திருங்கள். எங்களிடம் எல்லா வசதிகளும் உண்டு”

ஆச்சியின் முகத்திலே மகிழ்ச்சி தோன்றியது. மனம் விட்டுச் சிரித்தார். குடிசைக்கு உள்ளே சென்றார். மதியம் சுட்டுவைத்த பனங்கட்டி அப்பத்தைக் கொண்டு வந்தார். அவர்களுக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்தார்.

“நீங்கள் உதவி செய்ய வந்தது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. இந்தச் சுட்டியானது பிணைப்புத்தான் உங்களை இங்கே கொண்டு வந்துள்ளது” என்று பாட்டி சொன்னார்.

“பாட்டி நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். எங்களுடைய வீட்டிலே தானியத்துக்கு குறைவில்லை. அப்பு வாங்கித்தந்த பெரிய எழுத்துப் புராணங்கள் உண்டு. நான் வாசித்துக் காட்டுவேன். நீங்கள் உற்சாகமாயிருக்கலாம்” எங்கள் பக்கத்து வீட்டிலே சிவசம்புப் பாரியார் இருக்கிறார். வருத்தம் வந்தால் அவர் மருந்து தருவார். வாருங்கள் எங்களிடம்”

“எல்லாம் சரி. உங்கள் ஆதரவுக்கு நன்றி. நானே பாடுபட்டு உழைத்து வாழ வேண்டும் என்பதுதான் எனது விருப்பம்”

“அப்போ நோய் வந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?”

“பிள்ளையார் எனக்கு நோய்வரவிட மாட்டார். தேவைவரும் பொழுது பிள்ளையார் வந்து என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போவார்”

ஆய்ச்சியின் உறுதியான முடிவு அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

“நாங்கள் வருகின்றோம் வேண்டும்போது உதவி செய்யத் தயாராகவுள்ளோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்கள் வீடு திரும்பினர். ஆய்ச்சி தங்களுடன் வராதிருந்தமை சுட்டியனுக்குக் கவலையைக் கொடுத்தது.

நாட்கள் நகர்ந்தன. சுட்டியன் இப்போ பெரிய வகுப்பிலே படிக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

ஆய்ச்சியின் மனவுறுதி தளரவில்லை. செயலுறுதியும் தளரவில்லை.

சுட்டியன் நாளாந்தம் ஆய்ச்சியிடம் போவான். உதவிகள் செய்வான். பாட்டுப்பாடிப் பாட்டியை மகிழ்விப்பான்.

பாட்டியின் உடலிலே தளர்ச்சியைச் சுட்டியன் கண்டான். ஆனால், தான் சுயமாகத் தொழிற்படுவேன் என்ற மனவுறுதி அவரிடத்தே மேலோங்கியிருந்தது.



# மீண்டும் கிராமத்தைத் தேடி



அந்தக் கிராமம் இப்போ எத்தனையோ மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டு விட்டது. புதிய கட்டடங்கள், புதிய மதில்கள், புதிய பொறிகள் புதிய வசதிகள் என்ற எத்தனையோ வடிவங்கள் - ஆனாலும் அந்தப் பழையமையின் இனிமை இன்னும் அழிந்துவிடவில்லை.

அதோ அந்த முருகன் கோயில் முன்னால் உள்ள மருதமரம். அதற்கு வயது நூறுக்கு மேலிருக்கும். அதைப் பார்த்ததும் கிராமத்துப் பழைய நினைவுகள் அழியா நினைவுகளாகின்றன.

அந்தப் பழைய மணிக்கோபுரமும் கண்டா மணியின் ஒலிப்பும் இழந்துபோன நினைவுகளை மீட்டெடுக்கின்றன.

வடக்குப் புறமாகவுள்ள தோட்ட வெளியின் சுந்தரத் தோற்றம் இழந்துபோன இனிமைகளை நினைவூட்டுகின்றன.

காரைக்காற் புலத்துச் செழித்த மரகதத் தோப்பு இன்னமும் அழியாத கிராமத்துச் சித்திரமாகி நிற்கின்றது.

பெரிய குரவர் உருவாக்கிய பெருமஞ்சம் புது மெருகிடப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும் அதில் உள்ள சிற்பங்கள் பழையமையின் கனவுகளாகத் தெரிகின்றன.

பனங்காற்றுடன் கலந்து வரும் நாகசுர ஓசை பழைய இழப்புக்களை ஈடுசெய்யும் ஊற்றாகி வருகின்றது.

பழையமையைச் சுமந்து கொண்டுவரும் முதியவர் கந்தையா அப்பு புதியதாகக் கட்டப்பட்ட அறிவாலயத்துக்குள் நுழைகின்றார்.

எங்கள் கிராமத்துத் தங்கச் செம்மண் எப்போதும் சிரித்தபடியே இருக்கின்றது.









Room To Read நிறுவனத்துடன் சேமமடு பொத்தகசாலை  
இணைந்து வெளியிட்ட நூல்கள் - தொகுதி விலை: 1300.00



இந்த கையேடு நான் தயாரானால்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்... மட்டும் இல்லாமல்...

# CHEMAMADU BOOK CENTRE

U.G.50 People's Park Colombo - 11

Tel:011-2472362 Fax:011-2448624

E-mail:chemamadu@yahoo.com chemamadu50@gmail.com , Website: www.chemamadu.com

Digitized by Noolaham Foundation.  
noolaham.org | aavanaham.org





தமிழில் சிறார் இலக்கியம் இன்னும் வளர்ச்சியடையாத துறையாகவே இருந்து வருகின்றது. இன்றுவரை இத்துறையில் மரபுவழிச் சிந்தனைகளின் ஆதிக்கம் வலுவாகவே உள்ளது. குறிப்பாக சிறார்களுக்கான கதைகளில் கட்டாயமாக ஒரு நீதியோ அல்லது ஒரு பாடமோ இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தேற்றம் மிகுந்த செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. இந்தப் பழைய மரபிலிருந்து விடுபட்டு புதிதாகச் சிந்திக்கும் படைக்கும் பண்பு கொண்டவரசுக சபா.ஜெயராசா விளங்குகின்றார்.

இவர் சிறார் இலக்கியத்தை வளம்படுத்துவதையும் தமது முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டவர். சிறார்கள் வாசித்து இன்புறுவது மட்டுமல்ல தமது அழகுமையையும் ஆக்கத் திறன்களையும் வளர்த்தெடுக்கும் உபாயங்களை ஆக்கங்கள் வழியே முன்னெடுத்துச் செல்பவர். இந்த அழற்றலின் வெளிப்பாடாகவே "குழந்தை உளவியல்" எனும் நூலும் வெளிப்பட்டது. தொடர்ந்து சிறார் இலக்கிய மரபின் வளத்திற்கு வளம் சேர்க்கும் வகையில் "பாலர் கல்விப் பாடல்" வெளிவந்தது. இந்த வரிசையில் "கிராமத்துக் கதைகளும்" வெளிவருகின்றது. இந்த நூல்கள் சபா.ஜெயராசாவின் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுகின்றது.



புத்தம் பதிப்பகம்

**பத்மம் பதிப்பகம்**

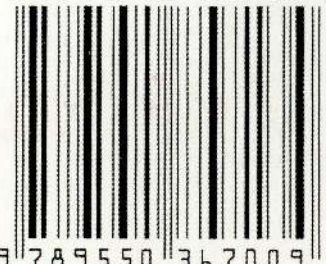
**யூ.ஜி.48 பீப்பிள்ஸ் பார்க்,**

**கொழும்பு - 11**

**தொ.பே: 0777 345 666**

**விலை: 360.00**

ISBN 978-955-0367-00-9



PPMN: 2010-01-01-001

Digitized by Noolaham Foundation.  
noolaham.org | aavanaham.org